داستان امیر حمزہ

مولوی سید محمد صدیق صاحب مرحوم

حصہ سوم

رعایتی کتابیں ملنے کا پتہ
کتب خانہ عزیزیہ کشمیری بازار لاہور

قیمت ۲/۸/۰ رجسٹری شدہ تعداد ۱۰۰۰

تقدیروں سفر اراد ہناندا اسے طرف سدھایا
اے بھائی توں کتھوں آیا کس طرف ہن جاویں
تد بہرام لگا فرماون میں تاجر بیپاری
میں رہیا اک تھنے اوپر اللہ پار لگایا

اوہ سوار لگا فرماون ایہ ڈیرہ اسباب میرا
گنج خزانہ اتنا میرا شاہاں کول نہ ہووے
میں فرزند بنایا تینوں ڈیرے دے وچ آؤ
توں فرزند پیارا میرا سچا اساں بنایا
کرکے غسل پوشاک دوائی عزت شان کرائی
بہرام بہادر پچھن لگا ہن کس طرف سدھاؤ
اوہ سوار لگا فرماون ہاں ڈوں ملک سدھاواں
سراندیپ پہنچو اوتھوں لاگے ملک ڈاڈھا چنگیرا
نال کنند ہور ملاقی ہوواں سراندیپ جا ہوواں
تھوڑے روز گذشتہ ہوئے ہاں ڈوں شہر تد آئے
کینا غسل پوشاکی بدلی سب دے شکر منائے
وچ بازار ڈٹھا اک جاگہ چوکی عجب بچھائی
اک توڑا اشرفیاں سندا چوکی پر دھیایا
ایہ کمان رکھی ہے کس نے اس دا راز کیہا ای
شاہ سادیدا اک پہلوان ضیغم نام کہاوے
اوہ کمان رکھی ہے اس نے خوبی ایس بنائی
وچ بازار رکھی اس کارن جو کوئی پنج وکھاوے
بہرام تداں فرماون لگا میں کجھ زور دکھاواں
اوہ محافظ آکھن لگے ہیں توں کون الکارا
کون کمینہ ہیں توں بندہ تیرا ایڈ ک پایا
جس نوں چاہے قوت دیوے سوچ شک نہ کائی

جو مالک سی ڈیرے سندا پھر دا پھر دا آیا
کی کجھ کار کنند ہیں تاں بنوں جھلاں سناویں
ڈیہہ جاندے سب میرے ایہ خداوندے کارے
ویکھیں اگے کی کجھ کرسی جس دا نام خدایا
پر اولاد نہیں گھر میرے دولت مال بتیرا
پر اولادوں ویں درد جگر نوں کھووے
کجھ تکلیف نہ ہوسی تینوں بہرام عیش اڑاؤ
بہادر اوہ بہرام پیارا اس دے نال سدھایا
اوتھوں سارے رخصت ہوئے سب اشیا لدائی
کیہڑے ملک دی طرفے جاتا سارا حال سناؤ
پایہ تخت شعیب ملک دا اول قدم وگاواں
بہرام دلوں خوشی ہوئی اوہ الفت سیرا
شکر خدا الحمد لکھ واری شالاں پہم اللہ واں
وچ سرائے خیمے لائے طرف عجب سہائے
اوپر قوس ٹکایا ہویا چوکی خوب سجائی
اوپر قوس ٹکایا ہویا چوکی خوب سجائی
پاس محافظ بیٹھے ہوئے تد بہرام الایا
اوہ محافظ آکھن لگے اس دا راز ایہا ای
قوت مند ناخن رستم ڈاڈا زور رکھاوے
ضیغم اس نوں کھچ نہ سکدا چلے واہ نہ کائی
اشرفیاں اوہ چک لیجاوے قوت مند کہاوے
کھچ لواں میں سیتا میں اشرفیاں لیجاواں
توں کی طاقت ایڈ رکھاویں تد گل شور کر کرا
بہرام کہے ایہ داد خدا دی میں جھوٹھ لایا
اوہ محافظ جھگڑا کردے جھوٹی گل الائی

ایہ دوئیں وچہ جھگڑے آہی اک سواری آئی
نال وزیر بہیگاسی اسد اوتھے حاضر آیا
پہچ سکیں تواں سد بناہیں تے یا جھوٹ لاویں
بہرام کہے ایہ جھوٹ نہ کائی جو میں گل الائی
اوہ وزیر لگا فرماون اچھا زور دکھاؤ
بہرام بہادر نام خدا وچہ زبان الایا
بسم اللہ کر کھچیا اسنوں تیکر گوشہ لیایا
حاضر لوک پکاراں کردے شاباش حرف الاون
بہرام بہادر تائیں اونہاں منہ دے لفظ الائے
بہرام دلے وچہ غصہ آیا دھپڑ اک لگایا
اوہ وزیر لگا دھمکاون سارے پرے ہٹائے
نال محبت گھر نوں لیایا عزت نال بہایا
کچھ کمان لئی اس ہیری نوکر مار گوایا
غصے دے وچہ بھریا ضیغم طرف وزیر سدھایا
کہن لگا نہ خوف کیتا نوکر مار گوایا
میں ہن تینوں مار گواواں ایہ تدہ قہر کمایا
بہرام بہادر اٹھ کھلویا تے اک جھپٹ لگائی
سر اُس دیو وچہ ٹکی لگی جانوں گذر سدھایا
شاہ شعیب خبر ایہ پائی ضیغم مار گوایا
بہرام تائیں اوہ آکھن لگا شاہ غضب وچہ آیا
اوہ سردار میرا سی نامی ایہ تد ظلم کمایا
بہرام تائیں اوہ آکھن لگا ضیغم بہت نکلا
ایسا مندہ سردار رکھایا بڑا ضعیف کہاوے
ایہ بہرام سخن فرمایا شاہ پسند دس آیا
ضیغم دلے دلگل اوپر عزت نال بہایا

شاہ شعیب اسپند کے اوپر آیا کر کے دہائی
ایہ جھگڑا آسینیاں سارا نداں وزیر الایا
جیکر اسنوں کچھ نہ سکیں مناں ندامت کھائیں
کنگن ہتھ نہ شیشہ حاجت بولدی گل ایہائی
میں بھی تیری قوت دیکھاں ہتھ کمان اٹھاؤ
کر بسم اللہ نال شتابی ہتھ کمان اٹھایا
سنت واری اوہ ایویں کیتا ربدا شکر منایا
ضیغم دے اوہ نوکر اپر وٹ دلیو وچہ کھاون
کرن لگے بد عقلی اسدی حیرت دے وچ آئے
مار گوایا جانوں اسنوں جس جس حرف الایا
بہرام بہادر تائیں اس نے منہوں سخن سنائے
ضیغم تائیں خبراں ہویاں کوئی سوداگر آیا
اشرفیاں دا توڑا لے کے نال وزیر سدھایا
آ بہرام ڈٹھا جداس نے طیش دلیو وچہ آیا
کچھ کمان اٹھایا توڑا میرا قدر گھٹایا
پھر تلوار آیا اوہ ظالم ول بہرام سدھایا
کھوہ تلوار لئی اس کولوں مکی اک لگائی
مغز گیا وگ پٹی رستے قدم جہنم پایا
سنے وزیر کیتے آ حاضر نے بہرام بولایا
ہر دو جواناں کارا کیتا ضیغم مار گوایا
میرا تینوں خوف آیا ظلموں ہتھ وگایا
اک مکی نہیں گذر سدھایا جھل جھلا کل ایسا
ایسا بیہودہ رکھیا کاہنوں مکی اک نہ کھاوے
خلعت فخر دیوایا اسنوں انعام سد افزود دوایا
ضیغم والی جاگہ اس نوں خود سردار بنایا

بہرام بہادر وچہ بانہ اڑے اوہو قوس کھایا
شاہنشاہ نوں کجھ وکھایا قوت آپ کھائی
دختر اپنی دی اس شاہ نے شادی خوب رچائی
دختر اپنی دتی اسنوں جلسہ خوب بنایا
دو پہر خود کرے عدالت ایہ معمول ٹھہرایا
دن تے راتیں خوشیاں اندر ہوراندہ نکائی
ہن کجھ حال لندہور سناواں خشکی اوپر آئے
تھوڑے روز رہے اس جاگہ سب سامان بنایا
صابر قلعہ طرف نوں چلے جلدی قدم دکھایا

جو کجھ لویگا اسنوں شاہا ویکھاں کون سدایا
شاہ شعیب خوشی وچہ آیا قوت عجب وکھائی
بہرام بہادر بخشیں اس شاہ دی نال خوشی کروائی
حصہ نصف شاہی دا دتا عزت قدر ودھایا
دو پہر بہرام بہادر کردا ادھا شاہ بنایا
بہرام بہادر چین اڈائے شاہزادی ہتھ آئی
سراندیپ جزیرے اندر خیمے آن لگائے
خیمے پھیر اٹھائے اوتھوں لشکر کوچ کرایا
منزل منزل کوچ کریندا صابر قلعے سدھایا

پہنچنا خسرو ہندوستان ملک لندہور بن سعدان کا قلعہ صابر قصور پر

راوی اپنا ذکر سنایا شاہ جیپور کہایا
شاہ لندہور گیا ہمراہی حمزے نال سدھایا
دشمن اسپر زور اکیتا دشمن نام بناواں
فیروز ترک سی دشمن دوجا راوی نے فرمایا
مہلیل آہا جو دشمن چوتھا چوہاں گھیرا پایا
چاڑے شاہ نے سب فوجاں نت شمار نہ آئی
شاہ جیپور سندے جو نوکر ساریاں عرض لائی
حکم کردے باہر چلو جنگ میدان لگایئے
شاہ جیپور لگا فرماون خواہش جو ہیں تساہاں
شاہ جیپور گھلیا قاصد ایہ پیغام پچایا
سانوں تساں فرماون لگا ساڈا عذر نہ کوئی
القصہ پھر رستہ دتا جنگی طبل بجائے
مہلیل آہا جو قوت والا مرکب اوس کودایا
شاہ جیپور گیا خود اگے وچہ میدان سدھایا

لندہور سندا اوہ عموی زادہ تخت لندہور بہایا
شاہ جیپور تخت پر اسدن نائب کر بٹھلایا
ملک سانوں اک شاہ وڈیرا کیتا ذکر داناواں
اجروک نام تریجا دشمن اوہ بھی شاہ کہایا
شاہ جیپور قلعے دے اندر وچہ مصیبت آیا
کئی ہزاراں گرد قلعے دے لشکر گھر اوسایا
وچہ قلعے دے بند اساں ہاں سخت مصیبت پائی
یا مریئے یا ماریئے دشمن کیوں نام رکھلیئے
ہیں بھی او لوکاں حاضر بیٹھ عذر میرا گھناہاں
رستہ دیہو باہر آواں کر ساں جنگ الاہا
باہر آؤ جنگ مچاؤ اچھی گل ایہا ئی
وقت فجر دے وچہ میدانے لشکر کھڑے کرائے
آدم آدا کھن لگا وقت لڑائی آیا
دارا اج نہ کسے کیتا گرد غبار دسایا

گرد غبار اجیہا اُٹھیا ساریاں حیرت آئی ۲
آن ہوا نے کیٹا کہ وہ ستتر علم وسلائے
اگے اگے ہاتھی اوپر مرد بہت سوہد آیا
ملک الموت گویا اوہ کوچک مرد دلاور آیا
آن میدان لندہور کھلویا نعرہ اک لگایا
وار چلاؤ قوت دسو میں پھر وار چلاواں
ہلیل اُس دم قوت کر کے اپنا گرز چلایا
تے پھر اپنا گرز اُٹھایا سر اسد وچہ لایا
ہلیل ہندی بد حالت ڈٹھی سایاں حیرت آئی
تد لندہور پکارا کیتا مرد بہادر آؤ
کوئی شخص دلاور آؤ اپنا زور دکھاؤ
کوئی ہرگز مول نہ آوے ملک الموت دس آوے
لندہور بہادر ہاتھی اپنا لشکر طرف چلایا
چونکڑیاں بھلگیاں سبھنوں پچھے شیر دس آوے
ہندی لشکر دوڑیا باقی ایسی تیغ چلائی
نس گیاں نے جان بچائی جنگل طرف سدہائو
کل غریب تو انگر ہوئے دولت زیادہ پائی
لندہور بہادر راضی وچہ قلعے آیا
سارا چ اتے اجروک ایہ دونویں ایہہ جونس سنبھالے
دو جوان دلاور اہناں کارن جنگ بولائے
لکھ سواراں تہیں اوہ پیدل اک اک جنگ مچاوے
نام ہر اس آہا اک بندہ قوت فیل رکھاوے
جیسدم دو دویں حاضر ہوئے جنگی طبل بجایا
شاہ لندہور ہویا آحاضر اپنا گرز لیایا
بھی لندہور ہویا آحاضر نال علم فریایا

شاید لشکر گرد آیا جگر کشاری لائی
ستتر ہزاراں لشکر گویا ایہ علامت پائے
نام لندہور بہادر اوہا بھاری گرز اٹھایا
دشمن کوب گرز جو اُس دا ملک الموت کہایا
اللہ اکبر نعرہ کر کے ایہا حرف الایا
ملک الموت تیرا ہیں آیا وچہ جہنم پاواں
اوہ گرز لندہور بہادر اس دا وار بچایا
چور گئے ہو ہڈ تمامی اندہ خاک رلایا
ویڑیاں سب بھل سپایاں دی تی موت دکھائی
جلدی تو جلدی آؤ دیر نہ ذرہ لاؤ ۲
ضرب میری دی لذت چکھو مرد و مرد کہاؤ
ہر اک بندہ کنبن لگا دل وچہ تاب نہ آوے
لشکر دشمن ڈر دا مارا وانگر ہرن سدہایا
اُٹھ چلے جیوں گدڑ جاوے دل نوں صبر نہ آوے
مارے سن دشمن بہتے ہاتھیاں کیتی دہائی
ہندی لشکر نال غنیمت خوشیاں نال اٹھائے
لشکر دشمن نس سدہایا رہیا اندوہ نہ کائی
سجدہ شکر ادائے کیتا اللہ کرم کمایا
اک تھاں بیٹھ صلاحاں کر کے نرت سوار اُدوڑائے
ہر اک وڈی قوت والا رستم نال کہلائے
سبھناں تائیں مار گواوے قوت مند کہاوے
فیل کشندہ دوجا آہا قوت مند کہاوے
الغرض پھر وقت فجر دے آن میدان لگایا
نام ہر اس سبھناں تھیں اول وچہ میدان سدہایا
اے بھائی توں کرلے حربے جو توں زور لیایا ۲

اوسے وقت ہر اس تمامی تیغہ ہتھ اٹھایا
چار سیاں من بھاری آہا کے زور چلایا
لندہور بہادر مرد دلاور اس دا وار بچایا
اوسے سپر پر ڈھال ٹکائی جاہے وار بچاوے
کٹی ڈھال گئی وچ سینے دوزخ طرف گھلایا
بھائی اسد افیل کشتہ غصے دے وچہ آیا
ویر میرا تدہ مار گوایا میں ہن مار گواں
لندہور بہادر آکھن لگا خوف کرومت کائی
لندہور بہادر آکھن لگا اپنا وار چلاؤ
اس نے بہت چالاکی کر کے اپنی تیغ چلائی
خون بھنی لندہور بہادر اسدی تیغ لگائی
وانگ چنار کیتا دو ٹکڑے دوزخ وچہ گھلایا
طرف لندہور یئے آسارے تن لکھ وچہ شمار لو
سائج نے جد ڈٹھا آخر واہ نہ کوئی جاوے
گریہ زاری کر دا سائج خیمے طرف سدھایا
شکر خدا دا کرن ادائی صاحب کرم کمایا
سائج جنہے طرف سدھایا عورت نے فرمایا
سائج شاہ فرمادن لگا میں ہاں درد ستایا
پہلے روز ہزیمت دتی مرد دلاور مارے
تے اج پھیر ہزیمت دتی مرد دلاور مارے
میں پھر لشکر سارا لے کے حملہ خوب لگایا
اک لکھ لشکر مویا ساڈا واہ نہ کوئی جاوی
ایہ دلیل میری اج آئی زہر کھا کے مر جاواں
ایہ گل سن کے دختر اسدی ایہا سخن الایا
مینوں حکم کرو تم بابا میں اسد لول جاواں
اوہ تیغہ تبریزی آہا اوہی ذکر لیایا
لندہور بہادر اپر اس نے ایہا وار چلایا
تیغ مبارک اپنی سندا اس پر وار چلایا
پر لندہور بہادر سندا یارو وار نہ خالی جاوے
مرد دلاور سندا یارو وار نہ خالی آیا
لندہور تائیں اوہ آکھن لگا ایہ تدہ قہر کمایا
زندہ تینوں جان نہ دیواں تینوں درد لگاواں
تینوں بھائی کول گھلاواں پھر تکرار نہ کائی
تیری بھی ہن فوت ویکھاں اپنا ہتھ وکھاؤ
لندہور بہادر نال چالاکی اودہار د کرائی
پہلو دے وچہ لگی اسدے دوجی طرف سدھائی
سائج نے پھر حملہ کر کے لشکر کل چلایا
لندہور بہادر گرز و گاڈے چلن خون جھلاراں
لشکر سارا کشتہ ہویا باز گشت بجوائے
لندہور بہادر خوشیاں کر دا وچہ قلعے آیا
نوبت وجی خوشیاں ہو دن کردا رب الفضل سوایا
نالے عورت پچھن لگی کیوں مل فکر لگایا
نام لندہور پہلوان بہادر شاہنشاہ کہایا
مرد دلاور ایسے مارے دیکھ گئی کنب سارے
مرد دلاور ایسے مارے دیکھ گئی کنب سارے
پر کجھ واہ نہ چلے ساڈی لشکر مار گوایا
اوہ لندہور بہادر نامی نہ وچہ قابو آوے
میں ایہ دکھ نہ ویکھاں تدہ ضرب لندہور نہ کھاواں
یا بابا کجھ فکر نہ کر توں یاد میں غل ہے آیا
اسنوں قید کراں خود جا کے جانوں مار گواواں

پھر ساراج فرماون لگا نوں کی کار بتاویں
دختر آکھے خوف نہ کر نوں ایسا ڈھنگ چلاواں
ساراج سن کے راضی ہویا ہے ایہ گل چنگیری
اوس مکاراں نے ایہ کیتا خیمہ عجب بنایا
نال لباس بدن اس اپنا وانگر پری بنایا
چار سیاں ہمراہی لیاں وانگر پری سوہایاں
جو کوئی دیکھے عاشق ہووے پریاں شہر وسائے
لندہور بہادر سیر کرنوں تقدیر ول اٹھ دہایا
لوکاں کولوں پچھن لگا ایہ خیمہ کس لایا
اک شخص نے عرضگذاری دختر ساراج سندی
اسدا حسن عجائب شاہا جو کوئی نظر وگاوے
شاہ لندہور ایہ گل سنکے دل وچہ شوق اٹھایا
خیمے کول ڈٹھا اک پتھر اوس پر قدم ٹکایا
اوس مکاراں نوں اک عورت ایہا حال سنایا
اوس مکاراں نے اس ویلے ساغر جام گھلایا
عورت اک لیاتی ساغر کول لندہور رسیدی
لندہور کہے اوہ کیونکر جانے مینوں کویں پچھانے
وچہ میدان ڈٹھا اس مینوں اس دن عاشق ہوئی
ایہ گل سن لندہور دلے وچہ ڈاہڈی فرحت آئی
ملکہ صاحب اندر رسدیا جلدی نال بلاوے
لندہور بہادر راضی اندروار سدھایا
چوداں برس عمر دی بالی بیٹھی نظری آوے
وچہ نشہ دے چور دسائی اصلوں پری دسائی
اس معشوقہ رشک پری نے کول لندہور بلایا
جام شراب پلائے اسنوں ناز تہور وکھایا

اوہ ہے قوت مند گھنیر کی کجھ داہ چلاویں
اسنوں اندر مکر لیاواں قید ضرور کراواں!
اندے نوں دشمناں حاضر ایہو خواہش میری
سبزہ زار کنارے اس دے خیمہ آن لگایا
ویکھدیاں دل حیرت آوے عجب ساماں رکھیا
ہر اک انگ قمر دے دسے زیور نال لدایاں
مرد نہ کوئی نظری آوے ٹھاٹھاں حسن دی گلدے
پریاں چمک نظارا آیا خیمہ کھڑا اوس آیا
کوئی عورت پری دے والی حسن عجیب دسایا
اس نے خیمہ آن لگایا خاص حسن دی نندی
عاشق ہووے بیٹھا روے وصل نہ جیکر پاوے
خیمے طرف روانہ ہویا شوق دیداروں آیا
طلب دیدار اندر اوہ بیٹھا دل وچہ شوق سوایا
شاہ لندہور بیٹھا ہے باہر شاید کیونکر آیا
شاہ لندہور تائیں جا کہو موہوں ایہ فرمایا
ملکہ نے ایہ گھلیا مینوں ایہا عرض سنائی
عورت آکھے اوہ ہے عاشق تینوں خوب سیانے
ہر دم یاد تینوں اوہ کردی ہرگز ذکر نہ کوئی
ندنوں عورت دوجی آئی اس نے عرض سنائی
شاہ لندہور میرے تئیں آکھے آتش ہجر بجھاوے
تخت عجائب خیمے اندر وچہ پیا نظری آیا
ساغر جام بھرے تے پیوے ہرگز وار نہ آوے
لندہور بہادر دے دل اندر آتش عشق لگائی
گلدے اندر پھی پائی پہلو وچہ بہایا
لندہور بہادر وچہ عقشدے ہو دھیں گذر سدیایا

چھپی پا کے آکھن لگا مجلس قدم ٹکاؤ
اوہ معشوق لگی فرماون میرا عذر نہ کائی
روشن دن ہے سدم یارا جان بھلا نہ بھاوے
بعد عشا تشریف لیاؤ پھر میں نال سدہاں
لندہور ولے وچہ راضی ہو یار بدا شکر مناوے
آخر سنگ صبر اس نے اوپر صدر لکایا
عیش مکان بنایا چنگا کل مکان سجایا
وقت عشا دے کل مکلا سبزہ زار سدہایا
اوس مکاراں قہر کمایا ساغر نوش کرایا
لندہور بیہوشی اندر آیا ہوش حواس گوایا
سارج طرف گھلاوں اسنوں تیغوں قتل کراواں
اشر نے ایہ دلی ارادہ اس دا توڑ گوایا
دریا شور مقابل اوہنوں اسدے وچہ ڈگایا
دشمن تیرا اکر کے حکمت میں اج مار گوایا
سارج بہت خوشی وچہ آیا تے تحسین الاوے
سارج نے پھر اوسے ویلے جنگی طبل نجایا
سارج نے آوازہ کیتا ہلے لشکر لائے
جاں جیپور ڈٹھا ایہ حالا نظر لندہور نہ آوے
ہو مغموم جیپور اسی دم بازگشت بجوایا
بیٹھا سوچ دلے وچہ کردا کتھے لندہور سدہایا
لندہور سند اکجہ حال سناواں دریا وچہ بہایا
اک سوداگر وچہ جہازاں اس صندوق سبایا
ناخدا نوں محنت دے کے اپنے کول رکھایا
بیہوشی وچہ خبر نہ کائی اوہنوں جہاں سبایا
اوپر پلنگ لٹایا اسنوں دارو اک منگایا

اوتھے رات خوشی وچہ گذری جیکر کرم کماؤ
جتھے حکم کرو اٹھ جاواں خواہش اصل ایہا ئی
شاید مفسد پدر میرے نوں کوئی خبر پوچاوے
جام وصل دا ایں بھی پیواں آتش ہجر بجھاواں
ہجرت نوں دل کردا نا ہیں گھر نوں کو ئیں سدہاوے
معشوقہ توں رخصت ہو کے وچہ قلعے آیا
اطلس سندے فرش بچھائے روز وصل دا آیا
معشوقہ نوں گلے لگاؤ صبر دے وچہ آیا
دارو سی بیہوشی والا ایہا ظلم کمایا
اس مکاراں دل وچہ اپنے ایہ ارادہ پایا
بدلہ لیواں لشکر سند ایں نذر شکر مناواں
لندہور پیا در نوں بھر اسنے وچہ صندوق لکایا
آپ گئی ول پدر شتابی جا ایہ حال سنایا
وچہ دریا رڑہایا اسنوں اپنا بدلہ پایا
دختر تائیں بھائی دیندا تے اسنوں رڈیایا
وقت فجر دے دوہیں طرفیں آن میدان لگایا
کتنے مسلم ہوئے شہیدی جنت طرف سدہائے
اسدے کھوہنوں لشکر سارا ضائع ہوندا ہائے
وچہ قلعہ دے داخل ہو یا تے در بند کرایا
اسدے باہجہ کراں کی چارہ دشمن زور آیایا
پانی دے وچہ لیہاں وچ موجاں دے وچہ آیا
اسدی طرف جہاز وگایا پکڑ صندوق منگایا
کھول صندوق ڈٹھا جد اسنے وچہ انسان سبایا
اس سوداگر نائیں اسدا رحم دلے وچہ آیا
دارو دفع بیہوشی والا منہ اسدے وچہ پایا

لندہور تائیں جد ہوشاں آیاں نظر چوفیر وگاوے
لوگ پرائے نظری آون وچہ جہاز دسایا
کون تسیں ہو لوگ پرائے مینوں کون لیائے
اوہ سوداگر آکھن لگا میں تاجر کہلایا
اک صندوق ڈٹھا وچہ پانی سو میں پکڑ منگایا
ایہ احسان تیرے پر کیتا ہر دم شکر خدائی
ہن تم حال سناؤ جو جو لتناں دہایا
اوہ سوداگر مسلم ہیسی نال رحم فرمایا
میں تینوں خود نال لیجاکے سراندیپ پوچاواں
لندہور لگا پھر پچھن اسنوں ہن تم کدہر دہائے
مانڈوں شہر اندر میں جاواں پھر سراندیپ سدہاواں
تدنوں مانڈوں شہر سدھائے لنگر آن سٹائے
لندہور بہادر سیر کرنتوں طرف بازار سدہایا
اشرفیاں دا توڑا آہا اس دے کول ٹکایا
ایہ کمان رکھایا کس نے اس وچہ راز کیا ئی
جو کوئی اسنوں کچھہ لیجاوے اشرفیاں لیجاوی
لندہور دلے وچہ راضی ہویا نالے ایہ فرمایا
شکر خدا دا اج اوہ لبھا نام سنن وچہ آیا
ایہ گل آکھ کمان اٹھائی خوب قلاب لگادی
ساری خلقت حیرت اندر قوت مند دسایا
اوہ تقسیم کیتا مسکیناں چوکی قوس ٹکایا
اک دلاور بندا آیا کچھ کمان وکھائی
بہرام غلام میرا ہے باغی اس نے ایہ فرمایا
چوبداراں نوں حکم سنایا جلدی نال سدہاؤ
اوہ محافظ اتول دوڑے تھوڑی دور سدھائے

معشوقہ اوہ نظر نہ آوے نا مکان دساوے
حیرت کرکے آکھن لگا میں انہ کیوں کر آیا
وچہ جہاز رکھایا کیونکر مینوں راز نہ آئے
سدہہ دلوں میں اسلم آیا حالا کل سنایا
وچوں کھول ڈٹھا جد اسنوں تو ایں انسان دسایا
بدن تیرے وچہ ہوش مبارک پاکے خداوند پائی
لندہور بہادر نے اپنا نام نشان بتایا
شکر خدا دا اینبر امیر اللہ میل کرایا
ہرگز خوف کرو مت کائی میں بھی دکھاواں
کون شہر وچہ قدم لیجاؤ تد تاجر فرمائے
ہن تینوں کرکے دڈاہڈی تیرے گھر پچاواں
وچہ سرائے داخل ہوئے خیمے آن لگائے
چوکی اوپر رکھیا ہویا قوس عجیب دسایا
کول محافظ بیٹھے ہوئے تد لندہور الایا
اوہ محافظ آکھن لگے ایہ بہرام رکھائی
نالے قوت مند کہاوے پر کوئی نظر نہ آوے
بہرام غلام میرا ہے یار و ایتھوں لبھ لیایا
شکر خدا دا عرصے پچھوں اسدا ناں دسایا
کتنی واری گوش مبارک تیکر حلقے لائے
اشرفیاں دا توڑا اوتھوں جلدی نال اٹھایا
کل محافظ نسے سارے جا ایہ حال سنایا
اشرفیاں تقسیم کرایاں سانوں حیرت آئی
بہرام بہادر ایہ گل سنکے وچہ تعجب آیا
اوس شخص نوں نال تسنائی میرے کول لیاؤ
لندہور بہادر راضی یا جنی آپے ٹردا آوے

بہرام تائیں جا خبر سنائی اوہ بندہ خود آیا
لندہور بہادر نظری آیا ویکھ خوشی وچہ آیا
لندہور بہادر نے اس تائیں سینے نال لگایا
بیہوشی وچہ آئے دوویں سدھ بدھ رہی نہ کائی
شاہ شعیب نوں خبراں ہویاں اوہ خود حاضر آیا
چہرے اتے دتے چھٹے ہوش بدن وچہ آئی
کیونکر تساں بیہوشی ہوئی سارا حال سناؤ
بہرام بہادر اگے اس تہیں ہیسی راز چھپایا
حال حقیقت اسدی ساری کر تقریر سنائی
شاہ شعیب خوشی وچہ آیا نام لندہور سنایا
شاہی ڈھولر وچہ لیایا اوپر تخت بہایا
مجلس عیش خوشی دی لائی جام صراحی آئی
ہفتہ اک رہے وچہ مجلس پھر لندہور الایا
سکج دلا حالا سارا کر تقریر سنایا
خیمے شتراں بہار لدائے اوتھوں کوچ کرایا
اوہ ہن جھنک منزل اندر تے ہن قاف سدھاواں

بہرام بہادر ایہ گل سنکے باہر وار سدھایا
قدماں اتے سیس نوایا نالے عجز الایا
وچہ بغلدے پھڑیا اسنوں بیہوشی وچہ آیا
ویکھن والے حیرت اندر ایہ کی آفت آئی
بید مشک دا عرق منگایا ہور گلاب رلایا
شاہ شعیب پھر پچھن لگا دسو گل وکھائی
تے ایہ بندہ نام کیائی سارا راز بتاؤ
شاہ شعیب تائیں اس اپنا ناں سی پہنہ سنایا
ایہ لندہور بہادر نامی رستم وقت اکھائی
لندہور بہادر تائیں اس نے ادب آداب بجایا
شعیب بیٹھا خود کرسی اپر تخت لندہور بٹھایا
نغمہ رقص لگا پھر ہوون عجب بہار لگائی
سرندیپ اندر میں جاواں فکر میرے دل آیا
اوسے ویلے لشکر ڈاہڈا حکموں جمع کرایا
نال لیا بہرام بہادر لشکر بہت لیایا
حضرت حمزہ صاحب سند باقی حال سناواں

بیان خامہ عنان ذکر در حسب صافران کھیتی پریاں زل قاف کو چک سلیمان حضرت امیر حمزہ علیہ السلام

چل صدیق چلو ول حمزے اس دا ذکر سناؤ
مدت حمل گذشتہ ہوئی وقت ولادت آیا
تدنوں لڑکی پیدا ہوئی وانگ چند چمک دی
شاہ شہپال خوشی وچہ آیا نا وچہ بدن سمایا
دختر کاہنوں پیدا ہوئی ایہ کی رب بنایا
شاہ شہپال ڈٹھا ایہ حالا حمزہ نوں رنج دسایا
یا حمزہ ایہ شان الٰہی ویلا رنج کیائی

چونکہ راوی ذکر لیائے کر تحریر وکھاؤ
دائی سد بولائی حاضر زور درد نے پایا
سورج ویکھ ہوئے شرمندہ صورت عجب دمکدی
حضرت حمزہ وچہ دلگیری عجب ملال سوایا
اللہ صاحب لڑکا کردا جیسا رلی وچہ آیا
حمزے تائیں خلعت دیکے نال حلم فرمایا
ایہ سب قدرت پاک خدا دی جس دی سچ خدائی

کار نہیں ہے عاقلمنداں ناحق بیج لیاوُ
عبدالرحمٰن لگا فرماون ادبوں عرضگزاری
کوئی دیو طوفانی اسدے نامقابل آوے
ایہ گل سن کے حمزہ تائیں ملی تسلی بھاری
شاہ شہپال خوشی وچہ آیا ہر دم شکر گذاری
کچھ ماھاندی لڑکی ہوئی حمزے نے فرمایا
پچھے دا کجھ حال ویکھاں کی کجھ حال وہایا
شاہ شہپال لگا فرماون میرا عذر نہ کائی
پر اک مشکل ہیگی باقی جیکر کرم کماوُ
قلعہ سمین وراثت میری جدو راثت آئی
خرچال اتے خرپال دو بہن بڑے شریر کہاون
جیکر میرا قلعہ چھوڑاوُ بڑی مروت بھاری
انشاء اللہ فضل خدا دی جاکے تیغ وگاواں
اسدے ویلے تخت منگایا حمزے نوں بٹھلایا
حضرت حمزے لشکر لے کے فوراً کوچ کرایا
حمزے نے خود دیواں تائیں ایہا حکم سنایا
دشمن تائیں خبراں ہویاں آدم زادہ آیا
خرچال اتے خرپال بیدم کان جنگ سدھائے
آن انہاں نے صفاں بنایاں لشکر کھڑے کرائے
حضرت حمزہ ویکھن لگا دشمن نظری آئے
وانگ گدھے سر دوہاں سندے ہیبتناک دسیاون
خرچال دیو نے وچہ میدان نعرہ آن لگایا
میرے آن مقابل ہووے اسدی جان گواواں
حضرت حمزہ ایہ گل سنکے وچہ میدان سدھایا
حربہ کرلے اپنا یارا جو کجھ زور دکھاویں

دور کرو سب رنج تمامی رب دا شکر مناوُ
یا حمزہ ایہ لڑائی ہوسی قوت اندر بھاری
پلو جبہ چیر کرکے دو پارہ ہر اک وحشت کھاوے
دور ملال ہویا سب دلدا ہویا کرم غفاری
کتنے ماہ خیرات کیتی مسکیناں دلداری
بلبنوں میکے طرف پچاوُ عرصہ بہت وہایا
شاید دشمن کی کجھ کرسی فکر میرے دل آیا
میرے سر احسان تساڈا جیسدی حد نہ کائی
اوہ بھی مشکل حل ہوجاوے جیکر رحم لیاوُ
طرف شمال ہیگا اس تھانوں دیواں گھیر لیائی
دس ہزاراں لشکر رکھن قیام پذیر کہاون
حمزہ آکھے عذر نہ کائی جلدی کرو تیاری
دیواں تائیں مار گواواں تیرا قلعہ چھڑاواں
دس ہزاراں دیواں تائیں حمزے نال گھلایا
قلعہ سمین رہیا پنج کوہاں اوتھے تخت رکھایا
ایہ میدان لڑائی لائق خوب پسند دس آیا
شہپال نوں امدادی ہوکے جنگ کرنوں آیا
ویہہ ہزاراں لشکر لے کے حمزے دے ول آگے
حضرت حمزہ لشکر اپنا باترکیب کھڑائے
خرچال اتے خرپال بہادر وانگر شیر دسائے
ویکھدیاں نوں دہشت آوے ایسے نظری آون
دیو عفریت جس کشتہ کیتا میرا جگر جلایا
ضرب میری دی لذت چکھو اسنوں مزہ وکھاون
اے نالائق شور مچاویں کیوں تدہ خوف گوایا
خرچال کہے توں حربہ میرا کھاویں جاویں

توں نالائق آدم زادہ تیرا قدر کیہ ائی

تیرے اوپر وار کریساں ایس گلوں شرماواں

اول وار وکھالے اپنا پھر میں مار وبخاواں

حضرت حمزہ نے فرمایا ہرگز خوف نہ رائی

دیو عفریت میں مار گوایا جادو توڑ گوایا

خرچال پیا حلہ پھر کرکے اس نے وار چلایا

عقرب تیغ میاںوں لیکے پہلو وچہ لگائی

خرپال ڈٹھا ایہ حالا جسدم غصے دیو چہ آیا

حمزے نے پھر وار اوہدی نوں حکمت نال بچایا

چھاتی اوپر چڑھیا حمزہ خنجر گلے لگائی

خرپال لگا فرماون اسدم کرکر گریہ زاری

ساری عمر اطاعت کریساں عذر نہ کدے لیائی

توں سردار میرا یا حمزہ میں ہاں خادم تیرا

حضرت حمزہ چھاتی اوتوں اسدم اُٹھ آیا

اے خرپال توں دیناں اوپر میںنوں چل لیجاویں

تد خرپال لگا فرماون میرا عذر نہ ذرہ

تینوں لے شہر چلاواں عرض سنو اک میری

دل میرے نوں خوشی بناؤ جیکر کرم کماؤ

حضرت حمزہ اوسے ویلے اندر قلعہ سدھائے

نامہ لکھ دتا اک حضرت طرفے قاف گھلایا

نہر ڈٹھی اک جائی اسوچہ ویکھ خوشی وچہ آیا

حضرت تیغ صفائی کیتی سارا خون گوایا

حضرت حمزہ نال خوشی دے اپر تخت سدھایا

بیخودیاں وچہ ستا حمزہ ہوش حواس گوائی

خرپال حرامی فرصت پائی عقرب ہتھ اٹھایا

دیواں نال برابر ہوویں ہوندی بری ہے آئی

میں ہوواں بیعزت یارا تینوں مار گواواں

وار میرا ہے اصل مندیرا تینوں اصل بتلواں

ملک الموت تیرا میں آیا ہرگز شک نہ رائی

پدر اوہدے نوں دوزخ پایا جسدم وار چلایا

حمزے نے پھر نال چلاکی اسدا وار بچایا

ٹکڑے چار گیا ہو ظالم بدنوں جان سدھائی

تیغ ائی تے حمزے اوپر اس نے وار چلایا

کمر دوں پھڑ کے اسدی تائیں اوپر زمین ڈگایا

اسنوں قتل کریندی بنت حضرت دیدا آئی

یا حمزہ رکھ زندہ میںنوں کرکے رحمت بھاری

جیکر کرم کریں اسویلے لکھ لکھ شکر مناواں

اک ذرہ پھر عذر نہ کریساں ہر دم نوکر تیرا

حمزہ نے پھر اسدی تائیں نال حلم فرمایا

تد اوہنوں ولدا صاحب میرا جیکر کرم کماویں

تینوں پردہ دنیا اوپر کراں رسید مقرر

وچہ قلعہ دن کائی رہ کے کر پوری خواہش میری

کوئی روز اطاعت کریساں جیو لطف اٹھاؤ

نوکر دو اسویلے حضرت دل شتابیاں گھلائے

حمزے نوں وچہ اُس قلعہ دے باغ عجیب دسایا

حضرت حمزہ اوسے ویلے پانی وچہ سدھایا

نالے جسم مبارک اپنا مل مل صاف بنایا

نالے میوہ نوش کرائے نیندر جوش رچایا

عقرب تیغ پئی سی لاگے وچہ میان لگائی

حمزے اوپر عقرب اسدا زور دل وار چلایا

جسنوں اللہ صاحب رکھے اسنوں خوف کیا ای
تیغ تخت دے اپر لگی سارا کٹ سدھائی
حمزے نے تدبیر بنایا پاسا اپنا جسم ہلایا
شاید حمزہ جاگن لگا دل اس دے وچہ آیا
حمزے نوں بیداری ہوئی تیغ نظری آوے
دیواں کولوں پچھن لگا ہے خرپال کتھائیں
دیو لگے فرمادن باقی اوہ عقرب لے دھایا
حضرت حمزہ نے فرمایا مینوں اٹھ پوچاؤ
دیو سبھے انکاری ہوئے واہ نہ کوئی جاوے
دیو سارے تدرخصت کیتے تے خود پیدل دھایا
ستویں روز آیا اس جاگہ عجب بہار دسائی
سبز زمین تمامی اسدی دل نوں فرحت آوے
کیسر دا اوہ پتھر سارا حمزہ اسو چہ آیا
مرمر سنگ لگایا کاری گراں بنایا
عقرب تیغ پئی وچہ پہلو ہوش حواس گوائی
اللہ اکبر نعرہ کیتا ایسا زور لگایا
کوہ جھوجہ گیا آواز تخت زمین ہلایا
حمزے نے پھر عقرب پھڑکے پہلو وچہ لگائی
حمزے نے پھر اوسے جاگہ سجدہ شکر بجایا
دیو جیہڑے وچہ قاف سدھائے اوہناں خبر سنائی
شاہ شہپال ہویا متحیر ترنت وزیر بولایا
عبدالرحمن تخت پر بیٹھا جناں تخت اٹھایا
خرپال ڈٹھا دو ٹکڑے ہویا اوتھے تخت لہایا
حمزے نوں نال خوشی دے اوپر تخت بہایا
دیو سبھے فرمادن لگے اسیں نہ ہر گز جایئے

مارن کولوں رکھن والا قوت مند ادھائی
حمزے اوپر ضرب نہ آئی تیری سچ خدائی
خرپال دلیوچہ دہشت کھاوے جگر تزلزل آیا
عقرب تیغ گیا لے ظالم کسے طرف سدھایا
تخت دسے دوبارہ ہویا کوئی راز نہ پاوے
اسدی خبر سناؤ جلدی حمزہ جال کتھائیں
بیاباں بنیاں دے اندر ہوسی اوہ سدھایا
میں چل بدلہ لیساں اسنوں جے کر کرم کماؤ
تسیں طرف شہپال سدھاؤ دیوانوں فرماوے
اسد اوپر رکھ توکل منزل منزل آیا
اک پہاڑی اچی زیادہ بابجھوں حد دس آئی
تے اک طرف عجائب کیسر کوہاں وچہ دس آئے
تھوڑی دور گیا تداگے تخت عجب دس آیا
اوپر اسدے ستا ہویا اوہ خرپال دس آیا
حمزے نے بسم اللہ کرکے عقرب ہتھ اٹھائی
کل پہاڑی کنبن لگی بجلی وانگ دسایا
اوہ خرپال حرامی اسدم بیداری وچہ آیا
دو ٹکڑے کر دتا اسنوں دوجی طرف سدھائی
اوسے تخت پر بیٹھے حضرت ربدا شکر منایا
شہپال تائیں آ یہ خبر سنائی حالت جویں ہائی
حضرت حمزہ عجب لیاؤ فکر میرے دل آیا
حمزے طرف روانہ ہویا اوس جگہ پر آیا
حضرت حمزہ بیٹھا ڈٹھا ادبوں سیس نوایا
گلستان ارم دیو چہ لیائے ربدا شکر بجایا
ساڈی طاقت ہرگز نا ہیں کیونکر قدم وگایئے

شاہ شہپال ڈٹھا جد حمزہ چھاتی نال لگایا   ہور محبت الفت کیتی لکھ لکھ شکر منایا
چھ ماہاں نوں انشاء اللہ تینوں گھریں پوچاواں   نکراں نہ وہ نہ کرنوں ذرہ وعدہ پورا کراواں
حمزے نے پھر صبر کمایا گن گن روز لنگھائے   نہر نگار دلے وچہ ہر دم دن تے رات دساوے
یارب جلدی مدت گذرے مکے طرف سدھاواں   نہر نگار پیاری ویکھاں دلدا فکر گواواں

بیان داستان بابائے دو بندگان لشکر نزاشندہ کافران شاہ عیاران روزگار خواجہ عمرو عیار نامدار کی وہرمز و فرامرز پسران نوشیروان عادل کی

چل صدیق چلو ول عمرو دا اسدا حال سناؤ   یتنیاں قلعہ دے اندر بیٹھا سارا ذکر لیاؤ
غلہ ختم ہو گیا جدن دل وچہ فکر لگایا   شاہ قفل جو شاہ قلعے دا اسنوں کول بلایا
عمرو صاحب آکھن لگا کوئی جگہ بتاؤ +   قلعہ عجائب دسو کوئی دلدا فکر گواؤ
او تھے چل گذارا کر ساں کوئی روز لنگھاں   ایتھے غلہ مکا سارا اس کارن فرماواں
شاہ قفل فرماون لگا قلعہ عجیب سدایا   رہتاس گڈھ ہے نام قلعہ دا محکم کار بنایا
باراں فرسخ منزل ایتھوں ایسا عجب بتاوے   دشمن اسنوں توڑ نہ سکے بھاویں زور لگاوے
دو حاکم ہیں اوس جگہ دے دوویں آپس بھائی   طہمورث اک نام کہاوے ثابت دوجا ساہی
دوویں او تھے حکم چلاون عالی جاہ کہاون   اوہ مضبوط قلعہ ہے ڈاہڈا جیکر قابو آون
عمرو نے پھر اوسے ویلے سب سردار بلائے   ساریاں تائیں اکا گینا پہرے خوب لگائے
ہیں ہن ول رہتاس سدھاواں قابو وچہ لیاواں   فکر اندیشہ کرو نہ کائی جلدی واپس آواں
او سے ویلے حضرت عمرو طرف رہتاس سدھایا   رہتاس قلعہ آڈٹھا سارا محکم کار بنایا
عمرو گرد بگرد دے پھریا اندر دخل نہ پایا   دروازے تے چندر راجڑ پاہرے دار دس آیا
عمرو اک جگہ پر بیٹھا دل وچہ فکر دوڑاوے   کیونکر اندر داخل ہوواں ایہا فکر لگاوے
نذنوں گھاہی اک وسیلیا قلعیوں باہر آیا   یا بو اپر چڑھیا ہویا کھڑیا ہتھ اٹھایا
ننگر جالا بھریا ہویا ہولی ہولی آیا   اسنوں ہول نہ معلم ہو یا نہ کجہ سخن الایا
دو کوہاں جس ویلے دہائے اک میدان دسایا   اوہ گھائی نذ یا بوا اونوں او تھے آتر آیا
عمرو نوں جد ڈٹھا اس نے ادب سلام سنایا   یا صاحب توں کتھے جاویں کدہر قصد اٹھایا
بن درویش گیا اوہ مگرے ہولی ہولی دہایا   اسنوں ہول نہ معلم ہو یا نہ کجہ سخن الایا

عمرو عیار لگا فرماون میں تیرے ول آیا
قسمت تیری ہے اج جاگی الفت نال الایا
عمرو نے کڈ خرمے جیبوں گھاہی نوں پکڑائے
اوس گھاہی نے خرمی کھادے بیہوشی وچہ آیا
اس گھاہی نوں اک جگہ پر سبزی وچہ لوکایا
گھاہی وانگ بنائی صورت دروازے پر آیا
دربان دتا در کھول شتابی عمرو اندر آیا
یا بوآن کھلوتا جتھے عمرو نیچے آئیا
عورت اک اُسیدم آئی اُسنے پکڑ اٹھایا
عمرو آکھن لگا مینوں سر دی بار گوایا
اس عورت نے عمرو تائیں اوپر پلنگ لٹایا
رات دہائی اوہی جسدم عمرو اٹھ سدہایا
طہمورث نوں سنا ڈٹھا ہینبدر وچہ دسایا
طہمورث نے نال شتابی اپنا ہتھ ودگایا
ہتھ جھڑاکے پرے کھلویا حیرت اندر آیا
یا عمرو کر خوف نہ ذرہ مینوں خواب دسایا
تیرا حال سنایا سارا میں ایمان لیایا
حضرت عمرو نال خوشیدے اسدے کول سدہایا
گلاں باتاں کردیاں اسدن ساری رات وہائی
طہمورث نے نوکر سارے مجرے طلب کرائی
اللہ کرم اساں پر کیتا جس دی حد نہ کائی
طہمورث نے عمرو تائیں نال حلم فرمایا
درباناں نوں حکم سنایا جسدم عمرو آوے
حضرت عمرو رخصت ہویا اپنے لشکر لیایا
پھر لگا رسواری کرکے رستے سرنگ لنگھائی

بیبتوں طرف تیری اے یارا صاحب رب پوچایا
اوہ گھاہی نے عمرو اگے ادبول سٹیں نوایا
ایہہ تبرک کھالے یارا کیسا مزہ دکھائے
بیہوشی دادارو عمرو ہور مغز وچہ پایا
یا بوتے اسواری کرکے طرفے قلعہ سدہایا
وانگ بیماراں کنبن لگا وچہ تزلزل آیا
داگ ڈہلی کردتی یا بوتیرے طرف سدہایا
ڈگ پیا پھر دہرتی اُتے کانبا بدن لگایا
منوا کے باپ ہوا کیا بھیا پھکر میرے ول آیا
پالے مینوں کجھا کیتا نائیں واپس آیا
ند عمرو دن سارا اوہا نیندر وچہ لنگھایا
طہمورث جنہہ ستا آہا اوس محل وچہ آیا
دوشالہ سے تانیا ہویا عمرو ہتھ دگایا
پکڑ لیا ہتھ عمرو سندا عمرو جسبت لگایا
طہمورث نند آکھن لگا کیوں دل فکر لگایا
ابراہیم نبی نے مینوں مسلم ہے بنایا
تیرا نام نذے ہیں جاناں جھوٹھ نہ کجھ الایا
اس نے حضرت عمرو تائیں سینے نال لگایا
وقت مجرا ہویا ندلوں رات اندہیر سدہائی
ایمان لیا وُ اسدا اوپر ساریاں نوں فرمائے
اسنوں سارے واحد جانوں خالق پاک اوہائی
پھر لگا رلیا ؤ اپتھے ربدا کرم سوایا
اوسے وقت کہلے دروازہ دیر نہ کوئی لائے
عادی نوں آحال سنایا کل سامان بنایا
لشکر بھی اس راہے سارا خبر کسے نہ پائی

رہنا اس قلعہ دل ہو یا روانہ جلدی قدم وگایا
نام شمیم وزیر حرامی اوس فساد مچایا
طہمورث اج مسلم ہو یا اپنا دین گوایا
ثابت شاہ نوں غصہ آیا اپنی تیغ لیایا
آپ شمیم سنے اوہ ظالم دروازے پر آیا
تدنوں حضرت عمرو صاحب دروازے پر آیا
عمرو آن پکارا کیتا کھولو درہ شتابی
تدوں شمیم لگا فرماون جلدی الٹ پچھاہاں
تینوں میں ہن قتل کریساں لافاں مار مولے
عمرو عیار لگا پچھتاون واہ نہ کوئی جاوے
شاید ہرمز قصد اٹھاوے آن فساد مچاوے
عمروا وتھوں واپس آیا لشکر نوں فرمایا
آخر سارے زور وزوری اوسے قلعے سدھائے
ڈیرے آن لگائے اندر لگے تیغ وگاون
ثابت شاہ دی بیڑی ڈبی جھوٹھ ایمان لیایا
اس ظالم نے ہرمز تائیں نامہ لکھ پوچھایا
جلدی کوئی نہ بندہ آوے ہیں عمرو پکڑاواں
ہرمز نوں جد نامہ پہنچا ویکھ خوشی وچہ آیا
آن کنارہ حاضر ہویا ثابت کول بہایا
حضرت عمرو نیندر اندر ہوش حواس نہ کائی
عمرو وچہ بیہوشی آیا اس دم قید کرایا
ہرمز دا بھی لشکر سارا گرد قلعہ دسایا
ہرمز بہت خوشی وچہ آیا دل دا مقصد پایا
اسیوقت لوہار بلایا ترت زنجیر لگائے
ساری رات خوشی دے اندر نیند نہ مول نہ آئی

طہمورث دا حال سنایا اس جا اس نال وہایا
ثابت شاہ نوں اس حرامی جا کے ایہ الایا
عمرو دا ہمراہی ہو کے عمرو سد بلایا
طہمورث نوں قتل کرایا ظالم ظلم کرایا
عمرو آوے قتل کریساں ایہ ارادہ لایا
باقی لشکر پچھے سارا تے خود اکلا آئیا
حضرت عمرو صاحب آیا بھلے منناں حزن ابی
طہمورث نہ قتل کرایا خبر اجے ہے ناہاں
ہیں تیرے وچہ مکر نہ آواں ایہ تیری مشغولی
نہ ایہہ شہر نہ اودہر جو گا ویلا ہتھ نہ آوے
دہر آ گار جاوسی اج ہتھوں جاوے نہ خالی قید کراوے
وچہ میدان کر وتم ڈیرا رب دا کرم سوایا
ثابت شاہ جتھے رہندا آہا منت کر کے آئے
پھیڑ پھیڑ کافر قتل کرائی ندیاں خون وہاون
عمرو نے پر ماریا ناہاں زندہ اوہ بچایا
عمرو پھیرے قابو آیا جے نہ شوق سوایا
ویکھ اساڈیاں کاری گریاں اپنا ہتھ وکھاواں
نام کنارہ سی اک بندہ اوسیوقت گھلایا
ادھی رات گئی جس ویلے ویلا فرصت پایا
اس ظالم بیہوشی دارو اندر عطر چڑھائی
عمرو تائیں چھک شتابی ہرمز کول لیایا
عمرو آن کیتا جد حاضر گلے زنجیر لگایا
ژوبین حرامی تائیں اوس دن دردعید دسایا
پیراں دے وچہ بیڑیاں پایاں گل وچہ طوق پوائے
واہ وا واہ وا آکھن سارے خوشیوں کرن ذوق ہی

نختیارک دی دلدیاں خوشیاں وچہ شمار نہ آون
کنارہ تائیں خلعت دتا عزت خوب ودھائی

اوپر بدن زنجیر دسلے حیرت اندر آیا
ہرمز نے فرمایا اس دم خواب نہیں ایہ کائی
ایتھ سانوں تکلیف دیوائی تدہ زنجیر لگایا
تینوں ملگ خلاصی ناہیں رو عمر گواویں
عمرو آکھے قید رہن دی مینوں لوڑ نہ کائی
مینوں قید کرے کد کوئی طاقت ہرگز ناہیں
جس دم ملی رہائی مینوں ایسا کم بناواں
عمرو نام عیار میرا ہے داہڑیاں کٹ وکھاواں
ہرمز وچہ تبسم آیا ہس ہس کے فرماوے
توں ہن قید میری وچہ آیا کدی خلاص نہ ہوویں
عمرو عیار لگا فرماون ہے رب پاک الٰہی
اسنوں دیر نہ ہرگز کائی ہی امید چھوڑاوے
میں تیری بھیں ڈر دا ناہیں توں ہیں کون نکارا
جو چاہو تم زور لگاؤ ویکھ لواں گی کرسو
ہرمز تائیں غصہ آیا اک جلاد بلایا
اسدی گردن جلد اتار و لاف نہ پھیر لاوے

پھر اک بندہ وچہ خوشی دی وانگر چند دساون
وقت فجر دے عمرو تائیں ہوش بدن وچہ آئی

لاحول ولاقوت ایہ کیسا خواب دسایا
ایہے وقت بیداری سندا اصلی گل ایہا ئی
توں ہن ساڈا قیدی ہویا فالو اندر آییا
ساری عمر رکھانگا قیدی تانوں دکھ اٹھاویں
تینوں شاید معلم ناہیں میں ہاں ولی خدائی
اپنے راہیں سولاں سچیں تدہ چھوڑاں ناہیں
اک اک توں ہیں سزا گریباں وپلیا دکراواں
دشمن دے سر خنجر پھیراں تے یا قید رکھاواں
تینوں آس خلاصی سندی کیونکر نظریں آوے
ساری عمر گذاریں رورو خون جگر دا دھوویں
اوہو مدد کرے گا میری دائم جس دی شاہی
ناامید نہ ہرگز ہوواں دم دم کرم کماوے
رب میرا ہے داتا بینا اس دا رحم بیارا
مینوں مارو یا خود ظالم ظلم کنندی مرسو
قتل کرو جھٹ عمرو تائیں ایہا حکم سنایا
سفط گوئی دی لذت دیہو دنیا چھوڑ سدھائے

نارنجی پوش عیّار کا آنا اور عمرو کو قید سے چھوڑانا اور لے جانا

چل صدیق چلو دل عمرو باقی حال سناواں
جلاد گیا لے عمرو تائیں اک جگہ بٹھلایا
عمرو عیار دلے وچہ جاتا اسلام مشکل آئی
اللہ تائیں حضرت عمرو دل دے وچہ ہسایا
جے اسو یلے مدد آویں ڈاہڈا شکر مناواں

اللہ اگے کر دعا ئیں غیبوں مدد لیاواں
پھٹ کے تیغ پیا اوہ ظالم عمرو دے دل آیا
اللہ باہجوں نا کوئی ساتھی یار نہ پیارا کائی
یا اللہ توں میرا آہستہ فرمایا
تیغ کوڈی دادلیا تیرا پانی وچہ رکھاواں

بھاویں کتوں ادھار لیا واں منت ادا کراواں
بختیارک نوں عمرو سندے ہونٹھ ملے دسیائے
بختیارک نے ہرمز تائیں جلدی نال الایا
ویکھو عمرو منتر پڑھدا منتر جدوں چلاوے
منتر اس دا بہت وڈیرا شاید چھٹ سدھاوے
ہرمز نے پھر دوجی واری حکم قتل دا لایا
جو کھانا سو کھا لے یار پھیر میں تیغ وگاواں
عمرو عیار لگا فرماون طلب نہ کائی
جو کجھ حکم ہویا ہے تینوں اپنا کام بجاؤ
ہرمز ترت سنایا حکم قتل الایا
عمرو نے فرمایا اسنوں خنجر تیز لیاؤ
دھارا ایہدی سب ٹٹی ہوئی خنجر تیز نہ کائی
عمرو نے اک جست لگائی ایسی لت لگائی
جلاد زمین پر تڑفن لگا ہوش گیا اڈ سارا
ہرمز نے ایہ جاتا شاید عمرو مار گوایا
بختیارک تد آکھن لگا عمرو قہر کمایا
عمرو بڑا تہور والا ایسا سخت بلائی ہے
ہور جلاد گھلایا اس دم تیغ لئی ہتھ آیا
رنگ بدن دا لگا ہویا یاس دلے وچہ آئی
دل دے وچہ دعایاں کردا یارب کرم کمائیں
تد نوں اک عیار دس آیا ہرمز کول سدھایا
ہرمز اسنوں کہن لگا ہیں توں کون پیارے
اوہ عیار لگا فرماون میں تیرے دل آیا
اعظم شاہ جو تر گستانی ڈاڈھا شاہ کہاوے
کتنے لکھاں لشکر لے کے اوہ تیرے دل آیا

فاتحہ تیری اسیر دیواں کدی نہ مول بھلاواں
شاید کوئی منتر پڑھدا اشک دلیوچہ دہلائے
عمرو تائیں قتل کراؤ کیوں اتنا چر لایا
شاید عمرو چھٹ سدھائے فکر میرے دل آوے
سر ساڈے پر قیامت لیاوے پھیر نہ قابو آوے
اس جلاد اٹھایا خنجر عمرو نوں فرمایا
بدن تیرے تھیں گردن لاہاں بہجو سچ الاواں
غم غصہ ہے کافی سانوں اصل طعام ایہائی
اوہو کم کرو تم جلدی نہ کلام لیاؤ
اوہ جلاد آیا ول عمرو چاہے وار چلایا
اک ضرب تھیں فانی ہووے کہنوں دیواؤ
جلاد لگا خود خنجر ویکھن ہوویں نظر وگائی
اوہ جلاد زمیں پر ڈگا خنجر زمین ڈگائی
چاروں طرف آواز آیا اوہ مارا اوہ مارا
عمرو قتل گیا ہو شاید خوشیاں دے وچہ آیا
مار جلاد گوایا اس نے تد ہرمز فرمایا
مردا مردا قہر کماوے اسنوں خوف نہ رائی
عمرو نے جد ڈٹھا اسنوں حیرت اندر آیا
جیون دی کوئی صورت ناہیں ونی موت وکھائی
حمزے دے توں آون نیکر میری جان بچائیں
آوندیاں ہی ہرمز اگے اس نے ادب بجایا
توں اسجا گہ کیونکر آیا دسو راز اشارے
میں خوشخبری دیون کارن اگے حاضر آیا
تیری مدد کارن اسنوں تیری پد رکھاوے
میں خوشخبری دیون کارن اگے حاضر آیا

ایہ گل سن کے ہرمز تائیں فرحت دل وچہ آئی
ایہ ہے کون جو قیدیاں انگوں وچہ میدان لیایا
قتل کرندا حکم لگایا جدوں جلاد سدایا
ہن جلاد دو جا میں اسول کا آن قتل گھلایا
جے کر حکم سناؤ مینوں ایسی تیغ وگاواں
ہرمز نے پھر راضی ہوکے اوہ جلاد بلایا
آن پکارا کیتا اس نے جلدی سیس جھکاؤ
اوہ عیار لگا فرماون میں تینوں ڈر کھاواں
میں تیرا ہن سیس اوتاراں اس نے حد فرمایا
جے حمزہ اسو پیلے ہوندا مینوں خوف کا ئی
حضرت عمرو چپ سلاں اندر یاں اشک وہایا
یا عمرو کر خوف نہ ذرہ میں تیرا ہمراہی
برقعہ پوش گھلایا مینوں میں امدادی آیا
پیر لینے کر طرف میری توں کٹ زنجیر وکھلاواں
عمرو تائیں ایہ گل سنکے جان بدن وچہ آئی
عمرو نے تدلیت پساری خنجر اوس وگایا
عمرو لوں چک گردن اتے اوہ عیار سدہایا
عمرو اسدی گردن اُپر تے اوہ تیغ وگاوے
عمرو لوکاں پکڑیاں لاہے اپنا ہتھ وگاوے
اوہ عیار گیا پھر اوتھوں عمرو زمین رکھایا
تم جاؤ ہن وچہ قلعے تے میں گھر پیسد ہاں
اوہ عیار لگا فرماون میں کجھ احمق ناہیں
برقعہ نام سنانگوں مینتھوں جیکر نام پچھاویں
ایہ گل کہکے اُڈ گیا اوہ جاندا نظر نہ آیا
نکے وڈے زاری کر کر کے ایہ دعا ئیں

پھیر عیار لگا اوہ آکھن ایہا عرض الائی
عمرو عیار ابھائی یارا ہرمز نے فرمایا
مار جلاد دتا اک اس تے بڑا شریر کہایا
اوہ عیار لگا فرماون شوق میرے دل آیا
سر اُسدا کٹ دور سٹاواں اپنا ہتھ وکھاواں
ایس عیا کیا ہتھ خنجر عمرو دے ول آیا
عمرو آکھے میں ہاں حاضر اپنی تیغ وگاؤ
شاید لت لگاویں میرے ایس گلوں شرماواں
حضرت عمرو تائیں اسدم حمزہ یاد دس آیا
دشمن نوں اوہ مار گواندا مینوں کیہ رہائی
اس عیار یونانی بولی عمرو نوں فرمایا
تیری مدد کارن آیا حکمت ویکھ الٰہی
یا حضرت میں خادم تیرا کیوں دل فکر لگایا
تیر تینا ئیں حکم خداؤں زندہ چک لیجاواں
شکر خدا دا لکھ لکھ واری جس دا کرم اہیا ئی
کٹ زنجیر دتا اک پل وچہ کندھا آپ لوایا
پھڑ کے تیغ آیا اوہ مڑ کے لشکر گرد کرایا
لشکر مار گوایا اس نے ہرگز وار نہ آوے
لشکر ہو مفرور سدھایا اگے شیر دس آوے
لے بھائی ہن اللہ حافظ اس نے ایہ فرمایا
عمرو آکھے اک ذرا بھومیں بھی نالے جاواں
شاید نہ لویں توں مینوں شک ابہد بوجھ ناہیں
میں کی نام دساں گا تینوں شاید تنگ کراویں
عمرو وچہ قلعہ دے آیا حال عجیب دس آیا
یارب سایاں عمرو تائیں زندہ کویں ملائیں

تدنوں عمرو حاضر ہویا ساریاں ادب بجایا
جھر نگار کریندی زاری اُسنے خبراں پایاں
عمرو تائیں کول بلایا رو رو کے گرلائی
دولت مال خیرایت کیتی رب دا شکر منایا
ہرمز دا کجھ ذکر سناواں اس نے ایہہ فرمایا
کوئی شخص جو عمرو تائیں پل وچ چک لیایا
بختیارک پھر آکھن لگا عمرو سچ الایا ہے
جو کوئی بندہ رب دا ہووے دکھ نہ ہرگز پاوے
اُسپر کوئی نہ قابو پاوے بھاویں زور لگاوے
ایہہ گل سنکے ہرمز تائیں کجھ جواب نہ آیا
عادی نے آ خبر سنائی غلہ مُک گیا ئی
عمرو نے پھر لشکر تائیں اسدم حکم سنایا
ثابت شاہ ادسیہوں لے خنجر ہیٹھ رکھایا
جو کوئی سچ ایمان لیایا اُس دی بچائی
نام صیاد آہا اک بندہ نیکو کار وڈیرا
عمرو آپ روانہ ہویا عادی نوں فرمایا
عمرو عیار روانہ ہویا منزل پنج سدھایا
اک شخص نوں پچھن لگا اس دا نام کیا ئی
نام سلاسل ایس قلعہ دا اس بندے فرمایا
عمرو گر دیگر دے پھریا محکم قلعہ دس آیا
تدنوں مرد دلاور صورت قلعیوں باہر آیا
باز جناور تھا اوہلے تے کتے نال شکاری
عمرو اپنے دلوچہ جاتا مالک قلعہ ایہا ئی
الف آزادی اوپر متھے سر پہ ٹوپ لگایا
لنبے لنبے وال بنائے رستے دے وچہ آیا

شکر گذارن والا اسد جس نے رحم کمایا
عمرو صاحب حاضر آیا کر دی شکر ادایاں
شکر خدا دا جس نے میری فضلوں آس پچائی
ہر دم شکر گذاری کر دی تیرا کرم سوایا
بختیارک اوہ دن پچھن لگا ایہہ کی عجب وکھایا
سانوں چاند نظر نہ آیا لشکر مار گوایا
اسنوں قید کرے کد کوئی جس پر رب دا سایا
اوکھے ویلے آسماناں تہیں اسنوں مدد آوی
عمرو بیشک ولی خدا دا ظاہر نظریں آوے
عمرو دا ہن حال سناواں غلہ مک سدھایا
ہن تدبیر بناؤ کائی مشکل بھائی
ثابت شاہ نے قہر کمایا مینوں قید کرایا
مرغی وانگ ذبح اوہ کیتا صبر دلے نوں آیا
باقی قتل کرائے سارے ایسی تیغ چلائی
اسنوں مالک قلعہ بنایا تخت حکومت تیرا
میں ہن قلعہ تلاش کریساں ایہہ دلے وچہ آیا
اک قلعہ تد نظریں آیا محکم کار دس آیا
حاکم کون اتھائیں رہندا کردا حکم اسائی
نام سلاسل شاہ ہے مالک حاکم قلعہ کہایا
اے پر دخل نہ اندر ملیا حیرت اندر آیا
نال سوا سو لشکر اسدے گھوڑا اوس کودایا
خادم نال نسے سب جاون اندر فرحت دا ری
وسے ویلے وانگ فقیراں عمرو شکل بنائی
منکا ٹھنکا گل وچہ پایا سوٹا اک اوڈھایا
عشق اللہ آوازہ کرکے عمرو نے فرمایا

شکر خدا دے فضل کرم دا جس دی جند آئی
فجرے فجرے بندر ہے دیکھن دیو چھپ آئے
ایہ گل سن کے اوہ شاہزادہ بہت خوشی وچ آیا
اے سائیں تم کتھے آئے اگے کتھوں جانا
عمرو عیار لگا فرماون میری جا گنہ کائی
دا آن گوز شتر دے بابا نہ زمین اسائیں
شیر فقیر اتے سپ بارا اسدی جگہ نہ کائی
لامکان اساڈی جاگہ عمرو نے فرمایا
یا حضرت تم بیشک سچے سچ نشاں فرمایا
عمرو عیار لگا فرماون اوہ بغداد لگایا
شہزادہ پھر پچھن لگا اسم تساڈا کیائی
مرشد دا اک رکھیا ہویا سو میں آکھ سناواں
پر وچ حقیقت بدن میرے تے نہ اسم سہاوے
ایہ گل سن کے شہزادہ پھر وچہ تبسم آیا
میرے پاس ہوون کائی ہے ایہ خواہش میری
عمرو عیار لگا فرماون ہرگز عذر نہ کائی
عمرو عیار لگا فرماون اپنا اسم بتاؤ
اوہ شہزادہ آکھن لگا بہمن نام ہمارا
عمرو عیار لگا فرماون اچھا اب تم جاؤ
وچہ اوڈیک تیری میں بیٹھا ہرگز کتے نہ جاواں
ایہ گل سن کے بہمن اسدم طرف قلعہ دی آیا
وچہ قلعہ دے داخل ہویا عزت نال بہایا
نال آرام بٹھایا عمرو سب سامان ہوگیا
نوکر خدمت گار چوفیرے ادب آداب بجایا
شاہ صاحب اک کم ضروری میں اسویلے جاواں

اللہ صاحب اپنے بندے مینوں آن ملائی
اے بابا کجھ نام خدا دے ہم بھی منگن آئے
واگ لئی تھم نال محبت عمرو نوں فرمایا
تے کس طرف قیام نشاناں کیہڑی جگہ ٹکانا
سائیں ساری تھائیں یارا ایسی گل ایہائی
نہ میں ہاں آسماناں اندر نہ کر سخن اگائیں
فقیر سبھاں تھئیں ہے پھر لابھے سچا سخن ایہائی
ایہ گل سنکے اوہ شہزادہ وچہ تبسم آیا
مرشد دا تم ڈیہر بتاؤ کیہڑی جگہ لگایا
اوہ جگہ ہے جنت وانگر مرشد جتھ سمایا
عمرو عیار لگا فرماون میرا اسم نہ کائی
شیدائے قلندر سدن مینوں ہور نہ اسم رکھاواں
سو دائے قلندر بیشک زیبا عقل میری وچہ آوے
عمرو نامیں آکھن لگا شوق میرے دل آیا
اک جگہ وی اوزت دیکھو جاگہ ایہ چنگیری
جے دل میرا الکس اچھے پھیر دیبن نہ زرائی
اسم مبارک ظاہر کر یو کھول احوال سناؤ
سلاسل شاہ پدر ہے میرا ڈاہڈا اینگ ستارا
جدوں شکاروں واپس آؤ قدم مبارک لیاؤ
جو بنوں تم حلم کروگے اوہو کم بناواں
نال فقیر بناوٹی عمرو اندر قلعہ سدھایا
الفت اتے محبت کر دا عزت شان ودھایا
شاہاں وانگر عزت کیتی انت شمار نہ آیا
بہمن نے پھر عمرو تائیں نال ادب فرمایا
بہت شتابی خدمت اندر جلدی واپس آواں

نوکر سارے حاضر رہسن اندر خدمتگاری
عمرو عیار لگا فرماون اچھا جلدی جاؤ
جیکر کجھ تکلیف نہ ہووے مینوں کم سناؤ
بہمن تدوں لگا فرماون کار نہ ہرگز کائی
اک پیالی نوش کراں تے جلدی ایس آواں
عمرو صاحب آکہن لگا ہرگز خوف نہ کھاؤ
ہیں خود ہیواں گا کجھ قدرے کوئی ضرر نہ آوے
بہمن نے پھر اوسے ویلے طلب شراب کرائی
عمرو وچہ نشہ دے آیا جوش طبیعت چایا
عمرو عیار لگا پھر گاون ایسا رنگ لگایا
عمرو دا جو گاون آہا عشق پتھر نوں لاوے
ایہ مشہور ہیسی سب جاگہ ہر کوئی ایہ گل جانے
اک عیار سلاسل شاہد ڈاڈھی عقل کہاوے
اوہ منصور سنے دو نوکر اس مجلس وچہ آیا
بہمن نوں اوہ پچھن لگا ایہ فقیر کتھاؤں
بہمن نے جو سنی حقیقت ساری آکھ سنائی
شیدائے قلندر اسم مبارک کائی لی کہاوے
اوہ منصور پیا کر بلہ عمرو دے ول آیا
عمرو تائیں قابو کیتا مشکاں خوب بنھایاں
اے بابا کی ظلم کمایا مینوں انہے بولایا
بہمن تائیں غصہ آیا نال غضب فرمایا
ناحق اس نوں دکھ پہچاویں اے ملعون حرامی
ایہ فقیر نہیں اے شاہا عمرو عیار ایہائی
نوشیرواں ایڈ شہنشاہ آہا ہفت اقلیم کہاوے
بڑا مکار شریر ایہائی ایسا دغا کماوے

جو چاہو سو حاضر کرسن ہر ہر چیز پیاری
جلدی واپس آیو بابا دیر نہ ہرگز لاؤ
ایسا کار ضرور کیائی کر رحمت فرماؤ
شراب نوشی دی عادت مینوں لوچہ جوش لیائی
پیش حضور ایہا بابے دبی ایس گلوں شرماواں
ایسے جگہ منگاؤ بابا بیشک نوش کراؤ
ہے فقیر کسے وچہ حالت یاد نہ رب بھلاوے
عمرو نوں تائیں نوش کرائی تے خود آپ لنگھائی
دو تارا داؤدی عمرو اپنے ہتھ اٹھایا
واہ وا واہ وا چار چوفیرے ساریاں شور مچایا
بہت عجیب آوازہ آہا کوئل جیوں کرلاوے
عمرو وانگ نہ کوئی گاوے آکھن کل سیانے
منصور دلاور نام اوہدا سی بڑا چالاک کہاوے
عمرو دا نگ آوزہ سنیا شک وچہ بدل آیا
نام کیا تے کیونکر آیا کس کس طرفے راہوں
ایہہ فقیر آزاد کہاوے اس دی جگہ نہ کائی
بیشک بندہ لائق ایہا بڑا خلیق ہن آوے
پکڑ لیا اوس عمرو تائیں رسے نال بنھایا
حضرت عمرو بہمن اگے لگا کرن دوہائیاں
تے ہن ایہ سلوک کرایا چنگا رحم کمایا
ایس فقیر بیچارے عاجز تیرا کی چورایا
منصور کہے ایہ برا نہ کیتا ہیں لائق انعامی
بڑیاں بڑیاں بادشاہاں دی اسنے گرد اڈائی
اوہ بھی تنگ دتا کراس نے واہ نہ کوئی جاوے
بادشاہوں اکس پل اندر آمند خاک رلاوے

بہمن کجھ جواب نہ دتا عمرو نہ چھوڑایا
اوہ منصور لگا فرماون عمرو عیار ایہائی
کجھ انعام دبہواج مینوں ایسا کم بنایا
سلاسل شاہ پھر ہسن لگا عمرو نوں فرمایا
مینوں بھی اک راگ سناؤ دل نوں فرحت آوے
دو نارا ہین کیوں کر پکڑاں میری واہ نہ جائے
عمرو عیار لگا پھر گاون قیدوں ملی رہائی
سلاسل محو گیا ہو جیہے دلنوں فرحت آئی
اسنوں وچہ قلعہ دے رکھو باہر مول نہ جاوے
اس منصور حوالے کیتا اپنے کول رکھاؤ
منصور گیا لے عمرو تائیں اک جگہ وچہ کیا
حضرت عمرو رون لگا کر گریہ زاری
لشکر والے رو ندے ہوسن یارب رحم کمائیں
برکت ابراہیم خلیلوں بخش میری ہمرائی
برکت پاک محمد سرور جو سردار نبیاں
حضرت عمرو کرے دعائیں کسنے قفل لہایا
یا عمرو نوں بخش اساہیں جو ہوئی ہرجائی
ابراہیم نبی نے مینوں سفنے روپ دکھایا
میں تیرا اج تابع حضرت تے توں صاحب میرا
عمرو دے دل خوشیاں آیاں صاحب کرم کمایا
جان میری توں بھائی میرا عمرو نے فرمایا
مہر لگا لیاواں ایتھے مسلم لشکر سارا
اوہ منصور لگا فرماون جلدی کم بناؤ
حضرت عمرو دسے ویلے طرف سلاسل دا پایا
ادہی رات ہیسی اس ویلے وچہ محل سدہایا

سلاسل شاہ اگے آ عمرو تائیں پیش کرایا
میں وچہ خدمت بیٹھ کے آندا سچی گل سنائی
ایہ کدوں وچہ قابو آوے بڑا مکار سدایا
یا عمرو توں گاویں چنگا وچہ سنن دے آیا
ہتھ میرے ہین بدھے ہوئے عمرو عیار آلاوے
سلاسل نے پھر اوسیویلے دوویں ہتھ کھلائے
ایسا گیت چنگیرا گایا خوب آواز لگائی
اسدے ہتھ نہ بنھو کوئی حاجت قید نہ کائی
بھلکے اسنوں حاضر کریو آ کے گیت سناوے
عزت خاطر اسدی کریو بھلکے حاضر لیاؤ
اندر بند دتا کر عمرو باہر قفل لگایا
یارب بخش رہائی مینوں تیرا نام غفاری
توں ہیں دانا بینا صاحب سب صفتاں دا سائیں
اس زندان وچوں باربا مینوں بخش رہائی
طفیل اسحٰق تے موسیٰ حضرت عالیشان صفیاں
اوہ منصور آیا اندر حاضر ادب سلام سنایا
میں تینوں تکلیف دیوائی میری گل خطائی
عالم رویا دے وچہ مینوں مسلم ہے بنایا
حکم کرو میں جو کجھ کرساں ہر دم نوکر تیرا
اسدے تائیں حضرت عمرو سینے نال لگایا
ایس قلعہ پر قبضہ کرساں ہیں اس کارن آیا
ایتھے آن لگاواں ڈیرا مکے کفر پسارا
سلاسل شاہ نوں مار گواؤ مہر لگا لیاؤ
اوہ منصور گیا ہمراہی سنا آن دکھایا
سلاسل شاہ نوں دارو دیکے جھٹ بیہوش کرایا

منصور حوالے کیتا اسنوں عمرو نے فرمایا　　نال حفاظت رکھیں اسنوں خوب طرح فرمایا

کر کے قید رکھو تم اس نوں فوراً قید کرایا　　عمرو نے پھر اوسے ویلے اپنا روپ وٹایا

وانگ سلاسل شکل بنائی دل دا فکر گوایا　　اوس پلنگ دے اتے ستا خود نوں شاہ بنایا

فجر ہوئی تد حضرت عمرو بہمن طلب کرایا　　اے بیٹا اج نیندر اندر مینوں خواب دسن آیا

ابراہیم نبی نے مینوں مسلم ہے بنایا　　واحد پاک شریک الٰہی والا دین سکھایا

توں بھی بیٹا مسلم ہو جا ایہ فرمائش میری　　سچا دین خداوند والا ہور دکھاندی میری

بہمن نے فرمایا کیونکر اپنا دین گواواں　　یا پدر توں ہویا جھلا تیرا فضل کراواں

الٹا دین سکھاویں مینوں اپنی عقل گوائی　　ہے سرسام گیا ہو تینوں عقل تیری چھپائی

عمرو نے پھر حکم سنایا سولی ترت چڑھایا　　کافر ہو یا دوزخ دھایا سخن پسند نہ آیا

سلاسل تائیں نہ لوت اندر عمرو نے فرمایا　　اے بھائی توں مسلم ہو جا پا دین نفع سوایا

سلاسل نے جد عمرو ڈٹھا حیرت اندر آیا　　دل دے وچ وچاراں کر دا راز نہ معلوم آیا

میری صورت دا ایہ بندہ اپر تخت دساوے　　فرق نہیں وچ صورت ذرہ عین بعین دساوے

حیرت اندر عقل نہ آوے ڈاڈی ہیبت آئی　　عمرو تائیں پچھن لگا تیرا نام کیا ای

توں ایتھے ہیں کیونکر آیا تینوں کون لیایا　　تخت میرے دا مالک ہویا چنگا کم بنایا

عمرو عیار لگا فرماون نہ کر سخن زبانوں　　اللہ اوپر ایمان لیاؤ کر کے پاک ارادہ

واحد پاک خداوند عالی ہور شریک نہ کائی　　ان اللہ لا یغفر ان یشرک بہ لکھیا آئی

مشرک کدے نہ بخشیا جاوے پاک خدا فرماوے　　جیکر زندہ تائب ہووے پھیر نہ شرک کماوے

اسنوں پھر اندوہ نہ ہووے پھر او مشرک تائیں　　پچھلی بھل معاف کریندا اسنوں اللہ سائیں

شاہ سلاسل ایہ گل سنکے غصے دے وچ آیا　　رب تیرے نوں کدے نہ مناں اس ظالم فرمایا

جنہاں دلاں پر مہراں جڑیاں مڈھوں قہر الٰہوں　　اثر نصیحت ذرہ نہ کردی رد ہووے درگاہوں

عمرو نے پھر اوسے ویلے اسنوں قتل کرایا　　اوہ منصور کیتا خود تائب اوپر تخت بہایا

باقی لشکر ڈودا مارا کل ایمان لیایا　　عمرو نے پھر لشکر تائیں ایہا حکم سنایا

منصور کیتا میں شاہ تساں اسدا حکم بجاؤ　　جو کوئی اسدا حکم نہ منے اسنوں قتل کراؤ

سب لشکر اقراری ہویا عذر نہ کجھ لیایا　　شاہ منصور تائیں پھر عمرو ایہ پیغام سنایا

میں ہن جہڑا گا لیاواں جلدی واپس آواں　　سنئیں کر خود حکم روائی میں اک گل سناواں

غلہ بہت کثیر زیادہ جلدی جمع کراؤ
سانوں جلدی ٹوٹ نہ آوے بندوبست بناؤ
عمرو عیار روانہ ہویا اپنے لشکر آیا
شاہ منصور خریدیا غلہ اپنا قلعہ بھرایا
عمرو نے عادی تائیں سارا حال سنایا
سارے سنکے خوشیاں کردے تیرا عالی پایا
ادھی رات ہوئی جس ویلے سب سامان بنایا
لشکر سارا کل پیارا اسپاں زین پوایا
مہرنگار چڑھائی ڈولی او تھوں کوچ کرایا
دو دن تے دو راتاں پچھوں قلعہ سلاسل آیا
وچہ قلعہ دے داخل ہوئے رب دا شکر بجایا
دروازہ چا بند کرایا سارا فکر گوایا
عمرو عیار کہاوے حاکم سارے مسلم ہوئے
کافر مول نہ رہیا کوئی کرم خدا دے ڈھوئے
تیجے دن آ ہرمز اگے مخبر خبر سنائی
عمرو عیار قلعہ چھڈ دھایا ساری گل بنائی
اوہ سلاسل قلعہ سدھایا جاندا نظر نہ آیا
ایہہ گل سن کے ہرمز تائیں جوش دلے وچہ آیا
یارو عمرو قہر کماوے پل وچہ نکل جاوے
سانوں خبر نہ ہرگز ہووے خبر نہیں کد دھاوے
ہرمز نے پھر اوسے ویلے منشی اک بلایا
نوشیرواں دے ول نامہ لکھیا سارا حال لکھایا
جیونکر عمرو پکڑ لیاندا حکم قتل دا لایا
جیونکر آ ازغیبوں کوئی اسنوں چک سدھایا
جیونکر ایس قلعہ نوں چھڈ کے قلعہ سلاسل دھایا
سارا حال رقم کروایا قاصد ہتھ بھجوایا
قاصد لے کر نامہ ٹریا طرف مدائن دھایا
طرف سلاسل ہرمز اپنا لشکر کوچ کرایا

کوہ قاف سے آنا امیر حمزہ کا پردہ دنیا پر

محمد صدیق قلم دیاں اگاں حمزے طرف وگاؤ
جو کجھ حالا اسلا ہویا کر تحریر دکھاؤ
پچھے ذکر چکا ہو باقی جد شہپال الایا
چھ ماہاں نوں لنگے گھلاں کیوں دل فکر لگایا
حضرت حمزہ دن تے راتیں مشکل وقت گذارے
حب وطن تے عشق النبہ سینے دے وچ کارے
الکدن حمزہ محلاں اندر عورت کول سدھایا
آسمان پری اوہ عورت آہی پچھے ذکر سنایا
اوپر پلنگ ستا جد حمزہ بلندر جوش لیائی
مہرنگار نے سفنے اندر دتی آن وکھائی
سفنے دے وچہ نظری آئی لاغر بدن وسائی
نال عماندے سکی ہوئی موں جھان دسائی
اوہ حسن نہ نظری آوے نا او چمک دکھاوے
بدھی عورت معلم ہووے رو رو کے فرماوے
یا حمزہ میں عشق تیرے وچہ سخت مصیبت پائی
اشک وہاوے ندیاں وانگر رو رو کے فرماوے
یا حمزہ میں او گنہاری ایڈ گناہ کمایا
حسن بدلے یا حضرت تینوں وچہ ہجر دے پایا

یا حمزہ میں الفت لائی نہ کیستی بیریائی
یا حمزہ اس ہجر تیرے نے میری جان جلائی
یا حمزہ ہیں دلوں بھلائی یاد نہ کدی لیاویں
واہ لگے ہیں فانی ہوواں میری جگہ نہ کائی
یا حمزہ بن موت معگاں میں ایہ کبھی ہتھ نہ آوے
اتنی بات سنی تے حمزہ بیخود چیخ لگائی
مہر نگار بیچاری کیتھے تے اوہ جگہ نہ کائی
حمزے دا جدر و نا سنیا عورت اُٹھ کھلوئی
حضرت حمزہ نے فرمایا ہرگز کچھ نہ کائی
ماراں تیغ مراں میں آپے یہ دل میری آوے
یا حمزہ تم حال سناؤ کجھ علاج بناواں
حمزے نے فرمایا اسنوں مکے مجھ پوچھاؤ
مہر نگار ڈٹھی میں سفنے حال منے دس آئی
آسمان پری پھر آکھن لگی مینوں راز سناؤ
حضرت حمزہ نے فرمایا اوہ معشوق ہماری
صورت اسدی بہت چنگیری کی تعریف سناواں
آسمان پری فرماون لگی اچھا سخن سنایا
یا حمزہ توں میری ہوندیاں اسنوں یاد لیاویں
حضرت حمزہ نے فرمایا توں ہیں کون لکاری
بین نالوں تاں اسدیاں گولیاں بہتر حسن رکھاون
آسمان پری نوں غصہ آیا نال غضب فرماوے
مینوں گولیاں وانگ جانے ایڈ کبے پرواہی
مہر نگار کو ہیں توں ویکھیں کیونکر کراں تباہی
حضرت حمزہ نے فرمایا کی توں زور چلاویں
مہر نگار ولاں ہیں جاواں تے چل درشن چاواں

ھائے افسوس سکھاندیاں آں رساں کھانسے منہ آئی
سخت زمین نہ رسنے دیندی مینوں جگہ نہ کائی
پریاں نال کریں توں موجاں ہر دم عیش اوڈاویں
یا حمزہ وچہ ہجر فراقاں جان لباں پہ آئی
صد افسوس میرا نہ اوپر کرکہ زارا لاوے
فوراً خوابوں اٹھ کھلویا نظر چوپھیر وگائی
حضرت حمزہ کرکہ زاری لگا دین دوہائی
آسمان پری رو پچھن لگی کی کجھ سختی ہوئی
اس جیون تھیں مرنا چنگا ایہ دل میری آئی
آسمان پری کر گریہ زاری حمزے نوں فرماوے
نام تیرے توں واری جاواں کجھ دلیل دوڑاوان
کرکے رحم کرو تم ایہا دیر نہ ہرگز لاؤ
اس کارن اج صبر نہ آوے جلدی کرو رہائی
مہر نگار لگے کی تیری حالا کل بتاؤ
ہفت اقلیم شہنشاہ سندی دختر اوہ پیاری
مینوں رات دنے نہ بھلے اُسدا ذکر چلاواں
ناہیں جانا جانا کر دے اوتھے عشق لگایا
میرے نالوں کیا اوہ چنگی اسدا عشق گنوائیں
مہر نگار چنگی ہیں نالوں مینوں بہت پیاری
مہر نگار جیہی کوئی ناہیں ہجر جگر نوں کھاون
مہر نگار پیاری تیری ڈاہڈا حسن رکھاوے
تینوں جان نہ دیواں ہرگز جیونک میری شاہی
تیرا خوب علاج کراں گی اچھی گل سنائی
تینوں قتل کرانگا تینوں ایڈ فریب وکھائیں
اسدے کول ضروری جاواں ہرگز کدے نہ آواں

آسمان پری فرماون لگی بہت گھمنڈ لیائیں
میں اولاد سلیمان ؑ سندی قوت ہند ڈیری
جے میں پر توں وار چلاویں میں کڈ دل لگائیں
ایہ گل سن کے حمزے تائیں جوش دلے وچہ آیا
آسمان پری بھی تیغ لیائی دل وچہ غصہ آیا
پر یاں آن کھلو یاں سبھے رو یاں کر کر زاری
قتل کرن نہیں روکن سبھے ڈاہڈی مچی دھائی
حمزے نوں آیا ہون پھڑیا منت بہت گذاری
بیٹی اوپر غصہ کیتا نال غضب فرمایا
خاوند نال برابر ہو ویں رب رسول بھلایا
دور ہو جا توں نظر میری تھوں ظالم قہر کمایا
حمزے نوں فرماون لگا صبر کرو تم بھائی
تینوں مکے شہر پوچاواں کیوں دل فکر لگایا
رات گذشتہ ہوئی جسدم فجرے تخت منگایا
چوہ دیواں نوں حکم سنایا تیز قدم کر جاؤ
ہور مخالف میوے دتے جسدی حد نہ کائی
نام قریشہ دختر اپنی گودی وچہ لیائی
لڑکی نوں اسکارن لیائی شاید الفت آوے
آن ڈٹھا ند حضرت حمزہ اوپر تخت دس آیا
یا حمزہ جے الفت میری نہ تیرے دل آوے
ایہ معصوم بیچاری عاجز اس پر ترس لیاؤ
یا حمزہ میں اوگنہاری بخشو کل خطائی
حال میرے پر کرم کماؤ مکے مول نہ جاؤ
حمزے نے فرمایا تینوں رنج نہ ہرگز کائی
دو ورا ٹھاراں وعدہ کر کے میں تشریف نہیں آیا

توں اولاد خلیل اللہ دی نخوت وچہ نہ آئیں
توں تکڑا ہیں ہیں کدماڑی میری سخت دلیری
قتل کراں میں تیرے تائیں مہر نگار ملاواں
تیغ مبارک ہتھ اٹھائی قصد قتل دا چایا
حضرت حمزہ نے اک نعرہ کر کے زور لگایا
یا حمزہ کجھ رحم لیاؤ نہ کر غضب اندھاری
شاہ شہپال خبر جد پائی آیا کر کے دھائی
نالے حال حقیقت سبھے جو کچھ گذری سنائی
اے نالائق ایہ کی کیتا ظلم عظیم کمایا
میں ابھی کجھ خوف نہ تینوں ایسا خوف کمایا
مارگواواں گا میں تینوں کیوں تد ہتھ اٹھایا
فجری ویلے انشاء اللہ کرساں ند رھائی
حمزے تائیں بانہوں پھڑ کے اوتھوں کھچ لیایا
بسم اللہ کر حمزے تائیں اوپر تخت بہایا
حضرت حمزے تائیں جلدی مکے شہر پوچاؤ
آسمان پری نوں خبراں ہویاں حمزے رخصت پائی
زود قدم کر باہر آئی حمزے دل سدہائی
حضرت حمزہ دختر ویکھے مکے طرف نجاوے
آسمان پری نے کر کر زاری حمزے نوں فرمایا
اس دختر پر رحم کماؤ رو رو کے فرماوے
اس دی طرف نظر کر دیکھو غصہ کل ہٹاؤ
پہیر نہ کراں بے ادبی ہرگز میں شیطان بھلائی
عفو کرو تقصیر میری نوں نہ ہجرت وچہ پاؤ
پر میں اپنا حال سناواں جو میں نال وہائی
اٹھارہ سال گذشتہ ہوئے فکر میں دل دہایا

سارے کردے زاری ہوسن حمزہ الٹ نہ آیا
لڑکی نال محبت مینوں فرق نہ ہرگز کائی
اس کارن میں اوتھے جاواں پیچھ نشان قرماوان
میری بھی کجھ حاجت ناہیں توں خود تینو ہنیری
نال فریشہ نوں لے آئیں ایہ ہے بہت پیاکی
حمزے دا پھر اوسے ویلے دیواں تخت اٹھایا
آن غمانذا پھیر آہو یا دفتر خوشی اوٹھایا
اے شہزادی کیونکر رووین کیوں تدھ حال گوایا
آسمان پری فرماون لگی والد قہر کمایا
جے توں میں پر رحم کماویں تیز قدم کر جائیں
حمزے نوں رستے دے اندر رسٹ گتے مڑ آون
بیابان حیرت دے اندر اسدا تخت رکھاون
مینوں اندر رہ بحر سٹیا اوہ بھی وصل نپاوے
جیکر توں نہ کرم کماویں زہر کھاکے مر جاواں
جیکر حضرت حمزہ پچھے کیونکر قدم لیایا
آسمان پری فرماون لگی ایہ جواب الائیں
اوہ سلاسل اوسیو یلے زود قدم کر دھایا
دیواں نوں آ خبر سنائی کر کرکے گفتاراں
جے اسیر نہ عمل کمایئے نال بھی مشکل بھاری
گل سنکے پھر دل دے اندر پک وی نیل ٹکائی
شام وقت اس جنگل اندر دیواں تخت رکھیا
دیو چارے فرماون لگے لگی بھکھ اساہیں
کجھ شکار دزہ کر کھایئے تی پھر تخت اٹھایئے
حمزے نے فرمایا بہتر میں بھی فرض گذاراں
حضرت حمزہ چشمے اتوں آپوں وضو بنایا

خبر نہیں اوہ زندہ ہوسی یا دیواں نے کھایا
پر میں اپنا حال سناواں جو میں نال وہائی
جس دن پھیر بلاؤ مینوں فوراً حاضر آواں
توں خود پلدے اندر آویں کریں نہ یارت میری
اسنوں نال ضرر لیایئں میری کوچ تیاری
آسمان پری وچہ عشق دے ڈگی ہجرت پھیر پایا
سلاسل نذ نوں حاضر ہویا اس نے ایہ فرمایا
مینوں کل حقیقت دسو مڑ کے فرمایا
حمزے نوں اسوار کرا کے مکے طرف پچایا
دایواں نوں تاکید کرا دیں مینوں خوشی مناویں
مکے شہر نہ جاوے حمزہ اس نوں ہجر ستاون
دہو کے نال آون اوہ واپس جیکر کرم کماون
نالے پھر نگار پیاری خوشبوں یار ہنڈاوے
سلاسل گھن لگا میں جاواں جا تاکید کراواں
پھیر جواب کہاں کی اسنوں فکر میرے دل آیا
میں آیا ہاں رخصت کارن ملساں پھیر کداہیں
شاہزادی نے جیوں فرمایا اوویں عمل کمایا
دیو سارے پھر آپس اندر لگے کرن وچاراں
شہزادی پھر غصہ کر کے پاوے متاں خم اسی
بیابان حیرت وچہ چھڈو جینگی گل ایہا ئی
حضرت حمزہ پچھن لگے کیوں اتہ تخت رکھایا
فجری ویلے دے ہاں چلے کھانا کھادا ناہیں
پھر تکلیف نہ معلم ہووی وانگ ہوا دی جایئے
کراں نماز ادائے ایتھے کر دیو میر شکاراں
دیو سبھے دل کدہرے دھائے اک نہ نظریں آیا

حضرت حمزہ اوسے ویلے پاک نماز گذاری
آخر رات گذاری ساری دیو نہ واپس آئے
تد نوں سورج باہر آیا جان اک پہر وہایا
آسمان پری نے دھوکہ کرکے اپنا قول پکایا
اوپر سر فرزند آدم دے آوے کل وہاوے
اگے خوشیاں وقت وہاوے تے ہن تنگی آئی
ایہہ منزل طے کرلے آخر اللہ کرم کماوے
توکلت علی اللہ ٹردیاں حمزے نے فرمایا
وقت دوپہراں ہویا جس دم اکس جگہ پر آیا
ٹبے چمکن ریتے سندے جیویں چاندی چمکائے
پانی قطرہ ہتھ نہ آوے جان جگر جل جاوے
جیکر سارا حال سناواں قلم لکھے جل جاوے
الآمان الآمان پکارے جنگل حمزہ سوچہ آیا
حمزے نے ہتھیار تمامی کمروں کھول ٹکائے
ہتھ سلاح اوپر جدر کھے چھالا دست صاوے
شدت نال تریہ جد لگی جان لباں پر آئی
حمزے نے اک ٹبیا ٹبا گی ریت وسرآئی
پہیرا گاہاں ٹوبا کیتا کھرنا خوب بنایا
کنن ٹویا لماں کرکے حمزہ وچ بہایا
اوہ ٹبا جو خالی ہویا ایسی ریت نکاری
حمزہ مول نہ نکل سکے زور بہتیرا لایا
شہپال سنداکجھ ذکر سناواں اوس دیو بولایا
کجے پوہتا ہے یا ناہیں سارا حال سناؤ
عبدالرحمن قرعہ جد لایا ایہا نظری آیا
عبدالرحمن کیتی تد زاری جوش غمناں آیا

اوپر تخت آ ڈیکے بیٹھا آئی رات اندھاری
حضرت حمزہ حیرت اندر راہ نہ کائی جائے
حضرت حمزہ نے نہ جاتا دیواں دغا کمایا
سر میرے پر ہن کجھ روزاں وقت مصیبت آیا
جو آوے سو گذر سدھاوے سیانہ رنگ کھاوے
تنگی بھی جس حد نہ کائی سختی مشکل آئی
کر بسم اللہ حضرت حمزہ پیدل قدم وگاوے
مکے طرف روانہ ہویا قدم مبارک پایا
رکھ درخت نہ ادھے کوئی چمکن ریگ ستارے
گھاہ نشان نہ ادھے کوئی چمکن ریگ ستارے
دوزخ وانگ تپی اوہ جاگہ ویکھدیاں دم جاوے
کاغذ رنگ خاکستر ہوئے خوف پیر یدل آوے
کل سلاح بدن لادھیوں آتش وانگ تپایا
بہت بدن لاہو لا کیتا دل نوں تاب نہ آوے
سک زبان گئی تد پیاسوں پانی ہتھ نہ آوے
بچنے دی کوئی صورت ناہیں اندر اگ مچائی
اسلحے اوپر سینہ دھریا ٹھنڈک کجھ نہ پائی
تاں کجھ ذرا تسلی ہوئی تے پھر ہتھ وگایا
کوٹھے وانگ بنا کے بیٹھا صبر ذرا کجھ آیا
ڈگدا پیا اوہ سارا اوپر سخت ہوئی دشواری
ایہہ پرواہ نہ کوئی جاوے سختی دے منہ آیا
دس ہمیرا اج حضرت حمزہ کیہڑی جگہ سدھایا
دل میرے نوں فرحت ہووے جلد نجوم لگاؤ
ٹبے دے وچہ دبیا ہویا حمزہ شیر دس آیا
ہائے افسوس جو حضرت حمزہ کیڈک دکھ اٹھایا

معفت جوانی حمزے سندی ناحق وچہ گوائی
دس نیرے ماے اس نے سارا فکر گوایا
کجہ تقصیر نہ کیتی تیری ایڈک دکھ دیوایا
تیرا کوئی سچ نہ منے اٹھ اعتبار سدہایا
شاہ شہپال غضب وچہ آیا چاری دیو بولاوے
دیو چارے فرماون لگے شاہزادی فرمایا
بیابان حیرت دے اندر اُس دا تخت لٹکایا
شاہزادی تھیں ڈر دے مارے چھڈ آئی اُس تھائیں
شاہ شہپال ایہا گل سن کے گرمی دیوچہ آیا
آسمان پری نوں آکھن لگا ایہ کی قہر کمایا
رب رسولؐ بھلایا تو نے تینوں خوف نہ آیا
آسمان پری فرماون لگی ایہ بھی سناوان
میرا ہرگز دشمن ناہیں گل ایہا ہے ساری
میں ہن کر اسواری جاواں حمزہ نال لیاواں
شاہ شہپال لگا پھر آکھن کتھوں لبھ لیاویں
ایہ گل کہہ کے شاہنشاہ نے اپنا تخت منگایا
نال لیا سب لشکر اپنا فوراً کوچ کرایا
بیابان حیرت دیوچہ آئے دیواں تخت رکھایا
لبھو جلدی حمزے تائیں جیہڑا لبھ لیاوے
دیو پریاں سبھ لبھن لگے ہر ہر طرف سدھائے
پیش شہنشاہ حاضر کیتا جو ہتھیار ہتھ آیا
ساریاں نوں تاکید کرائی جلدی لبھ لیاؤ
دیو پریاں سب لبھن لگے حمزہ ہتھ نہ آوے
حمزہ دا اوہ تاج مبارک اول نظریں آیا
پریاں زاد دوہائی دتی حمزہ ناحق الایا

شاہنشاہ نوں آکھن لگا کیتی خوب وفائی
گویا تینوں اپنے ہتھوں اس نے شاہ بنایا
حمزے جیسا مرد دلاور جنگل وچہ سٹایا
حمزے جیسا دوست دلداد کتھاں دی وچہ پایا
دسو حمزہ چھڈ یلے کتھے غصے نال الاوے
اسدے آکھے ہو جب شاہا ساریاں عمل کمایا
ایویں حکم کیتا شاہزادی سو ایہو عمل کمایا
ایہا سچ تمامی شاہا جھوٹ ایہدے وچہ ناہیں
سرخ گیا ہو چہرہ سارا جوشاں دیوچہ آیا
خاوند نال کریں بیبائی اچھا فیض پوچایا
قتل کراں میں تیرے تائیں میرا جگر جلایا
مکے طرف نہ گھلاں اسنوں ہجرت تھیں کر جاواں
مینوں چھڈ مکے دی طرفے کیتی گویں تیاری
ڈھونڈ لیاواں اسدے تائیں مڑ کے قاف لیاواں
تینوں ہرگز ہتھ نہ آوے ایویں واپس آویں
اوپر تخت سواری کر کے حمزے طرف سدہایا
آسمان پری بھی نال سدھائی دیواں تخت اٹھایا
شاہ شہپال دیواندے تائیں ایہا حکم سنایا
اوہ مقرب میرا ہوسی عالی رتبہ پاوے
ہتھیار پئے اک جاگہ ڈٹھے سلہ سیک لیائے
شاہ شہپال غماں وچہ ڈبا چشموں اشک وہایا
سارا لشکر لبھن لگو ہر ہر طرف سدہاؤ
آخر لبھ لیا اوہ ٹیا اللہ فضل کماوے
شب چراغ چمک دا گہرے وچہ دس آیا
حمزے تائیں ہوش نہ ذرہ شاہنشاہ بولایا

شاہنشاہ نے حمزے تائیں اوتھوں جلد کڈھایا
اوپر تخت لٹایا اس دم منہ وچہ عرق چوایا
گرد چُفیرے عطر کرایا پکھا خوب ہلایا
حمزے نوں جد ہوش مبارک باک بدن وچہ آئی
اوپر تخت ڈٹھا خود تائیں لشکر کول دِسّ آیا
حضرت حمزہ کر گرزاری ایہا حرف الایا
میں نوں ایہ تکلیف دیوائی گویا دوزخ پایا
شاہ شہپال لگا فرمان جو جو حال وہایا
آسمان پری نے کار لیتا تینوں دکھ پوچایا
آسمان پری آ فندمیں ڈگی میری بخش خطائی
میں تیرے پر واری جاواں تدہ مصیبت پائی
شہرستان زریں وچ چلو چل آرام گذارو
جس دن تن نوں قوت آوے عیش کرو دن کائی
پھر میں مکے شہر پوچاواں وعدہ پورا کراواں
آسمان پری نے حمزے اگے دلوں عرض گذاری
حمزے نے پھر سچ بچھاتا شہرستان سدھایا
عیش خوشی وچہ روز گذارن فکر اندوہ نہ کائی
چھ ماہاں تک شاہنشاہ بھی لشکر سنے تمامی
چھ ماہ جدوں گذشتہ ہوئے سغنہ پیہر دِس آیا
حال شکستہ بہت مندبر امنوں جھاں دِس آئی
یا حمزہ میں واری جاواں ایہو دلوں بھلائی
آدم زادہ خصلت جنگی اول الغنت لاوے
روز اٹھاراں وعدہ کیتا اتنے سال وہائے
یا حضرت جے زندی لوڑو جب تے بیدار کراؤ
ایہ گل سنکے حضرت حمزہ خوابوں اٹھ کھلویا
بیہوشی دا انت نہ کوئی مُردے وانگ دِسّ آیا
عرق گلاب تے کیوڑہ اسدے وہن مہا گک پایا
سر پر روغن کدو ملیا ہور بادام رلایا
چار چوفیرے ویکھن لگا حالت عجب دِسّ آئی
شاہ شہپال پہلو وچہ بیٹھا ظاہر نظری آیا
اے شاہا میں نال تساڈے کی کجھ برا کمایا
کجھ تقصیر ستاؤ ظاہر جو میں دغا کمایا
قسم مینوں سلیمان نبی دی میں نا ہیں فرمایا
راز مینوں جد معلم ہویا فوراً دوڑیا آیا
یا حضرت میں نال تساڈے سب کیتی بریائی
عفو خطا کر میری حضرت رو رو کے کرلاوے
دل تیرے نوں فرحت آوے منزل کر داوتارو
چھ ماہاں تکلیف اٹھاؤ سچی گل ایہا ئی
حمزہ آکھے تیرا ہرگز مول وساہ نہ کھاواں
قسم مینوں سلیمان نبی دی ہرگز جھوٹ نہ کائی
شاہ شہپال تے حضرت حمزہ لشکر سارا آیا
اوہ تکلیف جو جنگل والی ساری بھل سدھائی
شہرستان زری دے اندر ہوئے گل قیامی
جہر نگار اول دے وانگر چہرہ آن ویکھایا
حمزے اگے اول وانگر کر زار الائی
بے پرواہ نال کریں توں ہو جاں میری خبر نہ کائی
دور گیاں پھر یاد نہ کردا الغنت گل گواوے
میں ناتانی دکھاں اندر دردال وار نہ آوے
ورنہ جان بدن بھیں جاوے پیہر متاں پچھتاؤ
جہر نگار نہ نظریں آوے رو رو بیدل ہویا

کوہ قافاں وچہ بیٹھا ہویا حمزہ نظر وگاوے
حضرت حمزہ رووݨ لگا دلنوں صبر نہ آوے
حمزے دے اوہ منحوں پونچے نام رحم فرماوے
حمزے نے کجھ دسیا ناہیں چشموں اشک وہاوے
ساری رات گذاری ایویں لگی عشق کٹاری
رب کرے تاں ہجر کسے نوں مکھ ہموں وکھاوے
فجر ہوئی تاں شاہنشاہی وی بازار رسد ہایا
نالے اونوں عرض گذاری عرصہ بہت وہایا
شاہ شہپال نہ عذر لیایا اس دم تخت منگایا
چونہ دیواں نوں حکم سنایا جلدی تخت اٹھاؤ
حسدم مکے اندر جاؤ اک رسید لیاؤ
ناں خیریت مکے آیا ایہہ مضمون لکھاؤ
تخت سرے تے دیواں چایا اڈے وچہ ہوائے
مرڈے وانگر حال بنایا صبر تمام گوایا!
ھائے افسوس ہی ایں کلی حمزہ گھر پہنچایا
دوڑ سلاسل جلدی کرکے حمزے دیوں جائیں
سرگرداں جزیرے اندر اس دا تخت رکھائیں
جے اسپر نہ عمل کماویں اک اک نوں مرواواں
زندے کدے نہ چھڈاں ہرگز ہیں ہاں آفت بھاری
سرگرداں رہسند حمزہ مکے مول نہ جاوے
اوہ سلاسل اوسیویلے تیز ہوا ہو دھایا
حضرت حمزہ نے فرمایا دس کویں اج آیوں
فشکل تیری منحوس دسیندی کاہنوں مکھ وکھایا
تداں سلاسل آکھن لگا ہیں اس کارن آیا
حمزے نے فرمایا اچھا جلدی واپس جاؤ

آسمان پری پہلو وچہ سُتی ہوئی نظریں آوے
آسمان پری بھی اُٹھ کھلوئی حال عجیب دس آئے
یا حمزہ کی سفنہ ڈٹھا صبر نہ کیوں دل آوے
ناں روملی تجھے رخ تائیں ہرگز چین نہ آوے
عشق برابر مرض نہ کوئی ہے ایہہ عجب بیماری
ہجر نالوں ہے موت چنگیری جے رب کرم کماوے
حمزے نے آ اگے اسدے ادب آداب بجایا
مینوں مکے شہر پوچاؤ تیرا کرم سوایا
حضرت حمزہ اسدے اوپر شاہاں وانگ بیٹھایا
ناں حفاظت حمزے تائیں مکے شہر پوچاؤ
حمزے دے اوہ دست قلم دی ویہ مہر لگاؤ
ناں امن دے دوست میرا دنیا طرف پوچاؤ
آسمان پری نوں خبراں ہویاں دلنوں صبر آئی
مہر نگار طرف نوں حمزہ کارن وصل سدھایا
سلاسل تائیں اُسے ویلے ایہا حکم سنایا
دیواں تائیں میری طرفوں ایہہ پیغام پوچائیں
اوہنوں جلدی واپس آون مکے ناہ لیجاون
بال بچہ وچہ کوہلو پا واں سنیا ناس کراواں
ایہہ کیفیت اونہاں تائیں جلد سناویں ساری
مہر نگار او ڈیکھے اوسنوں ایہہ میرا دل بھاوے
حمزے نوں وچہ راہے اُستے آن سلام سُنایا
اگے بھی نند غا کمایا پھر اج قدم لیایوں
شاید کجھ فساد مچاویں فکر میرے دل آیا
شاید کداں زیارت ہووے کرن زیارت آیا
بس زیارت اتنی کافی نہ تکلیف اُٹھاؤ

سلاسل نے وچہ بولی عنبری دا بوا لفوق فرمایا
آپوں اوبھڑوں اپس آیا دیوا اندی دل ڈولے
دن سارا دیوا ڈسدہا ہوئے وقت انہیرا آیا
حضرت حمزہ پچھن لگا کیوں اتہ تخت رکھایا
ویکھدیاں دل دہشت آوی ہوش بدن اڈ جاوے
دیو چارے فرماون لگے آئی رات انہاری
کجہ شکار کرانگے حضرت دلنوں فرحت آوے
فجرے اٹھ روانہ ہوئے اس کاسن رکھوایا
چارے دیو تدآکھن لگے کی حضرت فرمایا
حمزہ چپ گیا ہو سن کے کجہ جواب نہ آیا
کرکے تیز قدم اوہ جائے اندر قاف سدہائے
ساری رات نیندر نہ آئی دل وچہ درد ہولاں
جس دم رات گذشتہ ہوئی وقت فجر دا آیا
دل وچہ حضرت نے فرمایا شاہ نے غم کمایا
رکھ توکل اللہ اوپر تختوں قدم اوٹھایا
جیکر اللہ سختی پاوے کیہڑا اوس ہٹاوے
بسم اللہ کر ٹریا حمزہ منزل خوب لنگھائی
سیال مہینہ سردی والا ہیٹھ درختے آیا
اوس جگہ جد نیندر کیتی وقت فجر دا ہویا
دیو گئے سن چھڈ جنگل وچ اوہ جگہ دس آوے
حضرت حمزہ حیرت اندر ایہ کی سر دس آیا
سارا روز گئے کٹ منزل رات جلد بھی آئی
فجر ہوئی تے اوہو جاگہ اوہ میدان دس آوے
حضرت حمزہ فکراں اندر اک طرف نوں دہایا
اکس جگہ پر بستر لایا ساری رات لنگھائی

آسمان پیری دا حکم تمامی کر تقریر سنایا
آسمان پیری ہی ظالم یارو اکد وجے نوں بولے
سرگرداں جزیرے اندر دیواں تخت رکھایا
ایہ جنگل ویران تمامی وانگ اجاڑ دسایا
عقل پوے وچہ گھمنگھیر ڈاہڈی حیرت آوے
نالے حاجت طعام اسانوں گل ایہائی ساری
نالے رات آرام کرانگے وقت فجر جد آوے
اگلیاں دیواں وانگ نہ کریو حمزے نے فرمایا
ایڈ بے ادبی کیونکر کریئے ساڈا کیڈ ک پایا
دیو چارے ول جنگل دھائے اپنا قدم چلایا
حضرت حمزہ کرے اوڈیکاں اجے نہ واپس آئے
اوہو جنگل چیتے آوے واہ ربیہدیاں کاراں
حضرت حمزہ نے اوس ویلے رب دا شکر بجایا
مینوں ملکے جان نہ دیو کر اچھا فیض پوچایا
ملکے طرف روانہ ہویا جوش غماں دا آیا
جو چاہے سو مالک اوہا خالق رب کہاوے
تد نوں روز گذشتہ ہویا رات انہیری آئی
بسم اللہ کر حضرت حمزہ کپڑا آن بچھاوے
چار چوفیرے ویکھن لگا حال عجب دس آیا
اوہو تخت پیاسی لاگے راز نہ معلم آوے
بسم اللہ کر اک طرف نوں حضرت قدم دگایا
اک جگہ پر بستر کیتا نیندر جوش لیائی
اوہو تخت پیاسی لاگے راز نہ سمجھیا جاوے
سارا روز گیا کٹ منزل وقت انہیرا آیا
فجر ہوئی تے اوہو جاگہ وسدا تخت اوہانے

اسرائیلیاں وانگر ہوئی جاں چوتھادن آیا
وقت دوپہر ہویا اسویلے اکس جگہ پر آیا
ہیٹھ درختاں تخت عجائب مرمر سنگ لگایا
دلدے اندر فرحت آئی گھنٹہ اک وہایا
بڑا درازطویل القامت شور کریندا آیا
شمشاد اک کہن لکڑ تائیں اوہ مضبوط کہاوے
آدم زیور کتھوں آیا تینوں کون لیایا
تینوں کدی نہ زندہ چھوڑاں ثابت پکڑ لنگھاواں
ایہ گل کہہ کے حمزے اوپر چا شمشاد لگایا
عقرب تیغ اٹھائی حضرت کر کے زور چلائی
اسدے وچہ کمر دے لائی زخم نہ ہرگز آیا
اک ساعت دے پچھوں آیا ڈاہڈا اسپ لیایا
چابک وانگ چلایا اسنے حمزے طرف وگایا
کر کے زور چلائی عقرب پہلو وچہ لگائی
جیونکر گیند زمین پر لگی جلدی اوبھر آوے
نس گیا اوہ ظالم زادہ تے پھر واپس آیا
حضرت حمزہ اللہ اگے لگا کرن دعائیں
اجے حرف ایہ وچہ زبانے اک آوازہ آیا
خواجہ خضر ہویا جد ظاہر اعظم اسم چلایا
خواجہ خضر پوشیدہ ہویا پھیر نہ نظریں آیا
فکر اندوہ نہ رہیا کائی اللہ رحم کمایا
پانی خوب طرارے مارے دلنوں فرحت آئی
مہر نگار نے سفنے اندر وتی آن دکھائی
حضرت حمزہ چیخ لگائی خوابوں اٹھ کھلویا
اوہ ہو دریا جنگل دسے تخت سفید اوہائی

حضرت چیخ کر بسم اللہ اک ول قدم وگایا
سبز درخت عجائب دسن اوّل قدم وگایا
حضرت حمزہ اسدے اپر تکیہ آن لگایا
تدلوں ظالم دیو طوفانی دوڑ بادوڑیا آوے
حمزے اگے آن کھلویا تے شمشاد لیایا
آسیا سنگ پڑے اس وچہ کر قہر سناوے
میں ہاں تینوں نہ گواواں میرا تخت دبایا
تیرے نال کراں ول نازہ خوب مصالحہ والا
حمزے نے پھر وار اوہدی نوں حکمت نال بچایا
اوہ شمشاد کیتا دو ٹکڑے تے پھر تیغ اٹھائی
نس گیا اوہ ظالم وکھوں وانگ ہوا دے دہایا
اژدھا جیس تائیں آکھن اس دا وار چلایا
عقرب تیغ لگائی حضرت اسنوں کٹ گرایا
اسنوں زخم نہ ماشہ آیا حضرت حیرت ہائی
ایہو جیہی تیغ لگی تن اوپر راوی ذکر سناوے
حمزے نے پھر تیغ چلائی زخم نہ ہرگز آیا
یارب کر امداد میری توں دشمن مار گوائیں
السلام علیکم حمزے تائیں خواجہ خضر فرمایا
اس ظالم ول پھوک چلائی پل وچہ مار گوایا
حضرت حمزہ اس تخت پہ قدم مبارک پایا
حمزہ نظر چو فیر وکھاوے اگے بحر دسایا
حضرت حمزہ نال اسدے بہندر جوش لیائی
گریہ زاری کردی ڈھٹھی اگے وانگ سوائی
مہر نگار نہ نظریں آئی رو رو بیدل ہویا
قتل کیتا دیو ظالم فرق نہ ہرگز کائی

رو رو گریہ زاری کردا دل نوں صبر نہ آوے
دل وچہ حمزہ کرے وچاراں ایسی گل بناواں
اگے جو کجھ رب وکھلائے ایہ ویلا ٹھہرائی
عقرب تیغ لگاوے جھٹے کٹ درخت گراوے
دریا وچہ لڑکایا بیڑا اوپر قدم رکھایا
تھوڑی دور گئے جس ویلے اک طوفان دسایا
دوجی وار چلایا بیڑا پھیر طوفان دس آیا
راوی ایویں ذکر لیایا ہفتہ اک وہایا
ہرگز کوئی راہ نہ جاوے دل وچہ حیرت آئی
اوسے ویلے وضو بنایا لگا کرن دعائیں
رو رو حمزہ زاری کردا کر کر گریہ زاری
سفنے دے وچہ نظری آیا اک بزرگ دس آیا
اے فرزندا غم دے اندر کیوں دل فکر لگایا
اس دریا دے اندر میرا ہی نیزہ رکھوایا
تینوں اسم مبارک دساں ایہا اسم الاؤ
جس دم نیزے لاگے جاویں اوہ نیزہ توں پاویں
حضرت حمزہ خوابوں اس دم جلدی اٹھ کھلویا
بسم اللہ کر بیڑے تائیں وچہ دریا چلایا
اک طلاطم پیدا ہویا گھمن گھیر دس آیا
اوہ صندوق پکڑ کے حضرت ڈھکن جداں اٹھایا
حلقے دے کر رکھیا ہویا اژدر سپ دس آوے
حمزے نے پھڑ نیزے تائیں سارے بند کھلوائے
اوہ نیزہ پھر سدھا ہویا فرق ہرگز نہ کائی
حضرت حمزہ اس نیزے نوں اینج ہتھ اٹھاوے
بھکھے لگے نال اوہ خنجر دا کجھ حضرت کھاوے

ویکھاں پھیر نگار پیاری کس دن رب ملاوے
ایس خیال بھٹیں نکل جلدی دریا پار سدھاواں
لکڑیاں پھر ڈھین لگا عقرب ہتھ اٹھائی
حضرت حمزہ بیٹھا انہائیں بیڑا اک بناوے
بسم اللہ مجریہا پڑھیا حضرت موہوں لفظ الایا
بیڑا موڑ پچھاہاں اس نے کنڈھے آن لگایا
پھیر پچھاہاں موڑیا بیڑا کنڈھے آن لگایا
ستر دو بہتر واری بیڑا موڑ دگایا
حضرت حمزہ اتر آیا جاوے راہ نہ کائی
یارب پاک نبیاں خاطر بیڑا پار لگائیں
اوسے حالت اندر اس دم آئی نیند رہاری
سبز لباس بدن پر اسدے نال حلم فرمایا
میں ہاں نوح پیغمبر ربدا دساں حال دھایا
اسدے اوپر نیزے بیڑے تائیں دخل بنایا
بسم اللہ کر پڑھدے پڑھدے بیڑا خوب وگاؤ
اسنوں اپنے کول رکھیں توں نالے پار سدھاویں
دل وچہ شکر خدا دا کردا فکر دلے دا کھویا
اسم مبارک پڑھدا پڑھدا تھوڑی دور سدھایا
اک صندوق نکلے بھٹیں آیا حمزے کول سدھایا
نیزہ اک اوہدے وچہ دھریا اژدر سپ دس آیا
تسمے نال اوہ بدھا ہویا حمزہ ہتھ اٹھاوے
عقرب نال کٹیندا اوسدی عین درست بنائے
کاہکشاں دے وانگر ہویا ویکھ خوشی دل آئی
اسدے نال ہلاوے بیڑا وانگ ہوا دے جاوے
اوپر بیڑے پڑھے نمازاں رب دا شکر بجاوے

وچہ دن اینویں دوڑ لگائی پانی وچہ سدھائے
جنگل بہت عجائب ڈٹھا دل وچہ فرحت آئی
بسم اللہ کر اک طرف نوں حضرت قدم ودھایا
ست بگھیاڑ اکٹھے اک جا رستے وچہ دس آئے
سلیمان بنی نے کر پروردہ ہمیں اتھہ رکھائے
حمزے دے دل آئے ستے جاہین ملا گوایا
عقرب تیغ میانوں کھچی ستے مار گوائے
کھل اتار اتہاندی لیواں اکثر ایہ کم آوے
اک بگھیاڑ اہنا نوں وچہ الیسا رنگ سفید پیا ہے
حمزے نے لاہ کھل سبھناندی گلدی اندر پائی
رات بیتی تے اک جگہ پر حضرت رات گذاری
وقت دوپہر ہویا جس ویلے گرمی معلم آئی
حضرت حمزہ انوں دہایا نداوہ باغ دس آیا
دلوچہ فکر دوڑاون لگا کیونکر اندر جاواں
عقرب تیغ میانوں لیکے اور قفل لگائی
حمزہ اندر داخل ہویا باغ عجیب دس آیا
بہت عجائب محل و ساون چاندی نال سہایا
ایہ سلیمان بنی دیاں کاراں اس نے محل بنائے
حمزہ وچہ محل دے آیا تخت عجیب دس آیا
حضرت حمزہ نے اس اوپر تکیہ آن لگایا
وچہ خوشی دے بیٹھا حمزہ ندنوں شور دس آیا
باہر آن ڈٹھا تے ڈاہڈا ظالم دیو دس آوے
کون شخص جو باغ میرے اندر آ توڑ گوایا
میں اسنوں جا کھاواں ندہ ثابت پکڑ لنگھاواں
حمزے نے اک نعرہ کر کے اسنوں ایہ فرمایا

اکیویں دن اک جنگل وچہ بیٹھا آن لگائے
حضرت حمزہ اُتر آیا سبزی خوب دسائی
تھوڑی دور گیا جس ویلے ہور عجیب دس آیا
ہفت گرگ سلیمان بنی دے رہ وی ایہ فریادی
اس جنگل وچہ رہندے سبھے حضرت حکم سنائے
حضرت حمزہ دلوچہ ڈریا کر توں فضل خدایا
حضرت حمزہ شکر گذارے ایہ دلیل ٹھہرائی
منزل دور دورا ڈی مینوں ڈاہڈا فیض پچاوی
ملی جت زمین پے اوسکے حمزہ کھل اتارے
بسم اللہ کر حضرت حمزہ پھیر گیا کر دھائی
فجری ویلے کر بسم اللہ کیتی کوچ تیاری
حضرت حمزہ نوں اکپاسے چاردیوار دس آئی
دروازہ پر قفل دس آیا حمزہ کول سدھایا
دروازے نوں کیونکر کھولاں کی تدبیر بناواں
قفل اسیدم توڑ گوایا لگی پلک نہ کائی
دلدے اندر فرحت آئی گل پھل نال سہایا
حضرت حمزہ دلوچہ آکھے واہ واہ خوب بنایا
پچھوں پھیر حرامی دیواں اپنے قبضے پائے
نال زہر دہنیاں ہویا نظر عجائب آیا
اوہ تخت سی حمزے خاطر گویا کسے کھڑایا
دانگر رعد اڑاوے باہر سارا محل ہلایا
دوسرا اسدی گردن اوپر دانگر رعد اٹاوے
کیونکر اندر داخل ہویا میرا خوف نہ آیا
پلوچہ کھاواں اسدے تائیں دانت نہ ذرہ ہلاواں
اے سائیں کیوں شور مچایا تینوں خوف نہ آیا

میں ہاں دلاور بندہ توڑ طلسم گوایا
نزلازل قاف سلیمان کو جک اسم مبارک میرا
ایہ گل سنکے اوہ طوفانی ایہا حرف الایا
ہور کئی دیو فانی کیتے ایہ تندہ قہر کمایا
گھر بیٹھے اج دشمن لبھا تینوں مار گواواں
جیکر بیر ہووں لکھ تیرے ناہی اج نہ جاویں
ایہ گل کہہ کے حمزہ اوپر اُس تے وار چلایا
حمزے نے اوہ تھم پکڑ کے جھٹکا زور لگایا
دل وچہ ڈریا آدم زادہ قوت مند دسایا
حضرت حمزہ دوڑیا مگرے زود قدم کر دہایا
دوڑن وچہ میرے نہیں یادہ شاید مار گواوے
رہے اندر کھوہ ڈٹھا اس وچہ چھال لگائی
حضرت حمزہ اوپر اسدے قدم مبارک پایا
جسدم کھوہوں باہر آوے اُسدم مار گواواں
حضرت حمزہ تائیں اوتھے نیندر دذہ آئی
عمرو عیار کہے یا حمزہ کر کر لطف الاوے
جیکر ایتھوں کسے طرفے توں خود چلیا جائیں
تیرے بیٹھیاں کدے نہ نکلے ناحق وقت گواویں
اوہ تالاب جو نظری آوے نالی کڈھ لیاؤ
فوراً ظالم باہر آوے دیر نہ ہرگز لاوے
حمزے نوں بیداری ہوئی عمرو نظر نہ آوے
حمزے نے وچہ کھوہے اندر پانی خوب بھرایا
ماری چھال آیا اوہ باہر چاہے جان بچائی
دو ٹکڑے کر دتا اس نوں دوزخ اندر پایا
دیو انی اک ضعیف العمر وں زاری کردی آئی

دیو عفریت نوں مار گوایا دوزخ اندر پایا
اسم برابر رتبہ میرا قوت وچہ چنگیرا
میں سنیا عفریتے تائیں توہیں مار گوایا
تینوں میں دن رات اوڈیکاں میرا بخت جگایا
کدے نہ زندہ چھڈاں ہرگز تینوں مع دیکھاں
میں ڈاہڈا ہاں قوت والا تینوں کون کہاویں
لوہے دا اک تھم وڈیرا کرکے زور لگایا
کھوہ لیا تھم اسدے کولوں دل وچہ حیرت آیا
شاید مینوں مار نہ دیوے فوراً نس سدھایا
دیو دلے وچہ آکھن لگا آدم فہم کمایا
کیا کراں ہن کنوں جاواں دل وچہ فکر وڈاوی
ہور کوئی جد واہ نہ چلے پچھے شیر خدائی
کھوہے دی من اوپر بیٹھا ایہ خیال ٹکایا
اسنوں قتل کرے بن ہرگز قدم نہ مول اٹھاواں
عمرو اعیار ڈٹھا وچہ سفنے دتی آن وکھالی
روز حشر تک دیو اس وچوں کدے نہ باہر آوے
نہ اوہ کھوہوں باہر آوے تد کی کم بناویں
میں ترکیب دساں اک تینوں جس نوں کار بناویں
کھوہے دے وچہ گھتو پانی دیکھ لیو آزماؤ
مارو تیغ قتل پھر کرہو درد دلیدا جاوے
حضرت حمزہ خنجر پھڑ کے نالی عجب بناوے
جسدم ظالم ڈبن لگا جیتے اندر آیا
حمزے نے بسم اللہ کرکے عقرب تیغ وگائی
اک ساعت دا عرصہ ہویا پھر اک شور سنایا
آدم زادیا قہر کمایا ظلموں تیغ وگائی

پت میرا کیوں مار گوایا چھوٹی عمر بیچارا
دوودھ دے دند اجے سن اسدے اینہ قہر کمایا
میں ہن اسدا بدلہ لینا صبر دلے نوں آئے
ایہ گل کہہ کے بڈھی ظالم جادو لگی چلاون
حمزے نے بسم اللہ کر کے اعظم اسم چلایا
حمزے نے بسم اللہ کر کے ایسی تیغ چلائی
شکرانے دے نفل گذارے اوتھے رات گذاری
تیراں روز رہیا جد ٹردا تھک گیا تد بھارا
موتی وانگ جگاں دے چھالے ٹریا موں نہ جاوے
اللہ اگے کر کر زاری لگا کرن دعائیں
اک طرف تھوں حمزے تائیں ڈٹی گرد دسائی
گھوڑا اک نظر وچہ آیا مشکی رنگ دسایا
اوہ گھوڑا آ حمزے لاگے ادبوں آپ کھلویا
ایہ گھوڑا رب صاحب میں نوں کر کے کرم پوچایا
اسدے اوپر چڑھیا حمزہ گھوڑے قدم وگایا
حضرت حمزہ روکے اسنوں ٹکن وچہ نہ آوے
چوتھے دن اک باغ دسایا گھوڑا اس وچہ آیا
چار دیواری گرد اسدے وانگ بہشت سہائے
صورت اک پری دی عورت اندر باغ دسائی
حمزے نوں اوہ آکھن لگی وچہ تبسم آئی
توں کیوں گھوڑے اوپر چڑھیا کی تیرے دل آیا
تھک گیا میں بہت زیادہ تاں کیتی اسواری
ایس جگہ دا نام کیا ہے تے توں کہا دیں
اوہ عورت پھر آکھن لگی ایہ طلسم کہا دے
زندہ پھیر نہ ہرگز جاوے رو رو کے مر جاوے

تن سے سال عمر کل اسدی ڈٹھا اینک ستارا
کل دا بچہ چھوٹی عمرے ناحق مار گوزا
نام شرارہ جادو میرا بڈھی ایہ الاوے
حمزے اوپر وار کر نوں لگی ڈھنگ لگاون
بھلگیا کیا سب جادو اسنوں لوچہ فکر لگایا
اوہ بڈھی دو ٹکڑے کیتی کیتا شکر خدائی
بسم اللہ کر خنجر ہی ویلے کیتی بہت بیماری
پیراں دے وچہ چھالے ہوئے جیونکر چمک ستارا
اس جگہ پر بیٹھا حمزہ دل وچہ فکر دوڑاوے
یارب سایاں کرم کمائیں میں وچہ طاقت نائیں
حضرت حمزہ کرے لگاہاں ایہہ جب چیز کیائی
ساز سامان عجائب سارا اوپر زین رکھایا
حمزے نے جد گھوڑا ڈٹھا دیکھ بڑا خوش ہویا
حال میرے پر رحمت ہوئی اللہ کرم کمایا
بجلی وانگ گیا اڈ گھوڑا وچہ ہوا لے دھایا
جیوں جیوں کھچے تیوں تیوں گھوڑا تیز قدم کر جاوے
حضرت حمزہ راضی ہویا باغ عجیب دس آیا
اس وچہ ہور ہزاراں گھوڑے چگدے نظریں آئے
گھوڑے پر اسواری اسدی چھتری ہتھ دسائی
اے پیارے توں کیونکر آیا تینوں اجل لیائی
حضرت حمزہ نے اس تائیں ایہ جواب سنایا
ایہ گھوڑا لے ایتھے آیا سن اے دلبر پیاری
مینوں کیونکر اجل لیائی جو توں بات الاویں
شطرنج سلیمان نام جگہ دا جو کوئی اتھوں آوے
ایتھوں کدے خلاص نہ ہووے جے لکھ روز لگاوے

انتی گل اس عورت کیتی ووہ نہ کجھ الایا
یا حمزہ کجھ فکر نہ کر توں ایہ خضر فرمایا
جس گھوڑے پہ میں توں چڑھیا تینوں گل سناواں
تختی اوہ زمرد سندی اپنے کول رکھائیں
اسدے اوپر نظر وگائیں جو کجھ نظری آوے
ویکھے باہجھ نہ قدم اٹھائیں تینوں ضرر نہ آوے
خواجہ خضر پوشیدہ ہویا پھیر نظری آوے
گھوڑے دی گل وچوں تختی حمزے ہتھ اٹھائی
قسمت بہت چنگیری تیری ایہ تختی ہتھ آئی
ایہ عورت جو گھوڑی اوپر وانگر پری دس آوے
اسم مبارک ایہا پڑھ کے ہتھ کمان اٹھاؤ
ایس عورت دی ٹھوڈی دے وچ اوہا تیر لگاؤ
حمزہ نے بسم اللہ پڑھ کے اوس ول تیر چلایا
اگ لگی لگ ٹھوڑیاں تائیں آتش شور مچایا
ایسی تند اندھیری آئی سب کجھ اڈ سدھایا
اوہ گھوڑا لے حمزے تائیں تھوڑی دور سدھایا
اگلے باغوں باغ چنگیرا بوٹے عجب سہاون
اک درخت ڈٹھا وچ باغے موٹا حد شماراں
اک عجب جناور بیٹھا حمزہ نظر وگاوے
حمزے تائیں ڈٹھا اس نے فوراً اڈ کھلویا
نالے ہور جناوراں ڈے ساریاں شور مچایا
سندیاں تائیں ہیبت آوے دل پانی ہو جاوے
اسدے اوپر نظری آیا اگے مولا جانیں
ایہ اسم پڑھ طرف ہمادی فوراً تیر چلاویں
تیر ہمادے سینے لگا شعلہ باہر آیا

تدنوں حضرت خواجہ خضر نے آن سلام سنایا
میں تیری امداد کرن نوں ہاں تشریف لیایا
گل اسدے وچ ہے اک تختی اس دا راز بتاواں
اسنوں کول رکھیں ہر ویلے مول وساہ کھائیں
اسدے اوپر عمل کریں توں جو لکھیا دس آوے
ایہ جادو دی جاگہ ساری خواجہ خضر بتاوے
حضرت حمزہ نے اس ویلے رب دا شکر بجاوے
تختی اوپر ویکھن لگے ایہ تحریر دس آئی
ہن تینوں کجھ فکر نہ ذرہ کر توں شکر خدائی
ایہ ہے جادوگار تمامی لکھیا نظری آوے
دم اس دا کر تیر اوپر توں رب دا نام الاؤ
ویکھو ذرہ تماشا ہووے خوف نہ دل وچ پاؤ
عورت دی وچ ٹھوڈی لگا شعلہ باہر آیا
حمزے دی اسواری والا گھوڑا رب بچایا
نہ اوہ باغ دسے اوس جگہ صاف میدان دسایا
باغ عجائب نظری آیا گھوڑا اس وچ آیا
بوٹیاں اوپر عجب جناور غوغا شور مچاون
اوپر بہت جناور بیٹھے ہر ہر قسم ہزاراں
گل اسدے وچ مروارید دی تختی نظری آوے
پنج سو گزاں گیا اوہ اچا تاڑے وانگر ہویا
درداں ناک آوازاں کر کے ڈاہڈا شور اڈایا
حضرت حمزہ اوسے ویلے تختی نظر ٹکاوے
ایہ جناور ہے سب جادو توں ایہ کار بنائیں
حضرت حمزہ اوہو کیتا ماریا تیر ندائیں
اگ لگی وچ باغ تمامی حمزہ رب بچایا

نالے اک اندھیری آئی کالی رات دس آئی
حمزہ چار چوفیرے ویکھے اوہ باغیچہ ناہیں
ہتھ کہی اک جن کھلوتا ظاہر نظری آیا
ایہہ گل کہہ کے حمزے اپر اس نے وار چلایا
عقرب تیغ لگائی اسدے بدنوں پار رسائی
جتنے قطرے خون ڈگے سن اتنے جن دس آئے
جسنوں مارے اینویں ہووے عرصہ بھر وہایا
حضرت حمزہ قتل کریندا افضل سچل مچایا
اوپر لکھیا نظری آیا جے لکھ زور لگاویں
ایہہ اسم پڑھ تیر چلائیں پر اک خیال ٹکائیں
حمزے پھر اینویں کیتا فوراً تیر چلایا
اوسے وقت اندھیری آئی غوغا شور مچایا
کل جنات وغیرہ جادو ذرہ نظر نہ آیا
تد لوں باغ تنظر اک بہت عجیب دس آیا
اک تالاب عجائب ڈٹھا پانی اس وچہ بھریا
اوس تخت پر دیو اک بیٹھا تکیہ لایا ہویا
سینے اوپر جن سی بیٹھا خنجر ہتھ دس آیا
عورت سنے جد حمزہ ڈٹھا لگی کرن دعائیں
عورت نے جد ایہہ الایا خنجر جن ڈگایا
دیو دے اگے سٹیا اس نے دیو نے جھٹ اٹھایا
اوہ سر پانی وچوں اڈیا پھر گردن پر آیا
حمزے کولوں مدد منگے خنجر جن وگایا
اول وانگوں مڑ کے دونویں عورت ذلت پائی
تخت طرف نظر جد پائی ایہہ تحریر دسایا
ایہہ اسم پڑھ تیر شتابی طرفے جن چلاؤ

جدوں اندھیری گذر سدھاری پھر ہوئی رشنائی
ہور سن باغ اندر نہ ڈٹھا حمزے نوں خوف دجائیں
حمزے نوں اوہ آکھن لگا توں کیوں ہیں اتھ آیا
حمزے نے پھر نال چلاکی اسدا وار بچایا
دو ٹکڑے کر دتا اسنوں حالت عجب دس آئی
حمزے اوپر کرن نوں کر کے زور آئے
لکھی ہزاراں جن گئے ہو انت حساب نہ آیا
بازو تھک گیا پھر ندنوں حمزے خیال ٹکایا
تیغوں فتح نہ ہرگز پاویں جبتک ایہہ تیغ چلاویں
وانگ عقیق پیشانی جسدی اسدی تیر لگائیں
وانگ عقیق آہا جس متھا پیشانی وچہ لایا
جداں اندھیری ٹل ہوئی نظری کجھ نہ آیا
حضرت حمزہ شکر کریندا اتنیوں حمد خدایا
حضرت حمزہ نال خوشی دے اسدے اندر آیا
اسدے پاس تخت اک ڈٹھا خوب لعل جڑیا
اسدے پیش عورت اک قیدی سنگل پا ہویا
عورت نوں اوہ دبی بیٹھا جیسے ظلم کمایا
اے جادو دے توڑن والے میری جان چھڈائیں
عورت دا سر کٹ شتابی تن تھیں جدا کرایا
وچہ تالاب دے تا سٹ دیو نے عجب تماشا لایا
عورت مر کے زندہ ہوئی اوہو حرف الایا
عورت دا سر کٹ شتابی تن تھیں جدا کرایا
حضرت حمزہ ہسن لگا اچھی گل دسائی
یا حضرت ایہہ جادو سندا کم تمام ہنایا
جس دم کٹ لوے گا سر نوں اسدا نیر وگاؤ

حمزے نے پھر اونویں کیتا نیزہ حلق پر لایا
بدل وانگ اڈاون لگا رعد جویں اڈ دے
نہ الکھ باغ تالاب سیندا عورت جش کائی
بسم اللہ کر حمزہ صاحب قدم مبارک چایا
دروازہ بھی کھلا آہا خوب آباد دسلوے
خوب بازار عجائب آہا عجب دکان سوہاون
اپر حرف نہ بولے کوئی حمزہ بہت بولاوے
حضرت حمزہ سیر کریندا اگے قدم دگایا
کوئی حرف زبان نہ بولے حمزہ پیا بولاوے
چند قدم جد پیش ودھایا خاص دیوان دسایا
اوپر تخت شہنشاہ بیٹھا مجلس خوب سہائی
حضرت حمزہ اگے آیا پیش تخت دے دہایا
کوئی حرف زبان نہ بولے نہ لب ذرا ہلاوے
ہور رسم تساندے مذہب مینوں نظری آوے
پھر بھی کسے نہ حرف الایا حمزہ واپس آیا
گم ہویا دروازہ جس دم حیرت دے وچہ آیا
پیش تخت جد واپس آیا آگے عرض سنائی
شاہنشاہ دے دست مبارک کاغذ اک دس آیا
پھر بھی کجھ نہ حرف الایا نہ لب ذرا ہلایا
یا حمزہ ایہ زندہ ناہیں ہیں تصویر تمامی
ایہ تصویر سلیمان سندی فرق نہ سوچہ رائی
سلیمان نبی دے وچہ زمانے ایویں قلعہ سوہایا
حضرت حمزہ حیرت غم دے بحر سدہایا
اس دے اوپر شکل عجیبہ عورت اک دس آئی
زیور دیو چہ غرق دسآوے زیور چمک دکھاون

اُسے وقت اندھیری آیا شور فلک تک دہایا
جد اندھیری نٹھ آئی صاف میدان دسلوے
ناہیں دیو تخت او کتھ رہیا صاف صفائی ہوئی
تھوڑی دور گیا جیں دیکھے اک قلعہ دس آیا
در پر پہرے دار نہ کوئی حمزہ اندر جاوے
انسان دکاناں اوپر بیٹھے ظاہر نظری آون
کوئی کجھ جواب نہ دیوے منہ نہ ذرا ہلاوے
نوبت خانہ اگے آیا لشکر بہت دس آیا
ایہ قلعہ ہے کس دا یارو کجھ جواب نہ پایا
حضرت حمزہ اندر آیا رنگ عجیب دس آیا
ہور امیر وزیر تمامی حالت ایہ دس آئی
آن سلام علیک الایا کجھ جواب نہ پایا
حمزہ بدل غصہ آیا نال غضب فرماوے
جو کوئی آن سلام سناوے کجھ جواب نہ پاوے
باہر دے ول جاون لگا دروازہ نہ پایا
ہرگز کائی راہ نہ جاوے پھر ول تخت سدہایا
پھر بھی کجھ جواب نہ دتا ڈاہڈی حیرت آئی
حضرت حمزہ ہتھ ودگایا کاغذ کھوہ لیایا
حضرت حمزہ کاغذ دیکھے ایہ لکھیا دس آیا
باہجوں جان بھلا دس حضرت کیونکر کرن کلامی
باقی ہے سب مجلس سندی کاریگراں بنائی
اوویں کر تصویراں دھریاں مٹی آپ رلایا
سلیمانی تخت مقابل اندلوں ہور تخت دس آیا
پریاں نالوں حسن زیادہ جس دی حد نہ کائی
چار سیاں وچہ گنتی پریاں اسدی پاس دس آون

حضرت انوں قدم وگایا آن سلام سنایا ۴
اے بندے توں ایس جگہ پر کیونکر قدم وگایا
جو کوئی بندہ ایتھے آوے پھیر نہ واپس جاوے
تے توں بندہ کون ہیں ایتھے کیونکر قدم لیایا
حال میرا ہے لماں چوڑا وچ حساب آوے
تے تم اپنا حال سناؤ توہیں کون پیارے
اوہ عورت فرماون لگی میرا حال ایہا ای
نام سلیمان ع میرا شوہر اس عورت فرمایا
جدوں سلیمان نبی خدا دا دنیا چھوڑ سدھایا
جن پری اس تابع ہوئے مینوں اوس الایا
پھر میں خوب حکومت کیتی عرصہ کجھ وہایا
نال شہپال کیتا جنگ اس نے سارا ملک دبایا
رفتہ رفتہ پھر اوہ ظالم ول ظلمات سدھایا
دل میرے وچ دہشت آئی جیکر جنگ مچاواں
شہپال وڈیرا شاہ کہایا اوہ جد عاجز آیا ۴
میں اپنی لے عزت نسی ایس جگہ وچ آئی
ایتھے ظالم پہنچ نہ سکے ایہ میرے دل آئی
ایہ تصویر سلیماں والی ہر دم نظر گذاراں
ہر وسیلہ مول نہ کوئی دسیا حال وہایا
ایہ باقی جو پریاں سبھے ایہ کنیز کہایاں
حمزے نے فرمایا میں بھی اپنا حال سناواں
تلانل قاف سلیمان کو چک اسم مبارک میرا [?]
پردہ دسنا جاگہ میری آدم زاد کہایا
دنیا اتوں میں ہند آیا میں پھر جنگ مچایا
مادر جو ملعونہ اس دی اوہ بھی مار گوائی ۴

اوس علیک پکاریا اگوں نالے ایہ فرمایا
آدم زاد کدوں اٹھ آئے دیواں دخل نہ پایا
ایہ تمام طلسمے جاگہ ایتھے کوئی نہ آوے
کی دساں میں حال وہایا حمزے نے فرمایا
کیونکر اپنا حال سناواں وچ بیان نہ آوے
توں ایں جاگہ کیونکر آئی گل سناؤ ساری
میں ہاں حرم سلیمان نبی دی اساں گل فرمائی
سلیحہ شاہ عراں آکھن دساں حال وہایا [?]
شہپال شہنشاہ ملکاں ایہ اپنا حکم جمایا
ظلمات حکومت مینوں دی تا ملک تخت بنایا
نام عفریت اک دیو طوفانی کرن لڑائی آیا
کیتے شہر لٹے کھوہ اس نے ایسا قہر کمایا
میرے نائب اوس حرامی دے اصل پیغام سنایا
ایہ ظالم ہے قوت والا پھیر ہزیمت کھاواں
میں عاجز واسطے اسے اگے قابو نظر نہ آیا
ویلہ نے دانستہ جھکے میں ایہ قدم لیا ای
اپنی عزت رکھن کارن میں جادو وچ آئی
نال ایسے دے زینت میری ہر دم شوق چتاواں
ہن تم اپنا حال سناؤ کیونکر قدم لیایا
ایہ میری ہمراہی سبھے ایس جگہ وچ آیاں
میں جس کارن ایتھے آیا سارا حال سناواں
ابراہیم خلیل الٰہی میرا نسب جنگ سرا [?]
شاہ شہنشاہ دا گدان مینوں ثابت لوایا [?]
تے اہرمن نے عفریت اتے میں نے مار گوایا
شہرستان طلسم دانی چھپیا اک نہ رہائی ۴

سنہیاں شہنشاہ تائیں مٹے کے سارے ملک دیوائے
تم بھی فکر کرو مت ذرہ اپنے ملک سدھاؤ
دیو عفریت سی دشمن تیرا اسویں مار گوایا
سلیم شاعران آکھن لگی گھر نوں کیونکر جاواں
آئی سیاں میں نال خوشیدے گھر گزار سنائی
میں ہن کیونکر باہر جاواں وادہ نہ ہرگز کائی
میں جادو نوں توڑ گواواں تینوں کڈھ لیجاواں
اوہ عورت فرماون لگی اپنا قول بتاؤ
حمزے نے فرمایا تینوں مطلب کھول سناواں
میرا وطن دکھلاویں تینوں ایہو خواہش میری
انشاء اللہ تیرے تائیں خود وطن پوچاواں
میں خود نال جاواں ہمراہی تیرا قول پگاواں
حمزے نے اوہ تختی اسدم اپنے ہتھ اٹھائی
کجھ تحریر نہ نظری آوے حیرت دیو چہ آیا
دل وچہ ڈریا مشکل ہوئی گھبیرے دیو چہ آیا
ہائے افسوس کراں کی چارہ کی تدبیر بناواں
جان میری وچہ قبضے آئی ملک الموت نہ آوے
حمزے نے پھر اوسویلے جلدی وضو بنایا
سجدے وچہ گذارے عرضاں پیش خداوند بائی
سجدے وچہ حمزے تائیں عجب بیہوشی آئی
حمزہ بیدا پھر سیس مبارک چھاتی نال لگایا
ایہ طلسم نہ ٹٹے متیں بھتیں تیری وادہ نہ کائی
بدیع الملک تیرا اک بیٹا جس دم پیدا ہووے
اوہ توڑے گا اس جادو تائیں ایویں حکم الٰہی
باقی تیرا نکلن رہیا میرا اک گل بستا واں

دشمن اسدے مار گوائے اللہ کریم کمائے
تخت حکومت اپنا سانبھو نہ دل فکر لیاؤ
تینوں اج فکر نہ ذرہ کیوں اتنا چپ لایا
ایتھوں کیکر نکل سکاں کیونکر قدم چلاواں
جو کوئی ایتھے آوے بندہ کدے نہ باہر جاوے
حضرت حمزہ تائیں اس نے ایہا گل فرمائی
پر اک قول میرا جے منیں تینوں بندر لگاواں
جیکر میرے لائق ہووے دیر نہ ہرگز لاؤ
مینوں میرے وطن پوچاؤ تینوں کڈھ لیجاواں
اوہ عورت فرماون لگی ایہ کی گل وڈیری
اوپر تخت سوار کرا کے پریاں تخت چکاواں
حضرت حمزہ راضی ہویا ہویا قول سچاواں
اوپر اسدے ویکھن لگا حرف نہ دسیا کائی
مان آہا جس گل وا نیا دہ اوہ ٹٹ سدھایا
آن اجل نے پھیرا کیتا جادو دے وچہ آیا
اللہ باجھ مدد اج کسدی کتھوں خضر لیاواں
میری جان ہجر بھتیں چھٹے جیند نکل جاوے
اللہ اگے مدد کارن اپنا سیس جھکایا
یا اللہ کر مدد میری تیرا نام غفاری
سلیمان نبی نے سفنے اندر روتی آن دکھالی
نال محبت آکھن لگے کیوں دل فکر لگایا
ایسے کارن تختی اوپر حرف نہ دس دا رائی
قوت مند ہووے گا بھارا نور ہویدا ہووے
اسدے نام فتح نجا اسدی اسنوں اسدی شاہی
ایہ اسم توں یاد الایں جو تینوں فرماواں

اسنوں پڑہدا پڑہدا حلیدی باہر دیوں جاویں
در نہیں باہر جسیدم جاویں تینوں ہرن وساوے
توں بھی اسدی مگر سدھائیں اسم الاندلجائیں
جلد طلسم اندر اوہ ہرگز گم ہویگا نائیں
حضرت حمزے اوسے ویلے سجدیوں سیس اٹھایا
اُس عورت نوں خواب تمامی اپنا کھول سنایا
چار سیاں جو گولیاں ہیسن سبھناں اسم پڑہایا
حضرت حمزہ اسم مبارک پڑہدا باہر آیا
دروازے دے باہر آیا آہو ہرن وسایا
وچہ قلعے ہر ہر جاگہ شور فساد وس آوے
پکڑ قیدی سن سارے زندہ مول نہ جان
حضرت حمزہ کل کنیزاں مگرے ہرن سدھائیاں
دو پہاڑ گئے آ اگے اوتھے ہرن سدھایا
حضرت حمزہ شکر بجایا قیدوں باہر آیا
پریاں کل افناریاں اوتھے مجلس خوب لگائی
پریاں ناچ دکھاون ہر دم دلنوں فرحت آوے
اٹھواں روز ہویا جس ویلے ہفتہ اک وہایا
آسمان پری دا خاوند حمزہ ایہ دلیر کہاوے
میں اس تھیں ہے وعدہ کینا تینوں ٹھوں پہچاں
کل کنیزاں نے اسو ویلے اولوں ایہہ فرمایا
اوہ ہے ظالم بہت وڈیری جس نوں خبراں پاوے
مادر پدروں خوف نہ کردی ہوراں کچھ نہ جانے
ساڈی اصل صلاح ہے ایہا نائیں وطن پہچاؤ
ایہ صلاح کنیزاں والی خوب پسند دسائی
عہد تمامی توڑ گوایا مول نہ یاد لیائی

دروازہ لبھ پوسی تینوں اسم نمول بھلائیں
تیرے اگے اگے اودھا دوڑیا دوڑیا جاوے
جتھے گم ہرن ہو جاوے اسم نہ مول الائیں
جھول باہر گم ہو جاویں فکر نہ تیرے تائیں
دوجی وار شکرانے دا سجدہ ادا کرایا
نالے اسم مبارک اسنوں یاد زبان کرایا
مگر میرے تم دوڑیاں آؤ حمزے نے فرمایا
اوہ عورت تے گولیاں مگرے اپنا قدم چلایا
چھالاں مار چلا اوہ باہر حمزہ مگر سدھایا
یکدم پکڑ دھوون لگا شور فلک تک جاوے
اسم مبارک کولوں ڈردے لاگے مول نہ آون
کتنی دور گئے جد مینڈ چھالاں ہرن لگائیاں
گم گیا ہو نظراں وچوں پھیر نہ مول وسایا
اک پہاڑی اتے حضرت ڈیرا آن لگایا
اک ہفتہ رہے اس جاگہ دلنوں فرحت آوے
غم اندوہ نہ ہرگز کائی خوشیوں وقت لنگھاوے
سلیم شاعراں لونڈیاں تائیں ایہاں سخن سنایا
اسدے خوفوں کوئی اسنوں وطن نائیں پہچاوے
ہنوں لتیں صلاح بناؤ کیونکر عمل کماواں
آسمان پری تھوں ساڈے تائیں خوف وڈیرا آیا
تینوں سانوں مار گواوے ہرگز ترس نہ کھاوے
اسدے خوفوں ہر اک دیواں دا وچہ بہشت ہائی
اسنوں غفلت نیند اندر رسٹ ایتھوں ٹر جاؤ
حمزے نوں چھڈ اندر نیندر اوہ ظلمات سدھائی
حمزے نوں بیداری ہوئی نظر چو فیر وگائی

پریاں ہرگز نظر نہ آون حیرت اندر آیا
آسمان پری بھیتیں وڈی اڈری ایہا دعا کیا
جس نے مینوں پیدا کینا اوہو وطن پوچاوے
بسم اللہ کر حضرت اوتھوں قدم مبارک چایا
راوی ایہا ذکر لیایا حضرت حمزہ دھایا
بھکھے لگے تداوہو کلچہ جیہڑا خضر دیوا آیا
اک جگہ پر حضرت حمزہ بستر آن لگایا
اوتھے رات گذشتہ ہوئی فجرے اٹھ سدھایا
اک پہاڑی وچوں شعلہ آتش باہر آوے
اس وار ازنہ ہرگز آیا حمزہ کول سدھایا
سبزی دلنوں دیوے پانی لہراں ملے
اک قلعہ اس کوہ دے اتے بہت عجیب دس آوے
بوٹا ویل اتے گل کاری ایڈ گئی بہتر آئی
پاس قلعہ دے غار ایسی بڑی عمیق دس آوے
دیو اک اوتھے بیٹھا ہویا بڑا طویل دس آوے
ایہا دیو جس ذکر لیایا ایہ خدا کہاوے
دوزخ اوہا غار پہاڑی تے خود رب کہاوے
دوزخ اوہ گئی ہو گل ظالم دیو دس آئے
جل اونہاں تھیں حالت پچھاں جو ایہ خبر کیائی
تھوڑی دور گیا جس ویلے قدم مبارک چایا
ختم کتاب گئی میری اسے نہ دھین آیا
حمزے نوں اوہ آکھن لگا حرف ذرا الادیں
ہوراں نوں مت معلم ہوئے تیتھوں جیک لنگھاں
چلیا آتوں ہولی ہولی نال سہج دے آؤ
حمزے نوں حد ہسدا اٹھا غصے وچ آیا

دل وچ جاتا اس بھی شاید ایہا دعا کیا
اللہ صاحب حافظ جس دا میں پرچھیدا سایا
عاقل بندہ اللہ تائیں کدی نہ بھول بھلاوے
نیچے نیچے اسے کوہ دے منزل منزل دھایا
نو دن تے نو راتاں تیکر ڈاہڈا قصد اٹھایا
حضرت حمزہ اسنوں کھاوے ہر دم تازہ پایا
اوہو کھالاں گرگاں سندیاں بستر نرم بنایا
تھوڑی دور گیا جس ویلے ہور عجیب دس آیا
آپے پھیر ختم ہو جاوے تے پھر چمک دسیوے
اوہ پہاڑ عجائب جاگہ ویکھن اندر آیا
کئی فوارے وگدے دسن حمزہ نظر والے
چار دیواری سونا روپا ہور زمرد لایا
ویکھدیاں دل فرحت آوے کاریگراں بنائی
شعلہ آتش غار وچوں جاوے کاریگراں بنائی
قفل شتر نوں ہیں کھن کھاوے راوی ایہ فرماوے
وانگ شداد بہشت جو اسدا اوہا قاف دس آوے
قاف خداوند آکھن اسنوں بیٹھا نظری آوے
حضرت حمزہ دل دے اندر ایہ دلیل دوڑائے
حضرت حمزہ انوں دھایا نیت دلی لگائی
اک ہو گل آکھن لگا واہ واہ کم بنایا
قاف خداوند میری خاطر آدم زاد پوچایا
دبی پیریں ہولی ہولی میری ملنے آویں
آس میری وچ دل دے رہسی خبر نہ ہرگز پاون
حضرت حمزہ ہسن لگا نال مزید دے کھاوے
پھڑکے تیغ کباباں والی حمزہ بدے ول آیا

حمزے نوں اوہ مارن آیا جدوں مقابل آیا
بسخ ستے دو ٹکڑے کیتا اندر خاک رلایا
حمزے نوں سب پکڑن آئے چاہن مار گوایا
جنہوں مارے کٹ گواوے لگے پلک نہ کائی
نس گئے تد نظر نہ آئے صاف میدان بنایا
بہت قلعہ اوہ ڈٹھا سچ بہشت دس آیا
تخت ڈٹھا اک بہت عجائب حمزہ اس پر آیا
پھیر دلے وچہ دہشت آئی حمزہ عقل دوڑاوے
دیو جیہڑے نس نس سدھائے ول پھر ارسدوں
شاید مینوں غفلت اندر دشمن مار گواوے
ہن دیواں دا حال سناواں جیہڑی نس سدھائے
قاف خداوند رہندا اتھے وڈا رب کہاوے
دیواں نے جا عرض گذاری سارا حال سنایا
کتنے اسنے مار گوائے سانوں ہیبت آئی
ارنا ئیس ایہا گل سن کے غصے دے وچہ آیا
میں اس نفیں چل بدلہ لیساں تیز قدم کر آیا
اندر جاؤ اس آدم نوں گردن پکڑ لیاؤ
دیو سارے تد آکھن لگے ساڈا قدر نہ کائی
قاف خداوند میں توں سچا کوئی حکمت لاؤ
ایہ گل سن کے اسد تنا ئیس جوش دلے وچہ آیا
حمزے نوں اوہ آکھن لگا دس کیوں قاف آیا
ایہ گل کہہ کے حمزے اوپر پتھر اوس چلایا
نال چلاکی اسد تنا ئیس گرز اوں پگہہ اوٹھایا
حمزہ چھاپی اوپر چڑھیا خنجر گلے ٹکایا
ارنا ئیس لگا تد رووں کر کر زار ستایا

بسم اللہ کر حضرت حمزہ عقرب وار چلایا
باقی دیواں حالا ڈٹھا ہر اک فضید اٹھایا
عقرب تیغ لئی ہتھ حضرت نعرہ اک لگایا
کتنے قتل کیتے حد ظالم باقیاں حیرت آئی
حمزہ صاحب کر شکر یہ وچہ قلعے دے آیا
زر دولت دا انت نہ کائی اتنا خرچ کرایا
نیندر دی کجھ خواہش ہوئی تکیہ آن لگایا
ایس جگہ پر غافل ہونا مند النظری آیا
سردار انہاں دا... ہیلسی جیہڑا اسنوں نال لیاوں
ایس جگہ میں کراں نہ نیندر دل وچہ الاوے
زر د عقیق قلعہ اک آہا اس جگہ سب آئے
ارنا ئیس اسم سی اس دا اوہا رب سدیاوے
آدم زادہ ہے اک آیا اوس فتور مچایا
سانوں بھی مت مار گواوے ہے اوہ بری بلائی
کون بندہ جس میریاں بندیاں تائیں دکھ پہنچایا
گھیر لیا اس قلعہ وچ فیر وں دیواں نوں فرمایا
میرے کول لیاؤ اسنوں ہر گز خوف نہ کھاؤ
سا تھوں مول نہ پھڑیا جاوے ہے اوہ بری بلائی
حکمت نال مرے اوہ آدم لاگے مول نہ جاؤ
پتھر اک لیا ہتھ اُس نے اندر وار سدایا
مار فرشتے دتے میرے میرا خوف نہ آیا
حمزے نے اک جست لگائی اسدا وار بچایا
پھیر زمیں پر سٹیا اسنوں کر کے زور ڈگایا
قتل کراں یا مسلم ہوویں حمزہ نے فرمایا
اے آدم کر قتل نہ مینوں خوف میرے دل آیا

میں اج سچ ایمان لیایا واحد رب منایا
حمزے نے چھڈ دتا اسنوں کلمہ واحد لایا
ارناطیس لگا فرماون اپنا حال سنایا
جسدن حضرت اس دنیا توں قدم مبارک چایا
آپوں لوں میں رب بنایا ایہہ بہشت ٹھہرایا
ہویا شکر خداوند سندا توں تشریف لیایا
مینوں شرکوں تساں بچایا ہویا کرم خدائی
ایہہ گل کہہ کے حمزے تائیں قلعیوں باہر آیا
میں بار واج مسلم ہویا واحد رستہ پایا
جسنوں دین قبول نہ ہووے اوہ گھیرن مر جاوے
بعضیاں دیواں اسے ویلے کلمہ پاک الایا
ایہہ گل کہہ کے اندر آیا حمزے کول سدھایا
جو اللہ نوں من کھلووے سو نوکر رکھوائے
حمزے نے فرمایا میں ہن تم ایہہ کرم کماؤ
آسمان پری نے دیو کہہ کے مینوں خوار کیتا
ارناطیس لگا فرماون ہرگز عذر نہ کائی
اسدے خوفوں تینوں کسے ناہیں وطن پچایا
آسمان پری ہے ظالم ڈاہڈی پر میں پچھ سناواں
پر اک کم کریں جے میرا اپنا کم سناواں
زمرد حصار کہن اس تائیں بہت عجیب بنایا
لانیسہ نام اوہدی اک دختر اسدی شکل چنگیری
میں اسیر ہاں عاشق ہویا واہ نہ کوئی چلدی
جیکر کم دیو کر مینوں ندبیں وطن پچاواں
حمزے نے فرمایا اوسنوں مینوں آ تھ پچاؤ
ارناطیس لیا چک حمزہ اوپر دیہوں اسچایا

یا حضرت کر بخشش مینوں تیرا عالی پایا
حضرت حمزہ نے اس تائیں اسدا حال پچھیا
میں سلیمان نبی دا حضرت خاص نقیب کہایا
ایہہ قلعہ میں قابو کیتا میں شیطان بھولایا
غار عمیق جہنم کیتی رستہ ہتھ نہ آیا
پہلے لوں آ رستے پایا واحد راہ سکھایا
میں ہن کراں اطاعت تیری ہرگز فرق نہ رائی
تابعدار اکٹھے کر کے ساریاں نوں فرمایا
جسنوں خواہش مسلم ہووے بیچ اساں فرمایا
جو کوئی سچا مسلم ہووے میرا ادیر کہاوے
تے بعضے انکاری ہوئے قصد گھرانوں چایا
یا حضرت میں مسلم کیتے باقیاں دور کرایا
باقی اپنے گھریں سدھائے جو انکار لیائے
مینوں میرے وطن پچاؤ میرا درد گواؤ
حضرت حمزہ در حقیقت سارا کھول سنایا
آسمان پری تھیں دہشت آوے ہی اوہ بڑی بلائی
ورنہ دور نہ مکہ کائی ایہا خوف سوایا
اسدا خوف سرے تے چھلاں تینوں وطن پہنچاواں
اک قلعہ ہے بہت چنگیرا سارا کھول سناواں
شاہ لاہوت آہا اس جگہ مالک تخت کہایا
اوہ دختر لے دیو مینوں ایہہ ہے خواہش میری
میں اپنا سب زور لگایا ہرگز ہتھ نہ آوے
آسمان پری دا خوف تمامی سر اپنے پر پاواں
لانیسہ لے دیواں تینوں دیر نہ ہرگز لاؤ
زمرد حصار قلعہ دی طرفے تیز قدم کر دتا یا

نوشیروان اور ژوبین اور بختک کو عمر عیّار نے زندہ گرفتار کرکے حمزہ

کے روبروے لانا

دیو سمندقن ہزار دست

مغرب وقت گیا اک جگہ حمزہ تھیں رکھایا
کرکے وضو نماز گذاری جداں فراغت پائی
اڑنائیں لگا فرمادن سبھے ہن رات اندھاری
زمرد قلعہ حصار ہن ایتھوں بہت قریب دسیایا
ایتھے خواب کرو تم خوشیوں اس ویلے فرمایا
حضرت خواج خضر نے آہا آکھیا میرے نا ہیں
تینوں کجھ وسواس نہ تیرا ہیں ایہ کار بتاواں
پھر ہیں خواب کر آنگا خوشیوں فکر نہ ہرگز کائی
نال نساں دے ہرگز حضرت کراں نہ دے ایہا تی
ج میرا اعتبار نہ ہرگز کرو جو خواہش تیری
حمزے نے پھر اس دے تائیں نال محبتے بدہا
اڑنائیں ڈیوچہ اپنے لگا کرن وچاراں
عبید لکھے دین گوایا عزت بہت گرائی

بہت عجائب سی اوہ جگہ دیوچہ فرحت آیا
حضرت حمزہ پچھن لگا دس صلاح کیا ئی
ایتھے رات گذارو حضرت ایہ صلاح ہماری
پہلے اوس جگہ پر جایئے ایہ ارادہ آیا
حضرت حمزہ آکھن لگا خوف میرے دل آیا
کوہ قافاں دیاں دیواں سند اکسے وسواس نہ کھایا
تیتھوں نال درخت کسیدے کی طرح نبھاواں
اڑنائیں لگا تد آکھن ایہ کی گل الائی
تیتھوں مرشد خاص بنایا ہتی مسلمانی
نال درخت کسیدے نہ عذر نہ طاقت میری
حضرت حمزہ خوشیوں سنا بہر دہایا ادہا
میں نال قاف خداوند اگے خدمتگار ہزاراں
تینوں نال دوجے [illegible] اعتبار [illegible] نرائی

جے اعتبار نہ میرا اسنوں میں کیوں زبین گوایا
اوہ درخت بڑا سی بہادر جسدے نال بنھایا
حضرت حمزہ وقت فجر دے وچہ بیداری آیا
حضرت حمزہ آکھن لگا شاید اوہ گھبرایا
جبتک قید نہ اسنوں کردا شاید بہیں نہ جاندا
جو ہویا سو ہویا آخر جلدی وضو بنایا
زود قدم کر ٹریا حمزہ اک جنگل وچہ آیا
گرم گئی ہڈی ہڈی دھیوں ڈھلدی جاوے
باغ عجائب نظری آیا دلنوں فرحت آئی
دلدے اندر فرحت آئی بستر خوب لگایا
اک ساعت نہ اجے گذری اک جراحی آیا
حمزے نوں اوہ آکھن لگا کیوں انھو بستر لایا
حمزے نے فرمایا اسنوں تیرا خوف نہ کائی
اوس ظالم نے حمزے اوپر پتھر اوہ چلایا
عقرب تیغ میانوں لیکے پہلو وچہ لگائی
حمزے نے شکریہ کیتا اوتہ دوپہر لنگھائی
تھوڑی دور گیا جس ویلے وقت عصر دا آیا
توبہ توبہ کردا کوئی منت عرض الاوے
حضرت حمزہ حیرت اندر اوتھے اٹک کھلویا
ازتائیس بگڑ یا بہیا انگی لت لگاون
ازمائیس ڈٹھا جد حمزہ رو رو کے کرلایا
رحم پیا دل حمزے تائیں عقرب ہتھ اٹھائی
اسنائیس رہائی ہوئی حمزے نے فرمایا
اسنائیس لگا تد آکھن میں جنگل دل وہایا
اس نے پکڑیا میں تائیں جناں توں فرمایا

رب کہاتد اقیدی ہویا جوش دلے وچہ آیا
سنے درخت گیا اڈا اوتھوں ایسا زور لگایا
چار چوفیرے تکن لگا شجر نہ دیوے من آیا
ایسے کارن نس گیا ہے میں بھی ترا کھایا
بیوفائی مول نہ کردا نہ اوہ کیتے سدہ ہاندا
فجر نماز ادائی کر کے اک طرف نوں دھایا
سورج تدنوں سر تے آیا گرمی شور مچایا
اجہ درخت دسے اک پاسے اوتوں قدم وگاٹے
وچہ باغیچے داخل ہویا وسر دل وہائی
گرگ کھلاند بستر آہا اوس پہ تکیہ لایا
دیو بڑا اک ظالم زادہ آسیا تنگ لیایا
میر اتلینوں خوف نہ آیا اندر قدم لیایا
میں دیواں نہیں مول نہ ڈردا اینوں دورہ رائی
حمزے نے اک جست لگائی اسدا وار بچایا
دو ٹکڑے کر دتا ظالم بدنوں پار رسائی
اوتھوں بعد روانہ ہویا کر کے یاد خدائی
جنگل وچہ آوازہ آیا توبہ توبہ دس آیا
باقی اسنوں کوئی مار و مار الاوے
چار سیاں جن نظری آئی عجب تماشہ ہویا
اسنوں پکڑی جاسن سارے تر میں نہ مول لیاون
یا حمزہ کر مدد میری ہیں اج عاجز آیا
جناں نوں جد مارن لگا چھڈ گئے کر دہائی
تیر تیاں دہائی کیونکر کیسکر فالبو آیا
شاہ لاہوت پیا ہل اگوں سیر خشکا دے آیا
قتل کرد جا جنگل اسنوں حکم قتل دا لایا

بکڑ لیا جد جناں مینوں ایس جگہ پر آیا
ورنہ قتل ہوندا ں حضرت ہرگز شک نہ کائی
حضرت حمزہ نے فرمایا توں کیوں نس سدھایا
ورنہ تیس گذری عرضاں نیت دا پھل پایا
یا حضرت ہن نال تساہاں کراں نہ بے ایمانی
ہیں ہت دغا نہ ہرگز کرساں کرو معاف خطائی
حضرت حمزہ نوں پھر اس نے گردن اتے چایا
نقریب ویلے اک جگہ پر حمزہ آن رکھایا
حمزے نے پھڑ کے دا نگوں نال درخت بنھایا
ازمائیس لگ دیوا اگر پھر بھی نس سدھایا
حمزے نے ند جاتا بیشک اس نے دغا کمایا
بسم اللہ کر اک طرف نوں قدم مبارک چایا
ستے نال کٹ منزل تاں تاں اک قلعہ وسایا
دیواں پریاں جن کھلوتے چار سپاہی جس آئے
دوجن سرتوں ننگے اسدم کرشے ہیں دعائیں
ہتھاں وچہ تہم فولادی جنگ کرن نوں آئے
دیو اک دل دروازے آیا چاہے توڑ گوایا
حمزے نے للکارا کیتا وارنہ مول چلائیں
جیکر توں در توڑ گواویں بہتر کچھ پچھتاویں
اول جنگ کرن نوں منتھیں اپنا ہتھ وکھائیں
اتہا دیو لگا ند آکھن توں کی جنگ مچاویں
حمزے نے فرمایا اسنوں ناکر سخن اگاہاں
رلا نسل قاف سلیمان کو بیک اسم مبارک میرا
دیو عفریت توں مار گوایا توڑ طلسم اڈایا
ہجی اپنا ہتھ وکھالے جلدی قدم وگاؤ

قسمت میری یاور ہوئی تینوں رب ملایا
ایہ میری اج قسمت جاگی تیری شکل وکھائی
مینوں چھڈ گیا کیوں کلا ایہ کی فیض لوچایا
جیونکر تلیجھوں نس سدھایا اوویں دکھ اٹھایا
ہیں اج ہونٹ ڈٹھی خود اکھیں کرم ہویا رحمانی
ہیں ساہن رہساں تابع تیرا کرساں عذر نہ رائی
زہر دحصار قلعہ دی طرفے ترود قدم کرو دھایا
اتھے رات گذارو حضرت وقت اندھیرا آیا
خود کھل ند البسترلا یا نیند اندر آیا
حضرت حمزہ فجر ویلے ہرگز نظر نہ آیا
دیواں دا اعتبار نہ کائی قول قرار بھلایا
اللہ اوپر رکھ توکل اسدا نام الایا
نشان آبادی معلم ہویا حمزہ کول سدھایا
اودہ کھڑی پہرا اوپر اندر کوئی جاوے
چار سپاہیاں دیو بگڑ ونے کرشے چیخ ندا ہیں
تائیں جن دعائیں کرشے حیرت دیو چہ آئے
تہم فولادی حربے کارن چاہی زور لگایا
توڑیں متاں دروازے تائیں خوف میرا کچھ کھائیں
اپنی پیاری جان گوادیں جے کر ہتھ وکھاویں
پھیر توڑیں دروازے تائیں جلد میرے ول آویں
توں ہیں خاص خوراک اساڈی فوراً کھا جاویں
ایڈیاں لاقاں ناحق ماریں تینوں معلم ناہاں
دیواں توں میں مار گوادں کرکے بیڑا بیڑا
یادرکھیں ہیں اسدی ماری ایسا ہتھ وگایا
تیغ میری دی لذت چکھو دوزخ طرف سدھاؤ

اوہ دیو آکھن لگا توہیں قہر کمایا
تینوں اسیتے اجل لیا ئی میں مار گواواں
ایہ گل کہہ کے حمزے اُپر اس وار چلایا
عقرب تیغ لگائی اُسد سے سارا کٹ گوایا
گھیر لیا جد حمزے تائیں چاہن مار گوایا
دو ٹکڑے کر دیوے پلوچہ ندیاں خون بہایاں
صاف میدان گیا رہ پلوچہ اک نظری آیا
حمزے تائیں ادب سجایا اندر قلعہ لیا یا
حضرت حمزہ کہن لگے کی ایہ قلعہ کہایا
زمرد حصار قلعہ ایہ ہیگا اس نے عرض گذاری
حضرت حمزہ نے فرمایا میں اک گل سناواں
شاہ لاہوت لگا فرماون فوراً حکم سناؤ
حضرت حمزے نے فرمایا ایہا عرض ہماری
اسدنائیں دیو جواہا تم شادی کر دیو
شاہ لاہوت لگا تد آکھن میرا عذر نہ کائی"
پر باطن اندر ایہ گل او ستوں ہتی بری میں آئی
نال محبت حمزے تائیں ہور میں محل لیایا
حمزے نوں اسد کے اوپر بیٹھن حکم کر آیا
تخت سنے وچہ کھوہ ڈگا حیرت اندر آیا
اس ظالم نے اسد سے اپر پتھر بڑا رکھایا
دو سو جن معین کیتے پہرا خوب لگایا
حضرت حمزہ اللہ اگے لگا کرن دعائیں۔
لائیسہ نوں خبراں ہویاں والد قہر کمایا
خوف خداؤں کمبن لگی والد کول سدائی
دشمن مار بچایا تینوں آب حیات پلایا

اندر قاف فساد مچایا شہرستان گوایا
دیو عفریت وابدلہ لیواں تینوں مزہ دکھاواں
حمزے نے اک چھال لگائی اسد اوار بچایا
باقی دیواں ہلہ کیتا آن حصار لگایا
حمزے نے بسم اللہ کر کے جس پہ وار چلایا
باقی ماندہ نس گئے گرکے کوک دہائیاں
شاہ قلعہ دا اُسے ویلے باہر دے ول آیا
عزت شان زیادہ کیتی اوپر تخت بہایا
ملے نام تیرا کی شاہا نال حلم فرمایا
شاہ لاہوت اسم ہے میرا تیری رحمت ساری
جیکر تسیں قبول لیا ؤ میں تد عرض الاوال
ہیں تعمیل حکم دی کرساں دیر نہ ہرگز لاؤ
لائیسہ جو دختر تیری صورت مند پیاری
اسدے نال ہیاہ وعدہ عرض ہماری ایہو
جیونکر حکم تساندا حضرت میرا عذر نہ رائی"
ظاہر وچہ برا نہ آکھے بدنیت دل آہی
اوس محل وچہ سی اک کھوہا اوپر تخت رکھایا
حضرت حمزہ نے آ اوسپر قدم مبارک پایا
حمزے دا کچہ وس نہ چلے جان کہوے وچہ ڈھایا
حمزے نے احسان کمایا اس گل بھلایا
حضرت حمزہ کھوہ اندر دوزخ گویا پایا
اوکھے ویلے سب نوں آوے یاد تند وند سائیں
دیواں تائیں مارن والا کھوہ وچہ گرا پیا
یا والد کی قہر کمایا ادبول عرض الائی
اسدے بدلے احسان ایہ کیتا حمزہ انت آیا

محسن کش ہو کارا کیتا حیف تیرے پر بھاری
شاہ لاہوت لگا تد آکھن اس نے سی فرمایا
دل میرے وچ غصہ آیا ہیں تد کہو ہے پایا
رات ہوئی تد اس لڑکی نے بدن سلاح لگائی
کہو ہے وچہ کمند گرایا حمزے نوں فرمایا
حضرت حمزہ نے فرمایا توہیں کون پیاری
لانیسہ ہیں تابع تیری خدمت اندر آئی
حضرت حمزہ اوسے ویلے کہو ہوں باہر آیا
چودھاں سال عمر دی عورت وانگر شیر دوس آئی
لانیسہ نے تیغ اوٹھائی کتنے قتل کرائے
شاہ لاہوت اگے جا اونہاں ایہا حال سنایا
شاہ لاہوت ڈگا وچہ غشیں ہوش تمام گوائی
حمزہ نے لانیسہ تائیں ایہا حرف الایا
لانیسہ فرماون لگی میں بھی نال سدھاواں
تینوں ہجرت وچہ نہ پاؤں ایہو خواہش میری
حمزے نے سمجھایا اوسنوں پر اوہ باز نہ آئی
کوئی نگر نہ موڑن آیا حمزہ شیر دوس آوے
کتنی منزل بیدل اوہا حمزے نال سدھائی
اک منزل نوں چونہہ ونانوں وچہ مشکل نال گنداے
اکسند ساتھوں حضرت حمزہ ڈاڈا عاجز آیا
اوتھے پہاڑ بلوری سارا شیشے وانگ دس آوے
سیاں کوہاں دیوں وچہ کیسر عجب بہار وکھاوے
موتی وانگ چمکدا پانی ہرگز فرق نہ کائی
ویکھدیاں دل راحت آوے اوس کنارے آیا
خوشیاں دیوچہ بیٹھے ہوئے نظر جو فیروز گاون

ماری اندر فرق نہ کیتا واہ تیری سرداری
تیری شاہی کارن ہوئیا ارنا ئیس بتایا
لانیسہ حبیب ہوئی سن کے حرف نہ ہور الایا
تیغ کمند اٹھایا تیرے کہو ہے طرف سدھائی
یا حضرت تم باہر اوکیوں دل فکر لگایا
میرے اوپر رحم کمایا تیری شفقت بھاری
ظالم نے ایہ ظلم کمایا خوف کرومت رائی
لانیسہ عل وچہ لئے حسن حبیب دس آیا
جس لگے تدکرن تنازعہ کیتی کوئی رہائی
باقی ماندہ نس سدھائے مول نہ پیر جمائے
لانیسہ نے نشہ کرکے قیدی آپ کڈھایا
دلوچہ آکھے میرے سرتے اج قیامت آئی
اچھا تینوں رخصت دیہو عرصہ بہت وہایا
خدمت اندر حاضر رہساں عذر نہ اک لیاواں
یا حضرت ہیں جو ماں باہجوں خاص کنیز کہ تیری
اوسے وقت روانہ ہوئی حمزے نال سدھائی
شہراں اگے اوہ عاجز گلی کجھ روز رکھاوے
تھک گئی نہ ٹریا جاوے ٹرنوں عاجز آئی
حضرت حمزہ بھی اس نالے القت وادم ملے
اتقدیروں اک پہاڑ عجیبہ وچہ نظر دے آیا
کیسر گھاہ زمین پر تھے بڑا میدان کھلے
اک ہر وچہ وگندی ڈٹھی پانی صاف دس آوے
باد سرواس جا گئے چلے خوشبو وچہ سمائی
لانیسہ تے حضرت حمزہ ڈیرہ آن لگایا
باد سحر دل تازہ کردی دلوچہ خوشیاں آون

ارنا اک جناور آہا اوہ اک طرف دِس آیا
حمزے دے کول آیا ارنا فربہ بدن دِس آیا
حمزہ اُسنوں پکڑن لگا جنگل طرف سدھایا
حمزے نے جا پھڑیا اوسنوں لگی دیر نہ کائی
لانیسہ نوں آکھن لگے تدہ مصیبت پائی
لانیسہ جا اُتے چاڑھی اوتھوں کوچ کرایا
تھک گیاں اسواری دِتی ویلنوں فرحت آئی
اوہ ارنا مار کو دانسیا طرف پہاڑ سدھایا
بجلی وانگ گیا اُڈ ارنا حمزہ مگر سدھایا
تھک گیا تد حمزہ صاحب حیرت اندر آیا
الغرض جے حمزہ وہوندا نال برابر جاندا
حمزہ ولے ناسف کردا اُسے طرف سدھایا
بعد دوپہروں اک جا آیا سبزہ زار دِس آیا
وچہ باغیچے دے گنبد ڈٹھا بہت عجیب دِس آیا
گنبد خوب طلائی سندا گرد عجیب فضا نال
گنبد دے گرد پھرے حضرت نہ گیڑا لایا
وچوں اک آوازہ آئے حضرت کن لگایا
میں نوں نہ چھڈیں تم رحم میرے پر کھاؤ
دوجا آکھے میں نوں ہرگز ایہ گل ہول نہ بہاؤ
عائط کہاں قبول اساں ہیں ہرگز عذر نہ کائی
ایہ گل سنکے حضرت حمزہ اک آوازہ لایا
ہرگز کجھ جواب نہ آیا حمزے لت لگائی
اوپر تخت بیٹھی لانیسہ حمزہ اندر آیا
ارنا ئیں کینڈا نہاری منت عجز سنا دے
لانیسے حمزہ ڈٹھا تائیں فوراً اٹھ کہاں ئی

جھوٹا آکھن وچہ پنجابی ارنا اُردو آیا
حمزے دے اوہ لگے آیا نہ کجھ خوف لیایا
حمزے دے لک اگے نسیا خوب کو داڑا لایا
تھپائی وچہ نک اُسدے تے رسی وچہ پوائی
تیری خاطر ایہ اسواری اللہ پاک بنائی
رسی ہتھ پھڑی لانیسہ ربدا شکر بجایا
تھوڑی دور گئے جس ویلے حالت عجب دِس آئی
لانیسہ سی کہن لگی پر اوہ باز نہ آیا
پر اوہ وانگ ہوائی دے ہا یا جاندا نظر نہ آیا
لانیسہ دی حالت ولوں حیف دلے وچہ آیا
اُسنوں ہرگز جان نہ دیندا تیزی قدم اٹھاندا
جدھر گیا آہا اوہ ارنا کجھ سراغ نہ پایا
ہالے باغ عجائب ڈٹھا گل پھل نال سہایا
بہت جواہر اُتے زمرد اسوچہ جڑت کرایا
بہت عجیب سہاوے جاگہ وانگ وصل یاں ملہاں
دروازہ بند سی اندر ولوں اندر دخل نہ پایا
اک شخص سے منت کردا ایہا حرف الایا
جام وصل دا دیہو میں نوں فرقت وچہ نہ پاؤ
جام وصل دلواں ہرگز فرقت خوب دسیں اسے
پر میں تساں قبول نہ کردی مندا سخن ایہائے
کہوں دیہہ تم ورہ تنہائی میں بھی حاضر آیا
ٹٹ گیا اوہ در وچہ حالت عجب دِس آیا
ارنا ئیں کھلونا لگے عجز ال وچہ دِس آیا
نے اوہ ہول قبول نہ کردی حمزہ اندر چلے
حمزے دے آقدمیں ڈگی مدد وبیل ہوئی

ارنائیس ڈھگا خود پیریں رو رو کے فرماوے
میں اُسدی کر منت تھکا کر کر گریہ زاری
حمزے نے فرمایا اسنوں توں ہیں بہت مندیرا
ارنائیس لگا فرماون جد تساں قید کرایا
دل میرا گھبرایا حضرت میں تد تس سدایا
حمزے نے جد رو تدا ڈٹھا رحم دلے وچہ آیا
اے بی بی تم سنت اندر قبول بیشک لیاؤ
نال تیرے ہے وعدہ اسدا مکے شہر لیو چاوے
لانیسہ فرماون لگی میرا عذر نہ کائی
پر تم وعدہ کر ہو پکا پھیر نہ دغا کماوے
حمزے نے پھر اسد تیائیں پکا عہد کرایا
لانیسہ دا ہتھ پکڑ کے اُسدے ہتھ پھڑایا
یا حضرت جو حکم سنائے اپنے قلعے سدہاواں
جام وصل دی لذت چکھاں آس دلے وچہ بھاری
تیجے دن میں واپس آواں تینوں جلد بچاواں
آسمان پری جد خبراں پاوے حمزہ گھریں سدایا
یا حضرت ایہ گل نہ رہسی مخفی مول کداہیں
اس کارن میں دل اپنے دی حرص تمام گواواں
میں پھر تینوں مکے طرفوں چھڈ واپس گھر آواں
حمزے نے فرمایا اچھا وچہ قلعہ خود جاؤ
میں تن روز اڈیک کرانگا جیکر قول بھلایا
ارنائیس ہویا اقراری دن تیجے مڑ آوان
اس دلیے نے لانیسہ تائیں اپر گردن چایا
منزل نصف گیا جس ویلے ستر ہزار اگے آیا
نانیسہ دی سنگے زیادہ اندر باغ دس آئے

یا حمزہ میں زاری کردا ایہ پسند نہ لاوے
یا حضرت توں عقد کراوے تیری رحمت بھاوے
دو واری چھڈوایا تینوں کجھ وساہ نہ تیرا
نال درختے بدھا تینوں وچہ عذاباں پایا
معاف خطا کر میری حضرت رو رو کے گُرلایا
لانیسہ نوں نال حلم دے حمزے نے فرمایا
میری خاطر اس دے اپر نظر مہر دی پاؤ
وصل تیرے دا وعدہ ہیسی وچہ پسند جے آوے
جو کجھ حکم قبول تساڈا ہرگز عذر نہ رائی
تینوں مکے شہر لیو جاوے قول نہ مول بھلاوے
نال خوشی دے دوہاں سندا عقد قبول کرایا
ارنائیس جدوں تے اُسدم ادہوں ایہ فرمایا
لانیسہ نوں وچہ قلعہ دے اپنے نال لیجاواں
حسرت ہیچ نہ باقی قوت لاواں ساری
مکے شہر لیو جاواں تینوں نہ اقرار بھلاواں
ارنائیس پرچایا اوسنوں اُس نے قہر کمایا
تینوں قید کریگی ظالم شک اُٹھے وچہ نائیں
جام وصل دی لذت ویکھاں آتش ہجر بجھاون
بہاویں پھر میں مار مُکاواں دل دا شوق گواوان
تیجے دن توں پاس تمہارے جلدی واپس آؤ
پھر تینوں میں قتل کرانگا میں احسان کمایا
اس وچ مول نہ دھوکہ کرساں تینوں کرنی ہو جاوے
زرد عقیق قلعے خود طرفے زرد قدم کرو دہایا
نہر عجائب وچہ وگیندی پانی صاف دسایا
لانیسہ نوں ہتھ درختاں ارنائیس بہا

لانبیہ نوں آکھن لگا اٹک ذرا اس تھائیں
تیرے کارن نال شتابی تخت لیاواں
ایہ گل کہہ کے اڈ سدھایا لانبیہ انہہ بھائی
لاہ پوشاک نہر وچہ آئی پانی سردوس آیا
تد نوں گھوڑا جنگل طرفوں لانبیہ ول آیا
ارنا نال مشابہ صورت گھوڑا ظاہر آیا
لانبیہ جھٹ باہر آئی دل وچہ ہیبت آئی
اوہ گھوڑا اگے تیا خوب کوداڑا لایا
اوہ گھوڑا آ اوپر چڑھیا آلت کڈھ وکھائی
لانبیہ نفیس صحبت کیتی اپنا زور لگایا
مالی جو تقدیری آہا اوس درخت لگایا
واضح ہو سب بھایاں تائیں ایہ جو ذکر سنایا
لانبیہ دے شکموں پیدا گھوڑا رب کرائے
عمرے کول رہیگا اشقر اوسپر کرے سواری
ہوسی ڈاڈھی خوبی والا قوت مند وڈیرا
وصلوں فارغ ہو کر گھوڑیا الٹ زمیں پر آیا
لانبیہ تد آکھن لگی ایہ روپ دکھایا
لانبیہ تد آکھن لگی حرکت خوب دکھائی
ارنائیس لگا تد آکھن ہیں تد روپ وٹایا
ہیلکے خبر کیا کجھ ہووے لذت اجہ او نہائے
لانبیہ نوں اوسے ویلے گردن اوپر چایا
مجلس آ سنے آن لگائی ہر دم موج اڈاوے
وچہ کنار رکھے ہر ویلے دن تے رات مدامی
الٹ دلا ہن دیری ہوئی عرصہ بہت وہایا
اکدن اوہ تخت پر بیٹھی وٹ متھے پر پائے

زرد عقیق طرف ہیں جاداں کم ضروری تائیں
اوپر تخت سواری کر کے عزت نال لیجاواں
لانبیہ نوں گرمی لگی تلخی معلم آئی
دل دے اندر فرحت ہوئی جوش خوشی دا آیا
ارنا جیونکر دوڑیا آیا وچہ عجیب وسس آیا
لانبیہ نے گھوڑا ڈٹھا خوف دلے وچہ آیا
کپڑے چک لسی اک طرفے حیرت اندر آئے
لانبیہ الٹ زمین پر ڈگی خوف زیادہ آیا
لٹ گیا اس باغ حسن دا لذت ولی اٹھائی
وچہ رحم دے یار دوہاں دا خوب سہایا
حکم خداوں دے ویلے نطفہ رحم سدہایا
اس دے شکموں گھوڑا ہوسی راوی ذکر لیایا
اشقر نام اسپ دا ہوسی دیوزاد کہاوے
مدت العمر رہیگا ایہو عمر تمامی ساری
دیواں دا حیدر ہووے ہگ نہ کوئی چنگیرا
اپنی صورت اصلی ہویا اصلی دیو کہایا
ارنائیس او ہاسی گھوڑا اپنا روپ وٹایا
ایہ تساں کی کارا کیتا میری جان کھپائی
ہتی لذت چکھن کارن گھوڑا بن کے آیا
وقت گیا ہتھ نہ آوے اصلی گل ایہائی
زرد عقیق نگار قلعہ وچہ زود قدم کرایا
دن تے راتیں جام وصل دے ہر دم نوش کراوے
ہر دم عیش بہاراں موجاں بھلے فکر تمامی
آسمان پری دا اوہ گر بناؤ کی اس نال دنایا
خادم سب بلائے سارے اک اک لدر نہ کہائے

اس دے تھیں ہر اک ڈردا شاید ظلم کماوے
عبدالرحمن نوں آکھن لگی جلد نجوم لگاوے
سرگردان جزیرے اندر ہیں استوں سٹوایا
حمزہ صاحب زندہ ہوسی یا گذر سدھایا
عبدالرحمن لگا تد آکھن فوراً قرعہ لگایا
سرگردان جزیرے اندر سرگردان دس آیا
لانیسہ معشوقہ میری جے مینوں دلواویں
حمزے نے پھر کوشش کرکے لانیسہ دلوائی
دوجا دن اج ہویا اوسنوں زرد عقیق سدھایا
ویہے دل توں حمزے تائیں گردن چاہڑ لیجاوے
ایہ گل سن آسمان پری نوں جوش غضب دا آیا
ارنائیس کتھوں ایہ قوت ایڈ تھوڑ پایا
اس ظالم تھوں بدلہ لیساں استوں مار گواواں
اسدے پلے تخت منگایا غصے دے وچ آئے
زرد عقیق قلعہ وچ آئی مخبر خبر سنائی
نال خوشی دے ہوئے جیہڑے ہم خبر سنائی
دوہاں تائیں ستا ڈٹھا اوویں قید کرلئے
گلستان ارم وچ دوہاں تائیں کرکے قید لیائی
زندان سلیمان اندر دوہاں کرکے قید سٹایا
زندہ کوئی نہ باہر آوے ایسا اوہ بنایا
سات ملک منادی کیتی ایسا حکم سناوے
استوں ایتویں قید کراواں مدد روگی مر جاوے
حمزے دا کیہ فکر سناواں جاں تن رو رو ہائے
قلعے اندر آکھن لگا دیواں قوم نکاری
اے حمزہ جو نال تساڈے دیو اقرار بناوے

ہر اک دیو کھلوتا کنبے کول وزیر بولاوے
حضرت حمزہ ملکتے ہوسی اسدا حال سناوو
دیو چلے سڑ واپس آئے اوتھے تخت رکھوایا
زندہ ہے تد جگہ نیاؤ نال غضب فرمایا
یا پی اج وچہ دل دے ایہا نظری آیا
ارنائیس دیو نے اس تھیں ایہا قول بنایا
ملکے شہر لوچاواں تینوں اپنا مقصد پاویں
مقصد اس دا حاصل ہویا کیتا کرم خدائی
نال معشوقہ خوشیاں کردا ارنائیس دیس آیا
ملکے شہر لوچاوے استوں اپنا قول پکاوے
شعلہ آتش دل وچہ بلیا نال غضب فرمایا
خاوند میرا امیرے کولوں چاہے جدا کرایا
ایہ دلیو جیہ کرے دلیری استوں حمزہ وکھاواں
کئی ہزاراں دیواں لشکر لے کر دوڑائے
ارنائیس ستے لانیسہ غفلت ہوش نکالی
آسمان پری بھی لشکر لیکے وچہ قلعے دے آئی
ارنائیس اتے لانیسہ تائیں سنگل بیڑیں پائی
نالے مار کٹائی کیتی جیہڑی حد نہ کائی
چھوڑیا نہیں گورا دیا سی اوہ زندان سدایا
آسمان پری نوں تد کجھ ذرہ صبر نہ دلیو چہ آیا
جو کوئی میری حمزے تائیں ملکے شہر لوچاوے
زندان سلیمان وچوں ہرگز کدی خلاص نہ پاوے
ارنائیس نہ واپس آیا حیرت دیو چہ جاوے
مول اعتبار نہ انہاں ہرگز توڑن قول قراری
سب کجھ اپنی مطلب بدلے قبض نہ ذرہ لوچاوے

شخص کسی نہ کریں بھروسہ خام خیال تمامی
رکھ توکل اللہ اوپر عزّ و جلّ کہاوے
بہر نگار نائیں دل اندر حمزہ یاد لیایا
اشک وگن پرنالیا تواتنگر دلنوں صبر نکائی
حمزے نے جد نظر اوٹھائی حضرت خضر دس آیا
کر کر زاری آکھن لگا حضرت راز سناؤ
ساری عمر رہاں گا شاید وچہ مصیبت بھالے
جو کوئی عہد میرے تھیں کردا فوراً توڑ گوائے
ارنائیس دیو نے حضرت پکا عہد بنایا
حضرت خضر لگے فرماون نہ کر گریہ زاری
توں جاویں گا وچہ وطن دے دوست ملن تمامی
بہتی مشکل گذر سدھاری فکر کرو مت کائی
ارنائیس تیری تھیں ہرگز دغا نہ ہول کمایا
آسمان پری نے پرسوں حضرت سد وزیر بلایا
ارنائیس تے لانیہ تائیں ستیاں قید کرایا
اوہ بھی وچہ مصیبت آیا اُسدی واہ نکائی
نظروں چھپ پوشیدہ ہویا پھیر نہ نظری آیا
روز ستاراں منزل کرکے اک پہاڑ دیس آیا
حضرت حمزہ کوشش کرکے گنبد کول سدھایا
ایڈک چمک ڈٹھی سی اُسدی سورج کون بیچارا
گرد نگر دے اس گنبد دی چار دیواری وس آئی
عقرب تیغ قفل پہ لائی اندر وار سدھایا
حضرت حمزہ خود فرماوے ایسا باغ دس آیا
گنبد کول گیا میں جیدم خوب خیال لگایا
وچہ جڑا ڈلعل دکھدا بہت عجیب دس آیا

یا جہ خداوند اوکھے ویلے ہرگز کوئی نہ حامی
ہر اک پر اوہ قوت والا تینوں وطن پوچاوے
کر کر زاری رودن لگا بیٹھے نہ جگہ ہٹایا
سلام علیک سندی اکطر فوں عجب ندا اک آئی
حضرت حمزہ پیرین ڈگا اوہنوں سیس نوایا
میں کد تیکر اویں پھرساں جنگل حال تباؤ
سرگرداں رہاں گا اینویں قسمت خوب ہماری
نال میرے اوہ دھوکہ کردا مول نہ فیض پوچاو
قسماں پکا اقراری ہویا پھیر نہ واپس آیا
مشکل کٹی جاسی تیری انشاء اللہ ساری
بہر نگار ملے گی تینوں رہے نہ بے آرامی
تھوڑی باقی رہندی حضرت گریے اندر نہ رائی
نہ اس نیت مندی ہوئی وچہ مصیبت آیا
اس تھیں حال حقیقت جو اُس نے حال سنایا
اندر قاف لیجا کر اسنوں زندان دے وچہ پایا
حضرت خضر ایہا گل کہہ کے آپ گیا کردائی
حضرت حمزہ کہہ بسم اللہ اک طرف نوں دھایا
اوپر وسدے گنبد ڈٹھا خاص بلور لگایا
کھس ڈٹھا جد گنبد سندا حیرت دل وچہ آیا
ایڈک روشن زیبا آہا چمکے عجب نیارا
سی دروار مقفل اُسدا رستہ ہور نہ کائی
ایسا باغ عجائب اگے ویکھن وچہ نہ آیا
سارے قاف اندر کوئی ایسا جنگل نظر نہ آیا
شب چراغ گہہ بردا اُسدا اوہا کلس دس آیا
حمزے نے بسم اللہ کرکے اپنا پتھ بڑھایا

توڑ لیاندا گوہر اوہا سر تہیں تاج لہایا
اس دے بنال ملایا گوہر ٹھیک برابر آیا
حضرت حمزہ آکھن لگا ایہہ بہی ادب دلوایا
دنیا وچ ایہ کیتے نہ لیعن بھاویں شاہ کہاوے
کھول دروہ اس گنبد سندا حمزہ اندر آیا
دولت مال جواہر سونا اندر حد نہ کائی
کرد آرام کجھ اس تخت تے پھیر فکر دل آیا
دشمن ولوں غافل ہونا ناہیں کجھ دانائی
ایہا خیال دلے وچ کرکے حمزہ باہر آیا
ساعت اک نہ گذری ہوسی جھکڑ باد وس آئی
عظیم الشان درخت وڈیرے بنجاں تیک ہلائی
رنگ سفید دیوا اک بھارا تد نوں حاضر آیا
آکے شور مچاون لگا ایسا زور لگایا
باغ میرے وچ چور اجیہا کون دلاور آیا
حمزے نے اک نعرہ لایا ایہا حرف الایا
تینوں شاید علم ناہیں ہیں ہاں کون اسامی
طلسم تمامی توڑ گوایا ایسے تیغ وگائی
جلدی آجا ہتھ دکھلاتے قوت ویکھ ہماری
نلا نل قاف سلیمان کوہ جک اسم مبارک میرا
دیو سفید لگا تد آکھن مینوں معلم آیا
میں دیواں دا بدلہ لیساں زندہ اج نہ جاویں
جیکر توں لکھ زور لگاویں تاں بھی مار گواواں
حمزے نے فرمایا استوں جے توں ہجر ستایا
ایہ گل سنکے حمزے اوپر اس نے وار چلایا
حمزے نے بسم اللہ کرکے عقرب وچ لگائی

ہی اسد وچہ گوہر ہے سی دیو عفریت دا لایا
بال برابر فرق نہ دوہاں عین و عین دس آیا
ایتھے ہیں قاف ملک دے ریدا کرم سوایا
ہفت اقلیم شہنشاہ تائیں ایسا تیہہ نہ دے
تخت جواہر وچ چھپایا ہویا اندر وار دس آیا
خواب کریندی نیت اوتھے حمزے دے دل آئی
شاید کجھ دیواندی ہووے چاہن دکھ پوچایا
شاید دشمن نیند اندر دیوے ستاں ایذائی
صاف میدان اوپر وچ باغے بستر آن لگایا
گل باغیچہ ملن لگا باد اجیہی آئے
ایک طوفان برآمد ہویا جس دی حد نہ آئے
بیخ سوگزاں آہا قد اُسدا فربہ انت نہ آیا
تخت زمین آسماناں گویا اُس نے سر تے چایا
سلیمان نبی دا دتا ہویا گوہر جس چرایا
اے ظالم کیوں شور مچاویں میرا خوف نہ آیا
دیواں تائیں مارن والا توڑن گردن حامی
دیو عفریت سن مادر پیداں رہیا نام نہ کائی
شہرستان تمام گوایا کل طلسم طراری
تام بموجب قوت میری خون لواں پی تیرا
گلدستہ قاف ویران کیتا تدہ ایسا ظلم کمایا
تینوں خوب کباب کرانگا اینا کیتا پاویں
زندہ ہرگز جان نہ دیواں دل دی اگ بجھاواں
دیو عفریت دے کول گھلاواں کیوں دل فکر لگایا
تھم بڑا اک سنگ سخت دا حمزے دے سر لایا
تھم ہویا دو ٹکڑے اُسدم عقرب یار سنگائی

حمزہ نے بسم اللہ کرکے کمروں پکڑ اوٹھایا
رستم والا خنجر اس دے اوپر حلق ٹکایا
زلازل قاف بخش توں مینوں مول نہ مار گوائیں
حمزہ نے فرمایا اچھا مسلم ہو جا بھائی
دیو سفید لگا تد آکھن ہین کجھ دشمن میرے
قتل کریں توں انہاں تائیں تد مسلم ہیں ہو ہال
حمزے نے فرمایا مینوں سارا حال سناؤ
دیو سفید لگا تد آکھن زیر پہاڑ تمامی
سیر گاہ اوہ سلیمان نبی دی جاگہ عجیب سوہائی
ست نسناس ہن اس جاگہ قوت مند کہاون
نسناس کہن بن مانس تائیں آدم شکل کہاون
حمزہ نے فرمایا اسنوں اوہا جگہ دکھاؤ
دیو سفید روانہ ہویا حمزہ نال سدھایا
کئی کوہاں وچہ کیسر آہا نالے نہر وس آئی
پانی موتی وانگ تمامی گردہ اک نہ رائی
کہیا سد کے تخت بلوری گزاں پنجاہ چوڑائی
پانی توں اوہ اوچہ ہی گزاں پنجاہ اچائی
کیسر اوہ عکس تمامی اُسے بوچہ وس آوے
حمزے نے اک جست لگائی اوپر تخت سدھایا
دیو سفید تائیں فرمایا دشمن وس کتھائیں
یا حضرت تم انہاں تائیں کرکے زور الاؤ
اوہ جواب سناون اگوں نالے باہر آون
حمزے نے پھر قوت کرکے ایہ آوازہ لا ٹیا
کیسر لوں آوازہ آیا ہاں ہم کیسر کہاندے
ست نسناس تد انہوں آئے آدم شکل وس آئے
نال زمین دے ماریا اُسنوں نحوں خود سینے پر آیا
دیو سفید لگا تد رووَن کر کر زار الائیا
میں تیرا اُمت تابع رہساں کرساں فیض تسائیں
کرلے دین قبول خداوا تیرے حق بھلائی
پیٹھ پہاڑ میں دے سب ہاہندی ظالم سخت لو میرے
پھیر تیرا امت تابع رہساں پیر تیرے ہن تے ہاں
کون شخص جو دشمن تیرے کر تقریر سناؤ
کیسر ہا ہے گہاس تمامی میرا سینیو شامی
بہت عجائب جاگہ اوہا یا بیچوں حد سجائی
ہر اک دیو انہاں تھیں ڈردا پلوچہ مار گواون
وند انہاندے نیزیاں وانگر قوت خوب رکہاون
دشمن تیرے مار گواواں دیر نہ ہر گز لاؤ
زیر پہاڑ گئے جس ویلے کیسر زار وس آیا
دو سو گز اوہ چوڑی آہی لمبی حد نہ کائی
ویکہدیاں دل فرحت آوے ایسی خوب سہائی
انتھاں سبزا ہرے سن ڈٹھی خوب صفائی
اوپر اسدے تخت جواہر دیوے خوب صفائی
عجب بہار سوہائی ہوئی کی کاتب فرماوے
چار چفیری نظر وگائی لطف عجب وس آیا
اُس نے اگو عرض گذاری ہین سبھے اس تھائیں
اے نسناسو کی تم کھاندے جلدی باہر آؤ
کیسر وچہ پوشیدہ سارے دیر نہ ہر گز لاون
اے نسناسو کی تم کھاندے میں ملنے نوں آیا
انگو دراسیں بہی آئے تیری بھگت بناندے
وند انہاندے نیزیاں وانگر باہر وار دس آئے

ہکس ہے جے دندان اوہ ہکھی بھی چھنڈ جاوے
حمزے دے سب گرد نگر دے وانگر ڈارکھلوئے
حمزے نے بسم اللہ کرکے عقرب تیغ اٹھائی
پلوچہ سٹنے مار گوائے حمزے نے فرمایا
دشمن تیرے مار گوائے اللہ رحم کمایا
اک ہتھ اوپر سیس ٹکایا کر ناچ وکھاوے
اے حمزہ تد دشمن تیرے سارے مار گوائے
ایہ دستور قدیم ساڈا جو کوئی فیض پوچاوے
ایہ گل کہہ کے پتھر کیارا حمزے ول چلایا
عقرب تیغ میانوں لیکے حمزہ اسول دھایا
حمزے نے فرمایا اوسنوں مردو مرد کہاوو
دیو سفید لگاند آکھن میں کجھ احمق ناہیں
جد تو غفلت اندر ہووے اسدے ہتھ کہائیں
ایہ گل کہہ کے اڈ سدھا یاد اگے ہوا دے دھایا
اینٹے رہاں نہ ہرگز شاید نیندر اندر پاوے
ایہ گل سوچ دلے وچ حمزہ اوتھوں قدم اٹھایا
دیو سفید دلوں دل ڈرا شاید نیندر اندر پاوے
ست دناں ست راتاں تیکر منزل کٹ سدھایا
ایس جگہ دے لوگ تمامی ادھا جسم رکھاون
نیم جسے سد اون سارے حمزہ اوتھے آیا
اوہ فتوح اسے دم آیا ادب آداب کیایا
بہت محبت الفت کیتی اوہنوں سیس نوایا
سلیمان نبی نے سی فرمایا آدم زادہ آوے
اوہ بھی ثانی ہوسی قوت حد نہ کائی
اوہ بندہ اس جگہ آوے قدم ضرور لیاوے

پرے طول القامت قوت حمزہ نظر دکاوے
حمزے توں اوہ مارن اوپر ٹھیک آمادہ ہوئے
ماری چھال پیا وچہ ستاں کر کے زور وگائی
اوس دیو تائیں آکھن لگے مقصد اپنا پایا
دیو سفید خوشی وچہ آیا کر کے ناچ دکھایا
دو جا ہتھ سر اپر دہریا نالے ایہ الاوے
تینوں تیرا دشمن حاضر میرے تخت سوائے
اس دنیاں بدی ہم کر جے ہرگز خوف نہ آوے
حمزے نے چالاکی کر کے اسدا وار بچایا
نس گیا اوہ ڈردا پیر نہ مول جمایا
نستو مول نہ ہرگز بھائی قوت آن وکھاؤ
اپنی جان پیاری کہو ہواں بناں نہ مرد کہائیں
نیندر اندر تیر تائیں مٹی نال رلاداں
حضرت حمزہ دلے وچہ آکھے اچھا فیض پوچایا
غفلت دے وچہ مار گواوے دشمن مرا اسداوے
ست دناں ست راتاں تیکر نیندر وچہ نہ آیا
نینتے تائیں دکھ پوچاوے جانوں مار گواوے
اٹھویں روز آیا دی ڈٹھی حال عجیب دس آیا
دامن تاک نیندا کولت رکھاون
شاہنشاہ جو اوس جگہ دا تام فتوح کہایا
حمزے تائیں نال لیایا اوپر تخت بہایا
نال ادب دے حمزے اگے اس نے ایہ فرمایا
دیوان قاف تائیں اوہ آکے تینوں قتل کراوے
تیغ ہماری اس دے ہتھ وچہ ہوسی نبی آہی
زلازل قاف سلیمان کو حکیم اوہ ناماسدا اوے

اُسے دن تہیں حضرت مینوں آس ہی دل بھاری
تیری اج زیارت کیتی ہو یا کرم سوایا
کتنے روز رہیا اُتھے حمزہ خدمت اوس گذاری

اک دن حمزے اسد تیتائیں نال حلیم فرمایا
جیکر واہ تساڈی چلے ٹکئے شہر پوچاؤ
اس نے اگوں عرض گذاری ساڈی واہ نکائی
باہر حد ملک تہیں اپنے نہیں بندہ کوئی نہ جاوے
حضرت حمزہ اوس جگہ توں اپنا قدم وگایا
دس روزاں وچ حضرت حمزہ نیندر وچ نہ آیا
بحر عمیق اجیہا ڈٹھا ویکھدیاں جند جاوے
کئی کوہ وچہ لماں چوڑا حد حساب نہ کائی
پھر نگار تے دوست سارے یاد دلے وچ آئے
پتھر اک عجائب چوڑا اوس پر بستر لایا
کئی دناں دا تھکا ماندہ غفلت اندر آیا
جیس پر ستا حضرت حمزہ پتھر اوس اوٹھایا
دو کوہاں جدا وچا دھایا نال بیداری آئی
دیو سفید اڈائی جاوے حمزے نے فرمایا
دیو سفید لگا نا آکھن میں اول فرمایا
حمزے تائیں آکھن لگا تینوں کتھے گراواں
حمزہ دلوچ سوچن لگا ایہ ہے دیو حرامی
حمزے نے فرمایا مینوں وچہ پہاڑ گرائیں.
آپ گیا نس ظالم اوہا حمزہ زیر گرایا
الیاس پیغمبر صاحب تائیں اللہ نے فرمایا
پھر اتے الیاس دوہاں نے حمزہ آن اٹھایا
حمزہ نے پھر دوہاں تائیں ادب سلام بجایا

ویکھاں کس سبب بلایا ہو یا کرم غفاری
شکر خدا دا جس نے میرا مقصد دلی پوچایا
ہر دم حاضر خادم داگوں کردا عزت بھاری
ہن میں طرف وطن دی جاواں تیرا راج سوایا
حال میرے پر رحمت کر کے ایہ ثواب کماؤ
پنجہ جسم دالی بندے جاوے ساتوں زور نہ رائی
ورنہ کجھ دریغ نہ مینوں ایہ روس نہ جاوے
منزل منزل ٹریا حمزہ راوی نے فرمایا
دسویں دن کٹ جنگل رستہ بحر کنارے آیا
پتن بیڑی نظر نہ آوے پانی چمک وکھاوے
حضرت حمزہ آکھن لگا مشکل پیش دسیں آئی
حضرت حمزہ رون لگا دل نوں صبر نہ آوے
بیٹھا گریہ زاری کردا نیندر دے وچ آیا
دیو سفید پہاڑی دشمن فرصت وقت دس آیا
طرف فلک دی لیکر اُڈیا ڈاہڈی دور رسد ہایا
اپنے تائیں ویکھن لگا دھرتی دور دس آئی
اے بھائی میں نیکی کیتی توں ایہ فیض پوچایا
رسم قدیم اساڈی ایہا فیض نہ کدی پوچایا
وچہ پہاڑ سٹاں دس تینوں یا پاواں وچہ پاواں
ظلم کرن بجہ عکس ہمیشہ ایہ ظالم بدنامی
اس نے وچہ پانی سٹیا حضرت حمزہ ہیں
خواج خضر نوں اُسے ویلے حکم خدا دا آیا
پکڑ حبیب میرا بیدا چا ظالم ظلم کمایا
پانی نال نہ لگن دتا کنڈھی آن کھڑایا
گریہ زاری کر کر نالے ایہ سخن فرمایا

یا حضرت آسمان پری نے میں پر ظلم کمایا
حضرت خضرؑ لگے فرماون نہ کر گریہ زاری
پھر توں اپنے وطن سدھاویں فکر نہ کر اک ذرہ
اوڑ ہو نماز خدا دی حضرت خضرؑ آلایا
آلث دلاہی پھر جہاں طرفے قاف سدھاؤ
شاہ شہپال تخت پر اکدن خوب جلوس لگایا
آسمان پری بھی مجلس اندر آسدن حاضر آئی
اوپر تخت آن خو بیٹھی دیواں وشنت دہائی
عبد الرحمن بولایا اس نے ایہا حکم سنایا
عبد الرحمن قرعہ جد لایا حالا معلم آیا
شہپال تائیں فرماون لگا ایہ کی غضب کمایا
حمزے نے کی بدی کمائی ایڈک دکھ دوایا
شاہ شہپال لگا فرماون اصلی راز سناؤ
عبد الرحمن لگا فرماون خیر نہ ہرگز کائی،
دیو سفید غضب ایہ کیتا حمزہ پکڑ اوٹھایا
اخضر نام بحر جو بھاری اس دیو جہ گرایا
شاہ شہپال ایہا گل سن کے کیتی گریہ زاری
آسمان پری بھی زاری کر کر پٹی بال گواوے
اُسے ویلے مجلس ساری حمزے طرف سدھائی
دیواں بلوچہ تخت اڈایا اوس بحر وچہ آئے
فارغ ہوون نمازوں لگے حرف سلام الایا
حضرت حمزہ منہے اوپر غصے دا وٹ پایا
آسمان پری اوہ حرم حضوری حمزے لکھ ہوایا
آسمان پری نے خواج خضر دی پیریں سیس نوایا
یا حضرت ہے قسم اساڈوں جھوٹھ نہ ذرہ الاواں،

مینوں وطن نہ جاون دیندا پہتا دکھ پوچایا
انشاء اللہ تھوڑی روزاں مشکل ہے کجھ بھاری
پھر نگار نے دست سالے ملسن ہیچ مقرہ
حضرت حمزہ وضو کارن فوراً قصد اٹھایا
آسمان پری نے کی کجھ کیتا کر تحریر دکھاؤ
اٹھاراں لکھ دیو نے جاں خوب دربار سوہایا
وانگ مریخ غضب وچہ دسدی شرح پوشاک ہائی
خبر نہیں کی آفت آوے ایہ اج مجلس آئی
جلد نجوم رمل وچہ دیکھو حمزہ کتھ سدھایا
سر دے نال دو ہتھڑی ماری رو رو کے کرلایا
نیکی دا ایہہ بدلہ دتا اچھا فیض پوچایا
ایڈ مصیبت اندر پایا حد حساب پوچایا
خیر کرے رب گل کیا ہے مینوں حال بتاؤ
سارا شہر وسیندا شاہ اصلی راز ایہا ئی
طرف فلک دی لیکر اوسنوں کوہاں چار سدھایا
وکھاں کیونکر زندہ نکلے ایہا حال دس آیا
تاج سر توں لاہ گرایا ہوئی سخت خواری
دل وچہ درد الم دا بلیا ہرگز صبر نہ آوے
آسمان پری شہپال وغیرہ کوچ گئے کر دہائی
حضرت حمزہ نے تنبے وچہ نماز دس آئے
سجی طرف جدوں رخ کیتا شاہ شہپال دس آیا
کھبی طرف سلام الایا حرم حضور دس آیا
تہواں سر کر حمزہ بیٹھا ذرہ خیال نہ پایا
شاہ شہپال الیاس دی قدمی رو رو کے کرلایا
جچہ ماہاں توں حمزے تائیں مڑ کے وطن پوچاوے

ایہ اقرار کران گے پورا کدی نہ توڑ گوائیے
جیکر اوہ توڑ گوائیے مجرم اسیں کہائیے
حمزے تہیں تقصیر ہماری پچھلی معاف کراؤ
خواج خضر تے حمزے تائیں نرمی نال آلایا
ایہ دونویں ہن قسم کریندے ویکھ لیہ ازماؤ
چھوٹے تائیں خانے تیکر کرکے سعی پچاؤ
حمزے نے سر نیواں کرکے نال ادب فرمایا
توں مقبول خدا دا ایدہ تیرا شان وڈیرا
تیرا قول کیویں میں موڑاں جو کجھ توں فرمایا
نال حمزے دے قول تمہارا حکم قبول اسائیں
تیرے حکموں چھ ماہاں میں حرف نہ ذرہ الاوال
آسمان پری پھر حمزے لگے قدماں تے ڈگ روئی
شاہ شہپال ڈگا پھر قدمیں رو رو کے کرلایا
حضرت ہو مجبوری آخر اوپر تخت سدہایا
شاہ شہپال نے حمزہ تائیں اپنے کول بہایا
چھ ماہاں نوں حمزے تائیں تکے شہر پچائیے
یا حضرت ہم جھوٹ نہ کہئے وعدہ پورا کرائیے
ایہا ساں پر کرم کماؤ حمزہ کویں مناؤ
یا حمزہ تم رحم لیاؤ کیوں دل غوسطے پایا
تو برساں جتھے گذریاں اگے جہ ماہ ہور لنگھاؤ
قسم انہاندی ڈٹھی جا سی دلوں رحم لیاؤ
توں پیغمبر ریدا حضرت تیرا عالی پایا
قیامت تیک جیانی تیری عالی درجہ تیرا
عذر کراں میں کیونکر حضرت میرا کیہڑک پایا
تیرا حکم نہ موڑاں حضرت طاقت میری نائیں
قسم دیکھا میں انہاں سندی قسم خدا نعاوال
کرو معاف تقصیر جو میری او گنہاری ہوئی
یا حمزہ کر رحم میرے پر کیوں دل غصہ پایا
خضر تے الیاس معاہاں نوں خوشیوں وداع کرایا
گلستان ارم ول راہی ہوئے دیواں تخت اٹھایا

داستان خسرو ہندوستان لندھور بن سعدان کا قلعہ سراندیپ پر پہنچنا اور شکست دینا ہلہل سنگسار ملک اجوک کو اور بہرام بہادر پہلوان چین کا اقلیم چین کی طرف اور جلوس فرمانا اپنے تخت سلطنت پر

محمد صدیق قلم دیاں اگاں دوجی طرف وگاؤ
شہر ماندوں تہیں جسدم دو دیں کرکے کوچ سدھائے
اک رستہ وا چین سماوے اوس جگہ پر آئے
القصہ بہرام بہادر حکموں چین سدھایا
اور تخت بیٹھا جا اپنے ہوئی خوشی سوائی
لندھور اتے بہرام بہادر دا اگیہ ذکر سناؤ
رستے وچ دو راہا آیا راوی ذکر لیائے
لندھور بہادر کہیں تم چین سدھاؤ بہتے روز وہلے
نال آرام گیا گھر اپنے صاحب کرم کرایا
دوست یار انہوں جا ملیا مجلس خوب لگائی

لندہور گیا سب لشکر تکیے دشمن دے ول آیا
دشمن گھیر قلعہ نوں بیٹھا دل دا خوف گوایا
مہلہل شاہ تے اجروک گھبرا خوب لگایا
مہلہل اکھدا ہلہ کیتا لشکر نوں فرمایا
لشکر نے تیار ہلہ کیتا گرد محیط لگایا
سر ننگے کر اللہ اگے لگے کرن دعائیں
تدنوں گرد غبار دس آیا ڈاڈھی فوج دس آئی
لشکر دے سی اگے شاہ لندہور دس آیا
حمزہ دا اوہ نائب آیا قوت حد لگائے
مسلم ویکھ خوشی وچ آئے خوشیوں طبل بجایا
ملک اجروک آکھن لگا ایہ کی عجیب دس آیا
تدنوں آ لندہور بہادر وچ میدان کھلویا
جیپوت قلعے نوں کھول شتابی فوراً باہر آیا
اجروک نے پھر زور کرکے اپنا گرز چلایا
اوہ گرز لگا سر ہاتھی۔ ہاتھی مار گوایا
لندہور بہادر پیدل ہویا اپنا گرز اٹھایا
گرداں ٹٹ گیا سر ہاتھی اوہ بھی پیدل آیا
لندہور سندی اس قوت ڈٹھی حیرت اندر آیا
اگی لتوں اسنوں پھڑ کے نیچے بیر دبایا
وانگ ٹڈے دے چیرے اسنوں بلکہ چیر گوایا
مہلہل دیول ہلہ کرکے پھر لندہور سدھایا
بلدا اک ٹکڑا آیا ایس طرح اڑایا
لندہور بہادر نے پھر اسدا فوراً وار بچایا
ساری خلقت ہیبت اندر خوف ولا نوچہ دہلایا
پکڑ لندہور اوٹھایا اوس نے طرف فلک دے دہایا

اُس دشمن دا دفتر سو وچ ہے بیان سنایا
جیپو بیچارا اندر بیٹھا فکراں دے وچ آیا
لشکر مسلم وچ قلعہ دے ظلموں بند کرایا
تورسو تم قلعہ شتابی کیوں اتنا چرلایا
لشکر اہل اسلاماں سندا حیرت اندر آیا
یارب سبحان فضل کرم کر غیبوں مدد پوچائیں
نال نگاہاں ویکھن لگے ہوئی خوشی سوائی
اوپر فیل سواری کیتی نالے گرز لیایا
بھاری گرز اٹھائے ہوئی آیا کرکے دہائی
شادیانے بجاون لگے اللہ کرم کمایا
رووَن ویلے خوشیاں کردے میرا خوف بُلایا
ملک اجروک گرز اٹھا کے خسرو دیول آیا
اوبھی آکر شامل ہویا اللہ رحم کمایا
لندہور بہادر وار اوہدے نوں فوراً رد کرایا
مغز گیا وگ ہیتی رستے رب لندہور بچایا
اجروگ نے پھر دوجی واری اُس پر وار چلایا
لندہور بہادر نے پھڑ کمروں نال زمین ٹکایا
نس دا اس قصد اٹھایا ہتھ لندہور وگایا
دوجی دست مبارک پھڑ کے طرف فلک دی چایا
ایڈا بڑا بہادر یارو اندر خاک رلایا
لشکر سارا خوفوں کمبے حال عجیب دس آیا
گویا فلک زمین پر ڈگا تخت زمین ہلایا
سونڈ پکڑ کے فیل اوہدیدا جھٹکا اک لگایا
تدنوں اوس ازتہیں نیچہ طرف زمین دی آیا
لشکر دوویں حیرت اندر ایہ کی راز دس آیا

مہلہل نے جد حالا ڈٹھا بہت خوشی وچہ آیا
مسلم حالا دیکھ تمامی حیرت ہو کر سیدھا ہائے
مسلم لشکر وچہ قلعہ دے مڑ کے داخل ہو یا
دشمن گرد بگرد اگر دے بیٹھے ایہ پرواہ نہ چائے
ایہا حال چھوڑ دیہن ایتھے ذکر لندہور سناؤ
راشد نام شہنشاہ سی اک قوموں جن کہاوے
اوہی قاف اندر ہی پردہ راوی نے فرمایا
راشد دی اک دختر آہی پری شکیل کہائے
دیو سفید حرامی اکدن ایہ پیغام پوچایا
راشد دے دل غصہ آیا رو پیغام کرایا
سفید دیو پھر راشد تائیں فوراً پکڑ منگایا
ہر دم وچہ اڈیکاں رہندا حت کت ویلا پاواں
راشدہ پری تدوں دی ماری گھر تھیں نس سدھائی
اس دے نال صلاح بناواں اپنی جان بچاواں
گلستان ارم وچہ جسدم آئی خبر ایہا تدپائی
راشدہ پری تدبیر کرن نوں دنیا دیول آئی
خوف آن لندہور دی ڈٹھی ہاتھی مار گوایا
دیو وچہ جاناں اسدے تائیں جھک دے طرق لیجاواں
ہاتھی دا اسند توڑ گوایا قوت مند زیادہ
اس کارن اوہ اسد بنیا ئیں فوراً جھک سدھائی
لندہور بیٹھا یا وچہ باغیچے تے خود محل سدائی
وانگ پری دی صورت اسدی چھلوں پری سدائے
لندہور گیا ہو عاشق اسے صورت خوب دس آئی
میں نوں ایتھے کون لیایا ایہ کی ملک کہاوے
میں ہاں تینوں جھک لیائی ہیں ایہ قہر کمایا

اہل اسلاماں اوپر اس نے ہلہ پھیر لگایا
جسدا ماں دلے وچہ زیادہ اہو نظر نہ آئے
دروازہ تنبلک کے بیٹھے دردلاں وچہ پایا
بہت قلعہ مضبوط زیادہ دشمن وچہ نہ آوے
کون گیا لے جھک اس نائیں سارا حال بتاؤ
بیغ نام قلعہ مضبوط زیادہ دشمن وچہ نہ آوے
شہپال شہنشاہ دی ماتحتی پردہ اوہ سدایا
راشد پری اسم ہے اسدا اندر حسن سوائی
قاصد اگے راشد تائیں آن پیغام سنایا
نال کلمے سخت الائے کر کر غضب الایا
غار عمیق اندر پھر اسنوں ظلموں قید کرایا
راشدہ پری توں پکڑ منگاواں اپنا دل پرچاواں
آسمان پری دل مدد کارن تدوں قدم کر آئی
عزت نوں پردہ پاواں اسنوں حال سناواں
آسمان پری ہی سیر کرن نوں ملک کسے ول دھائی
ملک انساناں دیکھن خاطر اپنا قصد لیائی
ایہ جوان رنگیلا اسنوں خوب پسند دس آیا
دیو سفید مقابل کر کے اسد بنیاں لڑاون
دیو سفید مر لگا اسنوں ہی ایہ پک ارادہ
شہر اپنے وچہ ذنگل ہو وے باغے وچہ لیائی
خوب پوشاک بدل پہلا کر دتا حاضر آئی
لندہور اگے حاضر ہوئی ادب بجا لیائی
دانگو ہیل گیا کہاوے گیتی سخن الائی
راشدہ پری تد آکھن لگی پرستان کہاوے
کر دمعاف خطا ایہ میری جو میں ظلم کمایا

دیو ہیگا اک ظالم شاہا دیو سفید کہایا
میرے اوپر عاشق ہویا مینوں مول نہ بھاوے
پدر میرے نوں کرے رہائی تد تکلیف دیوائی
ساری عمر رہاں گی گولی جے کر کرم کماوے
شاہ شہپال اساڈا جیہڑا شاہ شہپال کہایا
دیو ظالم اس آدم زادی سارے مار گوائے
شاہنشاہ نے دختر اپنی اُسدے نال ویاہی
دختر اپنی دتی اوسنوں ایسا کرم کمایا
توں بھی جیکر کرم کماویں میرا پدر چھڈاویں
لندہور بہادر آکھن لگا مینوں جگہ دکھاوُ
راشدہ پری نے اُسیو ویلے اوسے جگہ پوچایا
اوتھے دیو محافظ ہے سن کر تاکید بہائے
لندہور بہادر تیغ پکڑ کے دیواں دے ول آیا
آدم زادہ کوئی آیا ہوئی خوشی سوائی
نام سفراوہ دیو طوفانی وچہ خوشی دے آیا
لندہور تائیں اوہ پکڑن لگا اپنا دست چلایا
بازو کٹ گیا سی جیہڑا تہیں دیو حیرت وچہ آیا
باقی دیواں حالا ڈٹھا حملہ کر کے آئے
کتنے ظالم قتل ہوئے جد باقی نس سدہائے
لندہور بہادر راشد تائیں قیدوں کڈھ لیایا
راشد شکر گذارے کرم لندہور کمایا
عیش آرام جشن دی لائی تخت لندہور بہایا
عبدالرحیم وزیر اوہدا اسی قومول بن کہایا
راشد شاہ نوں میری طرفوں ایہہ پیغام سناوُ
عبدالرحیم پیغام پوچایا شاہ جواب سنایا

باپ میرے نوں اس ظالم نے ظلموں قید کرایا
میں تینوں تد جھپ لیائی اسنوں مار گوائے
قوت تیری سی میں ڈٹھی خوب پسند وس آئی
باپ میرا جے قیدوں چھٹے ظالم مار گواوُ
دنیا وچوں بھی اک اُس نے آدم زاد بولایا
شاہنشاہ دے ملک چھڈائے ڈاہڈے کرم کمائے
آسمان پری اس اسم مبارک صورت والی آہی
آدم زادہ تیرے وانگوں قوت مند کہایا
میں تیری پھر گولی ہوئی بہاویں کتنے لیجاویں
پدر تیرا ہے قیدی جتھے جلدی اُٹھ پوچاوُ
راشد نام بہیجو اسدا جتھے قید کرایا
نام سقر اک افسر سیدا قوت مند کہلائے
دیواں نے افسر اگے اپنا حال سنایا
کول اساڈے ہے اسدا تائیں اُسدی موت لیائی
دیو سفید تائیں اوہ چاہی تحفہ ایہہ گھلایا
لندہور بہادر منہ پکڑ کے جھٹکا اک لگایا
پھلی کل چلا کی اُسنوں ملک الموت دس آیا
لندہور بہادر تیغ پکڑ کے سارے ٹھیک کرائے
لی لی جاناں نسی جاندے فکر دلاں وچہ دھائے
قصر اسیں جو جا کہ اُسدی اسو وچہ واپس آیا
حال ہیرے بے رحمت کر کے مینوں قید چھڈایا
جام صراحی سب کجھ حاضر جلسہ عجیب سہایا
لندہور بہادر نے اُس تائیں ایہا حکم سنایا
راشدہ پری پریں ہاں عاشق میرا عقد کراوُ
مینوں مول دریغ نہ ذرہ تیں احسان کمایا

پر اک کرم ہمیشہ کرو میرا دکھ مٹا دو
لندہور بہادر نے پھر اُسدا قول قبول کرایا
راشدہ پری نوں لے ہمراہی مرمر قصر سدھایا
دیو سفید دے اگے دیواں جا کر خبر سنائی
راشد شاہ جو قیدی ہویا اُس نے آن چھڈایا
دیو سفید ایہا گل سُن کے حیرت اندر آئیا
زلزل قاف جو آدم زادہ سو میں مار گوایا
تدوں آن لندہور بہادر اپنا تخت کہایا
لندہور بہادر اُسدا حربہ حکمت نال بچایا
کل چالاکی پہلی اسنوں دھرتی اوپر آیا
لندہور بہادر اُسدے تائیں سنگل خوب نہایا
باقی دیو نے حربے سٹے تیغ لندہور اٹھائی
نس گئے سبھے ڈر دے مارے اک نہ انگ کہایا
اک قیدی واپس آیا ایہہ قصہ لیایا
لندہور بہادر تائیں اُس نے سینے نال لگایا
مجلس عجب خوشی دی لائی جلسہ خوب بنایا
سنگل پائے قیدی کیتا پھر خوب لگائے
ساز سامان ویاہ دا کیتا سب سامان بنایا
القصہ پھر عقد کرایا راشدہ پری ویاہی
شادی دا کجھ ذکر زیادہ ہرگز نہیں سنایا
قصہ اگے زیادہ ہویا فکر میرے دل آیا
مرمر قصر لے دہایا او سنوں ہر دم عشق اڈاوے
ہر دم خوشیاں عیش بہاراں فکر نہ ہرگز کائی
اک دن موسم گرمی اندر تلخی معلم آئی
مرمر سنگ تخت اک آہا اوس پر بستر لایا

دیو سفید قتل تم کرکے لذت وصل اڈاؤ
مشکل کرکے رات گذاری وقت فجر دے دہایا
دیو سفید رہندا اسجا گہ جدوں مقابل آیا
آدم زادہ کوئی آیا اُس نے تیغ وگائی
نام سفر جو افسر ساڈا بانہہ وتوڑ گوائیا
آدم زادہ کتھوں آیا جس نے قہر کمایا
اخضر دریا وچہ گرایا نے ہن کیوں کر آیا
دیو سفید معشوقہ ڈٹھی حربہ مارن آیا
حربہ اُسدا اوہو تشابی مکا اک لگایا
ڈگ پیا اوہ ہاتھی وانگوں کل غرور بھلایا
وانگ اسیراں قیدی کیتا گیاں بھل دانایاں
کتنے ظالم قتل کرائے ایسی تیغ وگائی
کل مکان گیا ہو خالی فضل خدا دا ہویا
راشد شاہ نوں آن وکھایا اوہ خوشیاں وچہ آیا
مسکیناں نوں کر خیرات دولت مال دیوایا
دیو سفید تائیں اک جاگہ اندر غار ستایا
کئی ہزاراں دیواں تائیں خلعت حکم سنائے
راشدہ پری ہوا عقد کرنتوں سارا کاج رچایا
لندہور بہادر راضی ہویا ایہو خواہش آہی
قصہ طول زیادہ ہوسی تحمیل تداں کرایا
طول کراں کیوں شادی قصہ خوشی لندہور کرایا
دیو سفید والی اوہ جاگہ خوب نہ دل وچہ کہاوے
راشد پری معشوقہ ہووے فکر بہلا پھر کیا ئی
لندہور دل وچہ متحیر ہویا باہر کتنی دہائی
نال خوشی ہو ستا اوتھے غفلت اندر آیا

پلنگ سر اک دیو حرامی اس نے فرصت پائی
لندہور بہادر غفلت اندر دیو سفید سدھایا
لندہور بہادر تائیں اسنے سنگل گل وچہ پایا
راشدہ پری دے پکڑن اپنا قصد اٹھایا
اک طلسم وڈیرا آہا راوی ذکر لیایا
اس چال طلسم کہاوے جو کوئی اوتھے جاوے
راشدہ پری گئی نس اوتھے وچ طلسم سدھائی
عزت اپنی رکھن کارن اوہ جادو وچ آئے
دیو سفید قصد ایہ کیتا وچ طلسم سدھاواں
باقی دیواں نے سمجھایا وچ طلسم نہ جائیں
جو کوئی زندہ اوتھے جاوے پھیر نہ زندہ آوے
دیو سفید نے لشکر دیواں گرد طلسم بچھایا
اوستوں گھیرا پائی بیٹھا ڈردا وچہ نہ جاوے
الٹا دا اہن دیری ہوئی واگ قلمدی چاوو
لندہور لیا جگ غیبن نیچے پھیر نہ نظریں آیا
اک ہیبت بہت دیو جنگ سامان بناواں
جیپور لکھ اک نامہ جلدی ول بہرام گھلایا
لندہور جیہی غائب ہویا ہرگز نظر نہ آیا
بینوں بچن امید نہ کوئی طاقت جنگ نہ رائے
جلدی پیا کرم کرنا جب تشریف لیاؤ
قاصد لیکر نامہ اوہا منزل منزل دھایا
بہرام بہادر حال ڈٹھا فوراً کوچ کرایا
وچہ بنگالے جیسلن آیا ڈیرے آن لگائے
داد خان تمام سبھی بھائی اسد اوویں حاضر آئے
بہرام تائیں آکھ لگے عرض قبول لیاؤ

دیو سفید چڑھ آیا اسنے ظالم ملی رہائی
لندہور لیا جگ زندہ اسنے جیونکر حمزہ چاہیا
سنگل پا کی قیدی کیتا ڈاہڈا دکھ دیوایا
راشدہ پری گئی نس وردی خوف زیادہ آیا
سر چشمی دیو باقی اس دا جادو گل بنایا
پھیر نہ زندہ باہر آوے دور وچاں گواوے
اوتھے ظالم آوگ ناہیں ایہ دلیل ٹھہرائی
دیو سفید نائیں بھی ایہا کسے خبر سنائی
اسنوں جانوں مار گواواں تے یا قید کراواں
اوتھوں پھیر رہائی مشکل ہوسی نیرے تائیں
راشدہ پری ہوئی خود قیدی رو رو کے مر جاوے
آتش ہجر بلے وچہ سینے دلنوں صبر نہ آیا
راشدہ پری نے عاشق آہا شے نہ عشق سہاوے
جیپور بیچارہ وچہ قلعہ دے اسدا ذکر سناؤ
تہلہل نے پھر لہ کیتا نہ جیپور آلایا
تہلہل نے پھر قلت وتی کیتا ذکر داناواں
طرفے چین روانہ کیتا سارا ذکر لکھایا
دشمن نے آ گھیرا پایا بینوں تنگ کرایا
دشمن آہے زوراں والے پوند کر دھائی
ورنہ ہیں اتھ بچدا ناہاں آ امداد کراؤ
بہرام بہادر تائیں اس نے نامہ آن پھڑایا
کئی ہزاراں لشکر لیکے طرفے سند سدھایا
سمندر خان اک بندہ آہا اس استاد بچلے
آتشبازی جیہ وچ دوویں رستم وقت کہائے
سراندیپ دے لاکھوں ساناں نوں کر ہمراہ لے جاؤ

دشمن تتر بتر کر مار گوائے ایسی دا اگ وسائیے
بہرام بہادر راضی ہویا دوویں نال ملائیے
جیبیہ سندا میں ذکر سناواں جھلنے جادو ول وہائیے
لشکر مسلم وچ قلعہ دے لگے کرن دعائیں
آ بہرام بہادر تدتوں شعلہ آگ بجھایا
بہت جہنم داخل ہوئے باقی نس سدھائیے
ایسا شعلہ اک وس آیا وانگ ہواوی جاون
مارے جاون نمرادی ہووے دشمن پیش نہ آوے
لندہور دلوں وچ حیرت دلدی راز نہ ہرگز آوے
ایہا ذکر کراں تم اینتھے میں پھیر قاف سندا احوال
جیبداں وچ طلسم سندا ہائی اپنی جان بچائی
مدت حمل گذشتہ ہوئی وقت تولد آیا
راشدہ پری ہوئی دل راضی حیلہ رب بنایا
لندہور بہادر دا ایہ بچہ صورت مندوں آیا
پیدائش سندا حالا سارا کاغذ اک لکھایا
تیر چلایا کر کے زورا باہر طرف اوگایا
راشد شاہ توں کوئی بندہ شاید جا پکڑاوے
راشد شاہ دا نوکر کوئی اتول پھیرا آیا
راشد شاہ نے اسد تائیں اگوں ایہ فرمایا
ارشیون دا چاچا جایا جو اتھہ نظری آوے
اوس شخص نے کاغذ اڈیا سراندیپ سدھایا
بہرام بہادر کاغذ ڈٹھا اندر عقل نہ آوے
پیہ یاں جتیاں علم او ہاسی سمجھ کیا انساناں
اکثر کوئی پڑھنے والا کدھرے رب ملاوے
ارشیون سندا باقی حالا ہن یاں ذکر سناواں

بلوچستان دشمن کولا ہووے نام نشان مٹائیے
منزل کوچ کر نیدے تول سراندیپ سدھائیے
دشمن نے پھیر ایہ کارن کیتی تدوں چڑھائی
یارب اسائیں مدد ساڈی کوئی شیر بوجائیں
دشمن بھڑک دنے اک بلوچہ تاب نہ کوئی لیایا
او تتے تہار یتاں جیوں جاندا ہیر نہ ہول جمائی
نظر شہاب فی اللیل ظلمت ویکھن تاں غم کھاون
بہرام قلعہ وچہ داخل ہویا خوشیاں طبل بجاوے
مخبر جا پچھے قیصر کے گھلے کوئی خبر لیاوے
راشدہ پری طلسمے ڈگی اسدا ذکر سناواں
حاملہ سی اس روزاں اندر قدرت ویکھ خدائی
لڑکا صورت موتی وانگر شکلوں باہر آیا
اسنوں دیکھ گذارہ کرساں سب نشان لگایا
ارشیون اسم رکھیا اسدا راوی نے فرمایا
تیر اندر اوہ کاغذ بدھا وچہ کمان لگایا
حد طلسموں باہر کیتا ایہ ارادہ آیا
اسدے گھر میں نواسہ ہویا اوہ بھی خوشی مناوے
تیر گیا لے راشد تائیں اس نے آن پکڑایا
سراندیپ لیجاؤ کاغذ جو اتھہ شاہ کہایا
اسدی گودی وچہ گراؤ حالا معلم پاوے
بہرام بہادر دے آئے گودی وچہ گرایا
ہرگز مول نہ پڑھیا جاوے سمجھ نہ کائی آوے
بہرام بہادر آکھن لگا جانے صاحب داناں
نال حفاظت کاغذ تائیں اپنے کول رکھاوے
ماور بہتر وہاں تائیں قیصروں کڈھ وکھاواں

ارشیلون ہویا جد تگڑا ہر سال اٹھ دہایاں
مادر توں اوہ چھپن لگا بن ملول دس آویں
مادر نے فرمایا اُستوں ہے ایہ قید تمامی
دیو سفید والا سب حالا اُسنے آکھ سنایا
میں عزت تہائیں ڈردی ماری ایسجگہ پر آئی
سبھی امیر کسے اوہ صورت جیہوں گڈہ لیجاندا
ارشیون لگا فرماون ایہ طلسم بلائی
ناہم تیہوں نکلیا ہئی جے تختی ہتھ آوے
راشدہ پری نے پھر اک نامہ طرفے پدر پوچایا
تختی کر تلاش گھلاؤ ایہ مضمون لکھایا
راشد شاہ جد نامہ ڈٹھا رویا زاروزاری
راشد شاہ نے ہر ہر جاگہ خوب تلاش کرائی
ساتوں تختی ہتھ نہ آوے پتہ نہ لگدا کائی
وچ طلسم ویکھو ہر جاگہ سجے شاید ہتھ آوے
راشدہ پری اوہا خط پڑھ کے پتر توں فرمایا
ارشیون ایہا گل سُنکے رویا زار و زاری
غفلت اندر سفنے وانگوں اک بزرگ دس آیا
بیشک تیرے اک گنبد وڈا اُسدے اندر جاؤ
اسو چہ دیو ہیگا اک بھاری تختی اس گل پائی
اپنے ہتھیں تیر تائیں تختی اوہ پھڑاوے
ایہ طلسم فتح ہوجائی فکر کرو مت کائی
مادر نوں ایہ تماشا اس تے آکھ سنایا
گل اُسدے وچ تختی ڈٹھی رنگ سبز دس آیا
ایہو اسم پڑھ ہوتے اوپر دیوے پھوک چلاؤ
تختی تینوں جداں پھڑاوے پھر ایہ کم تیائیں

ہوش بدن وچ ڈاڈی آئی کردا سخن داناواں
نال خوشی نہ اکدن ڈٹھی توں کی فکر رکھاویں
ساتوں مول رہائی ناہیں مدت عمر مدامی
اس نے پدر تیرے نوں بچہ اندر قید سنایا
باپ تیرا نہ قیدی ہوندا زور لگاندا کائی
ہرگز ساتوں کدہی بابجوں روٹی مول نہ کہاندا
اسدی لوح ہووگ کس جاگہ جیکر لوح ہتھ آنے
اُسدی کجہ تلاش کرو تم نانا لوح گھلاوے
تیر کماناں نوں جیونکر اگے پہلا خط گھلایا
پریاں تا اوہا خط چایا راشد نوں پکڑایا
ہائے افسوس پیاری دختر اندر غضب قہاری
تختی ہرگز ہتھ نہ آئی چھیتی موڑ پوچائی
وچ طلسم ہووے گی تختی کر ویو ڈھونڈ سوائی
راشدہ پری نوں تیر کماناں کا غذ آن پھڑاوے
نالے تیرے اے بیٹا موڑ جواب گھلایا
روندا روندا ہرتی ڈگا نیندر آئی بھاری
نال محبت آکھن لگا کیوں دل فکر لگایا
کھول ڈر آدر اندر اسدے ہرگز خوف نہ کھاؤ
سبز زمرد تختی اوہا حکمت نال بنائی
اوہو عمل کرو تم بیٹا جو تختی فرماوے
ارشیون تائیں اسو یلے جھب بیداری آئی
گنبد کھول گیا جد اندر ڈاہڈا دیو دس آیا
اوپر اسدے لکھیا ہویا موٹا نظری آیا
ایہ تختی خود ویسی تینوں ہرگز خوف نہ کھاؤ
ایہو تختی پکڑ نشانی سر اسدے لوچہ لائیں

ارشیوں اسم اوہ پڑھ کے اس ول پھوک لگائی
ارشیوں نے پھر اوہو تختی سر اسدے اوچہ لائی
تدتوں ہاتھی دو وڈیرے ظالم دوڑ آئے
تختی تٹ انہاں دے کیتے فکر نہ کر توں کائی
ارشیوں نے پھر اوہا تختی فوراً وچہ گرائی
لڑدیاں لڑدیاں دوہاں تاہیں ساعت اک ونھائی
اوس وقت ہنیر اندھیری آئی کالی رات دس آئی
اک میدان عجائب ڈٹھا وچہ درخت دس آیا
اوپر اک جیا وربیٹھا صورت عجب دس آئی
جنبج لشاہن ورگی آہی حد حد دونہ کائی
ارشیوں ڈٹھا جد تختی ولوں ایہ تحریر دس آئی
ارشیوں نے اسم جد پڑھیا اس ول تیر چلایا
ڈگدیاں سار اندھیری آئی جسدی حد نہ کائے
شور پکارا ہوون لگا پکڑو مول نہ جاوے
ارشیوں ہر دم نال پکارن اعظم اسم سناوے
جداں اندھیری زائل ہوئی چانن پھیر دس آیا
گرد بگردے پریاں اسدے نازک بدن دس آون
اے ارشیون کیوں دیر لگائی مدت اساں وہائی
سرخ لباس تمامی جسدا ایہ سروار کھاوے
اسدے ہتھوں ساغر لیکے اوپر اسدے پاؤ
ارشیوں نے جد ساغر پھڑ کے سر اسدے اوچہ پایا
اک لگی پھر جھیاں تائیں ساریاں کرن تماشا
تدتوں پریاں زاروس آئی ناچ کرندے آئے
نال کلام کریندیاں ایتھاں خوف نہ ذرہ کھائیں
ارشیوں نے پھر اوہ وی کیتا سلک نفس سدھائے

تختی اس نے اسے ویلے لاہ گلوں پکڑائی
فوراً دوزخ داخل ہویا رہیا اندوہ نہ کائی
ارشیوں ڈٹھا جد تختی ولوں ایہا حرف دس آئی
قدرت رب دی ویکھ پیارے جسدی سچ خدائی
ہاتھی دووہیں اوسے ویلے لگے کرن لڑائی
اگ دوہاں دے تن توں لگی رہیا نام نہ کائی
پاک اکھیوں جد گذر سدھائی حالت عجب دس آئی
نام ویاں درخت جو آکھن اوہا نظری آیا
فیل برابر قد دس آیا دل توں ہیبت آئی
پوٹا جوہیں زنبیل عمر دی اوویں دے وکھائی
اسم اعظم پڑھ تیر چلاؤ اعظم اسم ایہا ئی
تیر لگا وچہ بینی جا کے الٹ زمین پہ آیا
دن روشن دی اسے ویلے کالی رات بنائی
ایہ جادو نوں توڑن والا قدم نہ ہرگز جاوے
نال بلند قرائت پڑھ کے خوف نہ ذرہ کھاوے
حالت ہور عجیبہ ڈٹھی جد تختی وتوں ایہ تحریر دس آئی
ساغر جام ہتھا وچہ پکڑی مس ہسکے فرماون
ارشیوں ڈٹھا جد تختی ولوں ایہ تحریر دس آئی
ساریاں اوپر ایہ حاکم اپنا حکم چلاوے
ایہ نتیجہ نہ چشمے لگے فوراً کم نیاؤ
اگ تتی لگ فوراً اسنوں آتش شور مچایا
بلوچہ کولا ہویاں سبھے اندر خاک رلایا
ارشیوں ڈٹھا ول تختی دے تختی ایہ فرماوے
ایہہ تختی ششے وانگ انہاں نتوں دکھلائیں
ظلم گیا ہو فتح تمامی اللہ کرم کماوے

مادر پترا وسیوب ملے قیدوں باہر آئے
راشد شاہ توں خبر پوچائی دختر باہر آئی
راشد شاہ تخت پہ چڑھیا فوراً حاضر آیا
شکر خدا دا آکھن لگا اللہ کرم کمایا
باپ میرا جتھے قیدی ہویا مینوں جگہ وکھاؤ
اوپر تخت سواری کر کے طرف لندہور سدھایا
لندہور بہادر دا کچھ حالا کر تقریر سناواں
لندہور قیدی ہویا اتھا نہ کائی جا وے
آہاں کر کر رون لگا دل نوں صبر نہ آیا
لندہور بہادر قدمیں ڈگا رو رو کے فرمایا
مینوں اصلی حال سناؤ کس دن ملے خلاصی
حضرت خضر محبت کر کے نال حلم فرمایا
اسم اعظم پڑھ خواجہ خضر نے اکو پھوک چلائی
حضرت خضر روانہ ہویا پھیر نہ نظری آیا
باہر آکے ویکھن لگا راشد شاہ وی آیا
پاس گیا تد ادب گزارے نال رحم فرمایا
راشد شاہ نے ذکر سنایا ایہ فرزند تمہارا
ارشیون نے نال شتابی ادب آداب بجایا
اوپر تخت سواری کر کے اپنے قصر سدھائے

پریاں زاد ملے کجھ باہر ترت پیغام پہنچائے
قیدوں اس خلاصی پائی ہوئی خوشی سوائی
دختر دوہاں تخت بہایا اندر محل لیایا
رشیون تے نال نے تائیں نال ادب فرمایا
دیو سفیدوں بدلہ لیساں مینوں تیغ پھڑاؤ
مادر اسدی نال سدھائی ناناں نال سدھایا
راوی جیونکر ذکر لیائے کر تحریر دکھاواں
سنگل بدن تمامی دسدے رو رو کے کرلاوے
حضرت خضر تدا انہوں آکھ آن سلام سنایا
یا حضرت میں قیدی ہویا صبر تمام سدھایا
یا حضرت میں اوگن ہارا پاک خدا دا عاصی
حکم خداؤں تیرے تائیں میں اج چھڈن آیا
سنگل ریزہ ریزہ ہوئے ملی لندہور رہائی
لندہور بہادر اسے ویلے قیدوں باہر آیا
راشدہ پری کہلوتی ڈٹھی دل فرحت وچ آیا
ایہ لڑکا ہے کس دا بیٹیا لگے نظر نہ آیا
ارشیون اسم ہے اسدا یارا دوہنا خاص ہمارا
لندہور بہادر نے پھڑ اسنوں سینے نال لگایا
اللہ صاحب کرم کمائے ہر کے یار ملائے

بیان خواجہ عمرو عیار ابن امیر ضمیری کا بملکہ مہر نگار دختر نوشیرواں و لشکر سمیت قلعہ قیام سے قلعہ فولودین جانا

محمد صدیق قلم زبانی کال عمرو طرف دگاؤ
خوش تقریر جو راوی آہے اونہاں ذکر سنایا
عمرو دو لوچہ فکر دوڑاوے کول عیار بلایا

اسد بیاں کویں ہے گزری کر کے شعر سناؤ
جاں اک سال گزشتہ ہویا نال ملک سدھایا
اوسنوں عمرو آکھن لگا فکر میرے دل آیا

کوئی قلعہ عجائب دسو ڈیرا اتھ لیجاوان
اوہ صیاد لگا فرماون اک قلعہ فرمایا
دو منزل ہے پینڈا ایتھوں محکم کار بنایا
گردہ گرد پہاڑی اسدے جنگی طرح سوہائی
اوہ دیوار فولادی ساری سختہ کار بنائی
اوہ دیوار قلعہ تھیں باہر کتنی دور بنائی
غلہ کدی نہ مکے ہرگز وچہ زراعت ہووے
کلا کلا داخل ہووے لشکر کل نہ جاوے
عمرو ذکر قلعہ دا سنکے خوشیاں اندر آیا
میں اجکارن قلعہ سدہاواں جلدی واپس آواں
عمرو اٹھ روانہ ہویا واانگ ہواوے دھایا
چار چوفیرے دوڑ لگائی اندر داخل نہ پایا
تدنوں سقا اک دس آیا عمرو نظر لگاوے
چھجے اوپر سقا آہا بوکے توں لٹکاوے
عمرو دل وچہ سوچن لگا پوری رب بنوائی
حضرت عمرو اُسے ویلے صورت آپ وٹائی
سقا لیکر مشک سدہایا عمرو چھال لگائی
سقے نے جد ڈول وہایا عمرو ویلا پایا
کرکے زور اکھچن لگا بھارا معلم ہویا
سقے نے وچہ دل دے جاتا ایہ جل مانس آیا
پکڑ لیجاواں اسدے تائیں شاہ دی نذر گذاراں
ہولی ہولی کھچن لگا شاید نکل نہ جاوے
تدنوں ڈول کنڈے پر آیا عمرو چھال لگائی
عمرو نے پھیر گردن اسنوں کھوہے اندر پایا
اوہ سقا تد فانی ہویا عمرو شکل وٹائے

کوئی روز گذارہ ہووے اپنا وقت لنگھاوان
دیو دُو نام قلعہ اک چنگا شاہ جمشید بنایا
کوئی قلعہ برابر اسدے ہمسر ناہیں آیا
قلعیوں دور باہر دی طرفے اک دیوار بنایا
دشمن کوئی توڑ نہ سکے محکم کار بنائی
اسدے وچہ زراعت ہووے ایسی حکمت لائی
رستہ اُس دا اکو آہا اک انسان کھلووے
رستہ ہے اوہ تنگ وڈیرا اکو اک سدہاوے
عادی تائیں اُسے ویلے عمرو نے فرمایا
ہوشیاری کریں سو سالے میں دیر نہ لاواں
دیو دُو نام قلعہ جو آہا اوتھے حاضر آیا
بیٹھ گیا اک جاگہ اوپر فکراں اندر دھایا
اوپر گنبد فولادی آہا کھچیا اک دس آوے
باہر دیوال کھوہا آہا جیہے غار دس آوے
ایدوں ہور عجائب لوڑتی لیہے ہیرنہ کائی
طفل نابالغ دا نگر ہویا عقل دلیوچہ آئی
پانی دیوچہ داخل ہویا ویکھو کم خدائی
بیٹھ گیا وچہ ڈول شتابی سقے ڈول ہلایا
نظر دگا کے ویکھن لگا آدم زاد دس آیا
میرے اوپر مہا حبیب ڈاہڈا اکرم کمایا
ایہ تحفہ اج لبھا چنگا کرداں شکر ہزاراں
ہولی ہولی کھچ دگاوے نالے کرم دھیایے
تے اوہ سقا پکڑن کارن ڈور پیا کردا ہائی
اوہ گیا جد پانی اندر ملک الموت اٹھایا
سقے وانگ بنائی صورت دیر نہ ذرہ لائی

آپوں ڈول وہایا اندر پہیرے وچہ آئی
ایہ صلاح دلیوچہ کرکے بیٹھ اس تھائیں
اسنوں سارے کہن لگے باہر کے انہاں بہایا
عمرو صاحب آکہن لگا دل وچہ گرمی چہائی
نالے تپ ہے اندر میرے ڈاہڈا لرزہ آیا
اک سقے نے فوراً جاکے عورت نوں فرمایا
عورت اپنے پتر لیکے فوراً دوڑی آئی
عمرو نوں آ منجے پایا سارا روز وہایا
کہاون توں کجہہ ہے دل کردا کہانا کجہہ کہاؤ
عورت نے فرمایا میں نے کہچڑی اج پکائی
آدہی رات وہائی ہوسی حقہ پہیر بہرایا
میاں فتو باہر آؤ ہے اک کم ضروری
عورت تائیں آکہن لگا کون بندہ ایہ آیا
اسنے گوں ایہ فرمایا میں ماہن ماہم سدایا
فتو جلدی باہر آوے میں اک گل سناواں
اوہ ہواج بیمار زیادہ طاقت بدن نہ کائی
حضرت عمرو لرزہ کہادا اوہ وچہ ہیبت آئی
شاید ہیبت نہ ظاہر ہووے یارب کرم کمائیں
عمرو اٹھ کمبدا کمبدا باہر طرف سدھایا
ماہم جلدوں پہیر عمرو ڈٹھا ادب سلام سنایا
حضرت عمرو آکہن لگا خانہ نہیں عیاراں
عیاراں دا گہر لبھے ہووی عمرو نے فرمایا
ابراہیم نبی اُسنے میتوں سقنے روپ وکہایا
تیرا سارا پتہ سنایا میں تد حاضر آیا
مہتر ماہم لگا فرماون طرفے شاہ سدھاؤ

پانی کتہے جاکے پاواں میتوں خبر نہ کائی
سقے ہور کہو ول آئی پانی لیون تائیں
بہائی فتو کی تد ہویا تے کیونکر حال گوایا
جسم میرے نوں جکڑ آوے میرا حال نکائی
گہر میرے تم خبر لوجاؤ عمرو نے فرمایا
فتو بہت بیمار پڑا ہے ہوش حواس گوایا
فتو تائیں چک شتابی گہر دے وچہ لیائی
مغرب ویلا جسدم ہویا عورت ایہ الایا
عمرو آکہے خواہش ناہیں اچھا کجہہ لیاؤ
عمرو نے پہر نال خوشی دے کہچڑی اُسدن کہائی
تد لوں اک شخص نے آکے ایہ آوازہ لایا
عمرو دل دے اندر ڈریا کرتوں کرم غفوری
عورت اسنوں کہن لگی توں کی نام سدایا
مہتر کل عیاراں شدا میرا عالی پایا
عورت اگوں آکہن لگی اسنوں کویں لیاواں
باہر دس کویں اوہ آوے سچی گل سنائی
نال عیار ملاقی ہویا ایہ کی آفت آئی
مہتر ماہم لگا ان کردا فتو باہر آئیں"
یارب سایاں رحمت کریں عمرو ایہ فرمایا
شاہ عیار عیاراں عمرو راضی بازی آیا
ایہ گہر میگا سقے سدا پانی بہرنے ہاراں
مہتر ماہم لگا فرماون کیوں تدہ پردا پایا
عالم رویا شے وچہ میتوں مسلم بے نیایا
عمرو نے پہر اُسدے تائیں سینے نال لگایا
اوسنوں قید شتابی کرکے اپنا حکم جمایا

عنتر نام قلعہ دا مالک اُسدے کول سدھائے
دادو جھٹ بیہوشی والا وچہ تڑی دے پایا
عنتر نے پھر جلدی کر کے اپنا منہہ وکھایا
عمرو نے بسم اللہ کر کے جھٹکا اک لگایا
یا عمرو کر خوف نہ ذرہ مینوں شگفتہ آیا
نالے تیرا رستہ سنایا میں تد نام آلایا
لشکر کل لیاؤ ایتھے فکر اندوہ نہ کائی
ہر مز نگہبان ضرور لگائے دخل نہ ہرگز پائے
اُسے ویلے لوکر سارے لشکر طلب کرایا
عمرو عیار روانہ ہویا سابق قلعہ سدھایا
ادہی رات وہائی ہوسی عمرو کوچ کرایا
پھر نگارتے لشکر سارا دیو دو قلعہ سدھایا
عمرو خوب سامان بنایا تے در بند کرایا
ہر مز دا اجہ ذکر سناواں تر سجلد و ذرہ ہایا
ہر مز جیہ قلعہ جد آیا خالی قلعہ دس آیا
سختنیار کس آکھن لگا عمرو کتھے سدھایا
ہر مز نے پھر طرف پدر دی عرضی ایہ لکھائی
آپ حضور چڑھائی کر کے اتول قدم لیاؤ
سانوں مول نہ قابو آوے عمرو بری بلائی
ہر مز نے پھر لشکر سارا فوراً کوچ کرایا
گرگس نے کر عرضی دہایا شہر مدائن آیا
نوشیرواں نے جد نامہ ڈٹھا دل وچہ غصہ آیا
عمرو بہت خوار کرائے قابو وچہ نہ آوے

اوہ ڈٹھا وچہ غفلت نیندر اللہ کرم کمائے
بیٹی دیو چہ پہوکن لگا موہوں بلا چا پایا
پکڑ لیا اس عمرو تائیں پنجہ خوب دبایا
منہہ جھبرا گیا تس عمرو عنتر نے فرمایا
ابراہیم نبی نے مینوں مسلم ہے بنایا
ورنہ غیب نہ معلم مینوں ایہو سچ دس آیا
ایہہ قلعہ ملکیت تیری میرا اک نہ رائی
کیخسرو جمشید تمامی جیکر مد دلیا وے
لشکر سارا مسلم ہویا اللہ کرم کمایا
سرداراں نوں حال گزشتہ سارا آن سنایا
عمرو خوب بنائے پتلے ہر ہر جگہ کھڑایا
عمرو اندر داخل ہویا رب دا شکر بجایا
نال خوشی دے اندر بیٹھا فکر اندوہ گوایا
آن عیاراں خبر سنائی عمرو نس سدھایا
پتلے کھڑے دیواراں اوپر آدم نظر نہ آیا
دیو دو قلعے سدھایا ہوسی اوہ نزدیک دس آیا
عمرو دیو دو قلعے سدھایا ساڈی جان کھپائی
ورنہ فتح نہ ہرگز ہوسی دیر نہ ہرگز لاؤ
گرگس دے منہہ عرضی دتی طرف پدر لوچائی
دیو دو قلعہ دے لاگے ڈیرا آن لگایا
نوشیرواں اگے آن ادب تہیں نامہ اور رکھایا
بختک طرف مخاطب ہو کے شاہنشاہ فرمایا
کوئی گل ایسی کرو عمرو پکڑیا جاوے

بختک اگوں عرض گذاری چنگی گل ایہا ئی
لشکر نال زیادہ دیکے کرو حضور چڑھائی

اُس نے ڈھونڈ لبھ پوچھا یا جدوں گذر سدھایا
بزرجمہر تائیں پھر شاہ نے ایہہ صلاح پچھائی
بزرجمہر لگا فرماون خوف میرے دل دھائے
شاہا رائیں دھوکہ کرکے ستیاں آن دباوے
ننگا کرکے خنجر واگوں بیرق ڈھیر اُڑاوے
ایس گلوں ہیں دہشت کھاواں تام ناموس گواوے
اگے جو کجھ حکم حضوری میرا عذر نہ کائی
نوشیرواں سنکے کہین لگا دل وچہ دہشت آئی
نال غضب دے بختک تائیں شاہنشاہ فرمایا
تدوں آن کسے نے شاہ نوں مژدہ ایہہ سنایا
زوبین سنداوہ سکا بھائی آیا مادر جایا
نوشیرواں بہت ہویا دل راضی فوراً حکم سنایا
استقبال کیتا امراواں اندر شہر لیائے
نوشیرواں بہت ہویا دل راضی خلعت فخر دلوایا
اندر جشن رہے ترن روزاں جاں دن چوتھا آیا
نالے ویر میرے دے باقی اوہ بھی نظر نہ آئے
ہرمز نال گئے ہین تنے اندر عرب سدائے
حمزے دا اوہ نوکر عمرو قابو اجے نہ آیا
اُس نے میرا جگر جلایا نے تکلیف پوچاوے
بیجن اُسدم آکھن لگا میں نوں حکم سناؤ
توڑ قلعہ کر ٹوٹے ٹوٹے عمرو پکڑ لیاواں
نوشیرواں تدوں خوشی وچہ آیا ہس سنکے فرمایا
خلعت فخر عنایت کیتا رخصت حکم سنایا
منزل منزل کوچ کریندا دیو و قلعہ سدھایا
ہرمز نے پھر دعوت کیتی مجلس جشن لگائی

تیرے بابجہ فتح کدہووے اُس نے قہر کمایا
تم بھی کجھ تدبیر بتاؤ تدہ صلاح کیائی
عمرو ظالم بڑا طوفانی شاہ عیار کہایا
ڈھیر مُنت خواری کرسی بدن سیاہی لاوے
ہے اوہ بڑا طوفانی شاہا شاید قہر کماوے
ساتوں جگہ نہ کائی شاہا شاید قہر کماوے
تیری عقل بہاں تھیں اعلیٰ صاحب علم دانائی
عمرو اگے کدی نہ جاواں عمرو بری بلائی
میں نوں ہردم خوار کرا دیں تینوں خوف نہ آیا
بیجن کامران اک ناجی شہزادہ گھلایا
دو لکھ لشکر ہمراہی ملن تسانوں آیا
استقبال کرن جاؤ صاحب کم بنایا
نوشیرواں لے گیا حاضر ہویا ادب سلام بجائے
مجلس خوب جشن دی لائی جلسہ عجب بنایا
بیجن اُسدن کہن لگا کتھہ زوبین سدھایا
نوشیرواں آکہن لگا اُکر افسوس الائے
عمر عیار آیا اک مجرم اُسنوں پکڑن دھائے
عرصہ بہت وہایا ڈھونڈا قابو وچہ نہ آیا
اک جگہ نہ قائم رہندا وچہ قلعہ سدھائے
ہیں عمرو توں پکڑ لیاواں دیکھ لیو آزماؤ
اک اک اٹ قلعہ دی کرساں دیر نہ ذرہ لاواں
توں بلاشک بہادر ایسا میں نوں نظری آیا
دو لکھ اپنا لشکر لیکے بیجن اُٹھ سدھایا
ہرمز توں آداب بجایا بھایاں میل کرایا
جام صراحی حاضر ہوئی آدھی رات وہائی

بیجن وچ جشن دے بیٹھا ایہا حرف آلایا
پھر لگا رو یا ہی چاہیں واہ تہور تیرا
عمرو عاجز کون لکارا اوہ نہ قابو آیا
زوبین لگا پھر آکھن اسنوں تینوں خبر لکائی
لکھ سواراں نوں اوہ کلا بلوچہ مار گواوے
بیجن نے تد غصہ کیتا نال غضب فرمایا
جنگی طبل بجاؤ جلدی اپنا ہتھ وکھاواں
اُسے ویلے جلدی طبل بجایا
کوس سکندر اور ڈنکا عمرو نے لگوایا
ہوئی ساری رات گذشتہ سورج باہر آیا
فوج قدیم کہلوتی اکول لاگے مول نہ آوے
فوج جدید پئی کر حملہ جدراں مقابل آیا
کتنے جلکر کولا ہوئے باقی نس سدھائے
بیجن ایہا حالا ڈٹھا حیرت اندر آیا
زوبین تائیں اوہ آکھن لگا دو دو ویں چل سدھائے
زوبین جرّاحی آکھن لگا چلو دیر نہ لاؤ
دوہاں بھائیاں حملہ کرکے ڈھالاں سریں ٹکایاں
خندق لاگے آن کہلوئے عمرو فکر دوڑائے
برقعہ پوش گیا آمد توں لشکر چہل ہزاران
خندق لاگے آن کہلویا غصے نال الایا
اوہ دو دوویں تد آکھن لگے ہاں ہم دونویں بھائی
مسلہ سیاں دے دشمن جانی تے توں کون سداویں
برقعہ پوش لگا فرماون ملک الموت تمہارا
انہاں دوہاں ایہ گل سنکے دل وچہ غصہ آیا
برقعہ پوش جلالی کر کے تیغاں کھوہ لیا یا

اے شوبین کیا تد کیتا کیوں اتنا جرلایا
عمرو اک نہ پکڑیا جاوے کرکے بیڑا بیڑا
واہ وا تیری خوب دلیری ناحق وقت گوایا
عمرو دا کی جوہر علم عمرو بڑی بلائی
عمرو بُری بلا ہے یارو اوہ کد قابو آوے
اڈک عمرو گنبد بلا ہے ایویں وقت گوایا
اک اک اٹ قلعہ دی کر کے عمرو پکڑ لیا والا
عمر جدوں آوازہ سنیاں فوراً حکم سنایا
دوہیں طرفین طبل بجلنید ے شور فلک تک دھایا
ہر فرسار الشکر لیکے گرد قلعہ دے آیا
اگے لذت چکھی ہوئی کیونکر قدم وگاوے
عمرو نے پھر آتشبازی ساون مینہ برسایا
نس گئے سب ڈرتے مارے پھیر نہ کسے جرات کیتی
لشکر نسیا ڈرتا مارا کسے نہ پیر جمایا
توڑو قلعہ نہ دیری لاؤ دشمن مار گوا سئیے
میں نال تیرے ہمراہی جاواں چلو واگ اٹھاؤ
گھوڑیاں تائیں اڈی لائی واگاں ترت اٹھایاں
شاید توڑ قلعہ نہ دیون ایہ دلیل دوڑاوے
شمشیر ننگی وچہ ہتھ دس آوے کرد امار و ماراں
ای مردودو کیوں تم آئے میرا خوف نہ آیا
عمرو تائیں مارن آئے اُس تے جان چلائی
توں کیوں منہ سخن الاویں ذرہ خوف نہ کھاویں
عمرو دا میں مدد کنندہ وچہ میرا چمکارا
پھر تلواراں مارن لگے غضبوں وار چلایا
عمروں پکڑ دوہاں نوں چایا نالے ایہ فرمایا

دستو خوشکی اوپر ستاں ہلیا پانی وچ پیا وا ن
ہرمز نے ایہ حال ڈٹھا فوراً حکم سنایا
آن پیا جد لشکر سارا ایسا قصد اٹھایا
چہل ہزار سیئے کر بلہ ایسی تیغ وگائی
آہا لشکر اہل کفر دا بہڑ کے تیغ کمایا
عمرو بہی سب لشکر لیکے جنگ کرنتوں آیا
ژو بین تے بہین دووین بھائی برقعہ پوش اٹہائے
تس گیاں نے الٹ نہ ڈٹھا او ہو اہی دہائے
اہل اسلاماں تائیں زخم نہ ہرگز ذرہ آیا
عمرو نے آدو ڑ شتابی بوسہ ادب بجایا
ایڈ مروت میں کیتی حد نہ جسدی کائی
نام خدا دے اسم مبارک مینوں آکھ سناؤ
برقعہ پوش لگا فرماون ایہ گل ہول نہ بہاوے
جسدن حضرت حمزہ آوے پہر میں نام سناوال
میں ہاں ہر دم تابع تیرا فوراً حاضر آوان
ایہ گل کہہ کے نس سدہایا پہیر نہ نظری آیا
ہرمز نے پھر طرف پدر دی عرضی ایہ لوچائی
جیہیں نال جو حال اہویا سب تحریر کرایا
خیمے تنبو غلہ سائے اعمرو جیک سدہایا
کرکے رحم اسادی طرفے غلہ جلد گھلاؤ
جیکر غلہ جلد نہ آیا کیونکر روز گذاراں
قاصد نے جا عرضی دتی راوی ذکر لیایا
اے ظالم توں کہیں ہمیشہ خود تشریف لیجاؤ
توں کہند اسائین میں ہلا ایسا پلو جیہ گل بناواں
مینوں ثبت او چالا دیویں ہرگز باز نہ آیا

دووین حیرت اندر آئی کیتا ذکر دانا واں
پکڑ لیؤ تم بلہ کرکے اس نے ظلم کمایا
برقعہ پوش سندا جو لشکر چہل ہزار بتایا
جنگ میدان دکھایا ایسا جسدی حد نکائی
ہرمز والا لشکر سارا حیرت دے وچہ آیا
رکھے تیغ وگاون لگے تخت زمین ہلایا
بیٹھی الٹ زمین پہ ڈگی ڈر دے نس سدہائے
اتنی ہزاراں قتل گئے ہو باقی نس سدہائے
مال غنیمت حضرت عمرو سارا لٹ لیایا
برقعہ پوش نوں پرسش کر دا کی توں نام کہایا
رستم تہیں توں ثوت والا قوت حد نہ کائی
نالے دیہو دیدار سانوں ایہا کرم کماؤ
نام نہ کدی بتاواں تینوں نہ دیدار دساوے
نالے دیاں دیدار تسانوں سچا سخن سناواں
جسدم کجہ تکلیف ہوویگی فوراً مدد آواں
عمرو وچہ قلعے دے آیا رب دا شکر بجایا
عمرو دا دیر سن آشنا ہا کیتی اکدن دہائی
جیونکر عمرو تیغ وگائی لشکر نس سدہایا
سانوں اجل ننگ بنایا سب تحریر کرایا
نالے خیمے کرو روانہ دیر نہ ہرگز لاؤ
غلہ خرچ نہیں اکدن دا ہوئے دکھہ ہزاراں
نوشیرواں جد عرضی ڈٹھی تک توں فرمایا
عمرو تائیں مار گوایا دیر نہ ہرگز لاؤ
عمرو تائیں پکڑ لیاواں دیر نہ ہرگز لاواں
بزرجمہر ہے دانا بیشک جس نے مجہہ سمجھایا

میں جاندا تکلیف اٹھاندا عزت کل گواندا
بختیارک جو تیرا ہر مز نال گھلایا
اے ظالم توں میرے تائیں چاہیں خوار کرایا
اج تہیں تینوں آکھ سنایا میری کول نہ آئیں
حمزہ مول نہ دشمن میرا تدہ فساد پوایا
بختک تائیں اسیو ملے دیکے مار کڈھایا
گھر وچہ جاکے تیرے لے نامہ لکھ لو چایا
عمرو تدہ نہ قابو کیتا کی تدہ کار بنایا
مینوں ایہی تدہ پٹ گوایا میری جگہ نہ کائی ۔
میرا تیر ہو کے بیٹھا عقل نہ تیری کائی ،
جبکہ قلعہ فتح تدہ کیتا ہے تدہ گل جنگیری
میں تینوں پھر عاق کرانگا مکھ نہ کدی وکھائیں
میں ہاں فتنہ ڈالن والا جہت فساد جگاواں
توں شاید نہ لطفہ میرا تیر نا ہیں
تینوں ہرگز عقل نہ دسی ایہ مضمون لکھایا
دل وچہ پیا وچاراں کردا کی تدبیر بناواں
فکر بحر وچہ غوطہ لایا آدھی رات وہائی ،،
اسے وقت قلعہ جسی طرفے تن تنہا سدھایا
وچہ برج اک بندہ اسدہم نام ارباب سدایا
وچہ شراب پیا دہا سی اسدہم تن تنہا دس آیا
ارباب آوازہ ایہا کیتا کون حرف فرمایا
نوشیرواں نے اک نامہ تردہ تیری طرف گھلایا
شاہ ارباب ایہا گل سن کے رستا اک کرایا
بختک نے جسدے تائیں کاغذ اک پھڑایا
شاہ ارباب ڈٹھا جد نامہ اوپر تہر دس آئی

عمرو مول نہ قابو آوے مینوں خوار کراندا
تو وریہیاں ہن گندر سدہایاں کی اس کار رہیا یا
میری عزت مول نہ جانی میرا خوف گوایا
صورت تیری نحس دسیندی مکھ نہ کدی دکھاویں
تیرے آکھے لاگ سال نے ایسا دکھ اٹھایا
بختک گریہ زاری کردا اپنے گھر سدھایا
اے ظالم کی کارا کیتا صاڈا نام گوایا ۔
ایویں ناحق وقت گوایا میرا جگر جلایا
میرا جگر بنیا یا کولا دا تیری وڈیائی ۔
عمرو توں جیب مارگیا تو ایہ تدہ ختم ہلائی
ورنہ میرے کول نہ آویں کریں نہ کجھ دلیری
میرا تیر ہو کے بیٹھا کریں نہ مکر کدائیں
نے توں کجھ نہ مکر کریندا آکھیا سچ دا گلوں
دل نہیا ہور کسے دا لطفہ ہویا غصہ اس
بختیارک جد نامہ ڈٹھا جیتو اندر آیا
پدر پیارے اگے جاکے کیونکر مکھ وکھاواں
اک حیلہ کی اوس حرامی دے وچہ دل دے آئی ۔
وچہ قلعہ دے داخل ہوواں ایہو قصد اوٹھایا
عنتر دا بے بیترا وہا اک قلعہ لہایا
چوکیدار ستے ہوئے سارے ہوش حواس گوایا
بختیارک آکھن لگا میں خدمت وچہ آیا
میں تائیں وچہ خدمت آیا مینوں شاہ گھلایا
جسدا نام کمند الاوت اس نوں گل لوایا
اوہ کاغذ سی جعلی لکھیا خوب عجیب بنایا
نوشیرواں نے لکھیا ہویا ایہ تحریر دس آئی

شاہ ارباب پدر جو تیرا اس نے ظلم کمایا
تیری اوپر بہتے کرتائیں خاص امید اہنائی
تینوں کراں مغرب اپنا عزت شان کراواں
ایہ تحریر ڈٹھی جد اسنے بہت خوشی وچ آیا
تم بھی اس پر کرو گواہی نامہ جھوٹھ نہ جاوے
میں ہاں کون نکارا بندہ جیکر حکم کراوے
القصہ اُس دے تائیں ایسے ایڈ طمع وچ پایا
بختیارک نے ہرمز تائیں فوراً ایہ فرمایا
اُسپر تم بھی کرو گواہی پھر ایہہ کار بناوے
ہرمز سمجھ گیا اس گلتوں ہوگ فریب بنایا
بختیارک بے دانا بندہ ہووس مکر بنایا
ساتوں عذر نہیں اک ذرہ جیونکر حکم سناؤ
بلکہ میں بھی شاہ دے اگے کراں سفارش بھائی
ہرمز نے پھر نامے اوپر اپنی مُہر لگائی
شاہ ارباب ہویا خوش ڈاہڈا پھر اس تے فرمایا
اک اگے سی سُرنگ پورانی اور نشان بتایا
اُسدا سرا ہے دو جا اندر بے ڈیرا جتھ ہمارا
راتو رات سرنگ توں کڈھو سارا زور لگاؤ
نال لیاؤ پہلا تاں نوں آن ضیافت کھاؤ
ہرمز نے پھر اسد نتائیں خلعت عطا کرایا
دوہیں طرفیں کران کھدائی سُرنگ درست بنائی
سامان ضیافت تیاری کیتی سارا جشن بنایا
نالے خوب مکان سجایا خوشیاں اندر آیا
یا بدراج جشن بنایا جیہوں راز سناؤ
شاہ ارباب نے دختر تائیں سارا راز سنایا

دشمن میرا دوست کرکے اپنے کول رکھایا
عمرو عیار پھڑا دے ساتوں تیری ہوگ بھلائی
تینوں رتبہ اعلیٰ دیوان بہتا شان بناواں
بختیارک نوں آکھن لگا ایہ تدہ کرم کمایا
بختیارک اُسدے تائیں اگوں ایہ فرماوے
ہرمز دی میں مہر لواواں نال میرے تم آوؤ
ہرمز کول لیایا اُستوں حاضر آن کرایا
نوشیروان نے جو نامہ اُستوں کر تحریر کرایا
عمرو ظالم پکڑیا جاوے مدد ایہ کراوے
ایہہ ساڈی بہبودی کارن اُسنے کرم کمایا
ہرمز نے پھر نال خوشی دے اگوں ایہ فرمایا
اوتویں کراں گواہی اسپر جیونکر تم فرماؤ
اُستوں رتبہ خوب دلواواں کرساں سعی گذاری
قرامرز بھی مُہر لگائی ایہہ ہرمز دا بھائی
خیمے وچوں سُرنگ لگاؤ ویکھو کم بنایا
اُسدے اوپر خیمہ کرکے پیش حکم سنایا
میں بھی اودھر کوشش کرساں کم بناواں
پہلکے مغرب فیلے سُرنگے سُرنگ سدھاؤ
عمرو تائیں پکڑ لیاؤ خوب سزا کراؤ
شاہ ارباب گیا ہو رخصت اندر قلعہ سدھایا
جان ورچیادن ہویا تد نوں کیتی خوب صفائی
ہرمز کارن دعوت شادی کھانا خوب پکایا
دل آویزاں اک دختر اُسدی اُس نے آلایا
کیونکر ایڈ تیاری کیتی واقف راز بناؤ
عمرو دے مروا دان میں ایہ کارن بنایا

مینوں دولت مال ملیگا ہرمز شاہ اتھے آوے
دل آویز ایہا گل سن کے وچ تاسف آئی
دل آویز نے اُسے ویلے نامہ رقم کرایا
عمرو نے جد نامہ ڈٹھا حالا معلم آیا
دل آویز سندی تد عمرو خود تعریف کرائی
عمرو نے پھر شکر سندے سب سردار بلوائی
یا رواج ضیافت دساں جنگی جگہ بتاواں
پر کجھ زور لگانا پوسی جے کر زور لگاؤ
جو کوئی بندہ زور نہ لاوے اُس نوں خوب بناواں
عادی نے تد عرض گذاری طاقت خوب لگاواں
ساتوں بھکھ حیران کرایا حمزہ جلد سدایا
اکی من نت آٹا لبھے اک وقت کھا جاواں
دن تے رات رہاں میں بھکھا کدی نہ ذکر فرمایا
جدتک حمزہ والیوں آوے سب کجھ سرپر جالاں
یا حضرت میں محنت کرساں جو کجھ حکم سناؤ
وقت عصر دے حضرت عمرو فوراً اسپ منگایا
گھر ارباب دا جس کوفے اتول قدم وگایا
عمرو جداں مقابل آیا گھوڑا آن کھڑایا
شاہ ارباب لگا تد کہنن ایہ کی آفت آئی
لُٹی کمر تھوڑ لٹا ڈردا باہر آیا
عمرو تائیں نذر دکھائی عمرو نے فرمایا
ابراہیم نبی دی خاطر کھانا تد پکایا
میں ہاں مسلم سنیے لیکھے ہاں اجہ حاضر آیا
اج تساں کم چنگا کیتا مینوں خوشی سوائی
شاہ ارباب ایہا گل سنکے حیرت اندر آیا

نوشیروان دا اوہ پیتر آہا عالی جاہ کہاوے
نال طمع دے کارا کردا اس نے عقل گوائی
دائی دے ہتھ عمرو تائیں نامہ اوہ پوچایا
دائی دولت دتی خلعت عطا کرایا
اللہ صاحب کرم کمایا کردا شکر خدائی
ساریاں تائیں حاضر کرکے عمر عیار الائے
کھانا بھی اتھ بہتا ملسی سارا ذکر سناواں
پھر تلوار کرو کجھ ہلہ خوش ہو کھانا کھاؤ
وانگ شتر دے بیٹھی اُسدی ستی چوب لواواں
کجھ قصور نہ ہرگز کرساں جنگی تیغ چلاواں
رزق نہ چنگا آن نہ لبھا مینوں بھکھ ستایا
دوجے ویلے کجھ نہ لبھے مشکل روز لنگھاواں
خوف خدا تھیں ڈردا حضرت جیوں تیوں وقت لنگھایا
اودھا پیٹ نہ بھردا امیر ارویا کر نالاں
پیٹ بھرے تے کہا نیوں میرا فوراً جگہ بتاؤ
سرداراں نوں نے ہمراہی فوراً کوچ کرایا
قلعہ ہیسی اوہ بہت وڈیرا وانگر شہر بنایا
شاہ ارباب نوں خبراں ہویاں حضرت عمرو آیا
شاید راز نہ معلم ہووے کیوں اسواری آئی
عمرو لگے حاضر ہوکے ادبوں سیس نوایا
اے بھائی اجہ میسر تائیں ایہ الہام وی آیا
فاتحہ اوس خلیل دی کارن سچا جے قصد اٹھایا
کجھ تبرک ملسی سانہاں ملے ہوا لیایا
اللہ صاحب رتبہ تیرا کرے زیادہ بھائی
عمرو شاہ نوں کہلن نے سندا کیتے راز سنایا

منکر ہوناں مشکل ہویا ظاہر گل دس آوے
تسیں ولی ہو پاک خدا دے تیرا عالی پایہ
میں اج ٹھیک بنیا تیرا کی تے سامان بنایا
ایسے کارن خبر تسانوں ناہیں اج لو چائی
ایہہ بھی تساں کرم کیا جو تشریف لیائے
ورنہ میں خود حاضر ہوندا مغرب وقت سدہ ہندا
ایہہ گل کرکے عمرو تائیں اندر محل لیایا
ہر ہر کارن تخت رکھایا ہوراں نے کم آیا
شاہ ارباب کہلوتا حاضر خادم وانگر آیا
تتہیں ورگل عادی تائیں کھانا خوب کھواؤ
باقی دا سرداراں کھادا دستر خوان اٹھایا
شاہ ارباب تائیں تم پکڑو مشکاں خوب بنھاؤ
سرداراں نے جھٹ پکڑیا اسنوں قیدی خوب بنایا
یا حضرت کی بُرا کیتا ایہہ سزا دلوائی
اجہی نمک حلالی کیتی جس دی حد نہ کائی
جو کجھ تم نے کار بنائی اسدا بدلہ پایا
اوسنوں فوراً قیدی کیتا زنداں وچہ سٹایا
عمرو نے فرمایا اسدم خوب کرو ہوشیاری
جو کوئی بندہ اسدے جیوں گردن آن وکھاوے
ایسا گل نہیں پکڑو اسنوں حرفہ ورہ الاوے
باقی دے سردار تمامی تیرے کول کہلاون
ایہہ پاون گے زنداں اندر جیکا ستھ وگاون
عادی پیر دوزانوں کرکے اوپر سانگ بٹھایا
کھاناں کھاندا کل کھاداں خنجر شکم تکاون
عادی بیٹھا اڈیکاں کردا گردن باہر آوے

آخر ہو شرمندہ ظالم شاہ ارباب الاوے
غیبوں خبر تساں تاں ملدی تیرا کرم سوایا
وقت فجر نہوں ایہو کاراں ویل نہ خورہ پایا
میتوں فرصت ہوئی کردا کارروائی
حال میرے پر رحمت کیتی سن مجلس سیا آئے
آن تسانوں خبر سنانداں اپنے نال لیاندا
فرش عجائب تخت عجیبہ اس پر آن بہایا
نال خوشی دے بیٹھا عمرو سارا فکر گوایا
خدمت خوب تواضع کردا دستر خوان بچھایا
تاساں تیکر شکم بھرایا کھانا کل مکاؤ
مغرب ویلا ہویا تدنوں عمرو نے فرمایا
وانگ اسیراں قیدی کرہو دیر نہ ہرگز لاؤ
مشکاں بدھیاں ویکھا کیتا تد ارباب الایا
دعوت دا ایہہ بدلہ دتا اچھی حق ادائی
حضرت عمرو آکھن لگا ہے ایہہ حق ادائی
قسم خدا دی تیرے اوپر تاہیں ظلم کمایا
عادی تائیں حاضر کرکے اوپر سرنگ بہایا
ایس سرنگ دے لاگے بیٹھو ہوکے تیز طراری
فوراً پکڑو گردن اسدی جو وقت زبان آوے
اسنوں باہر کھچ نکالو اندر پھیر نہ جاوے
باقیاں نوں پکڑائی جاویں جو جو تابو آون
پھڑکے مول نہ چھڈو یار دا ایہا کار بنائیو
عمرو آکھے سن لئے نادی جیکوئی جھٹ سدہایا
عادی آکھے ڈھیل نہ کرساں فوراً کھچ لیاداں
ہر دم بیٹھا اڈیکاں کردا دشمن تابو آوے

خرامرز تے ہرمز سندا ہن کجھ ذکر سناواں
ہرمز نے پھر تیاری کیتی مغرب وقت سدایا
چارسیاں ہو مرد بہادر پہلوان لیایا
اک پہلوان لگے اگے اندر سرنگ سدایا
عادی ملک الموت جہیڑا فوراً اتھے وگ وے
دوجے نے جد گردن کڈھی اوہ بھی پکڑ اٹھایا
پہلوان جو چار سیاں سن سارے قابو آئے
گلنوں پکڑ او گھٹ دے ایسا حرف نہ خزرہ آوے
چارسیاں جد قیدی ہوئی واپس اک نہ آیا
واپس کوئی نہ خبر لیجاوے آخر آپ سدایا
عادی اس نے بیٹھا ڈٹھا اولوچہ ہیبت آئی
عادی پھر گردن اسدے قابو وچہ نہ آئی
ای بھائیوں کی آفت آئی ایہ زوبین لیاوے
دوڑو میری مدد کرلو بیتوں جلد چھوڑالو
بیجن اسدا وچا بھائی دوڑ او ہدیول آیا
دوہاں نے جد زور لگا چھٹ زوبین سدایا
کن جڑاں تہیں کڈھ لیاندے عمرو توں وکھلائے
عمرو نے پھر وچہ سرنگدی آتش باری لائی
فرامرز تے ہرمز دوتویں زندہ نس سدھائے
وقت فجر دے حضرت عمرو فوراً حکم سنایا
اک اک نیدہ سولی دتا ڈاہڈا دکھ دلوایا
منہ سرنگ دا شیشے پتری پاکے بند کرایا
دشمن تائیں قیدی کرنا ایہ بھی گل مندیری
قیدوں اکثر ہو گئی کڈہیں جیکر باہر آوے
ہرمز نے پھر عرضی لکھی طرفے پدر لیجائی
بیبہ اسدا کر عادی طرفے دشمن نوں لے آواں
دس ہزاراں لے اسواراں قصد ضیافت آیا
زوبین تے بیجن چارے بھائی خوشیاں کردا آیا
گردن جسدم باہر آئی عادی پکڑ اوٹھایا
باقیاں تائیں کر ہو حوالے پھر خود تاک لگاوے
باقیاں تائیں کرے حوالے زنداں دے وچہ پایا
عادی نے پھر گرکن چائی زندانوچہ پایا
زنداں دے وچہ جیہڑے پا زنجیر کھلاوے
زوبین حرامی آکھن لگا راز عجیب دس آیا
تھوڑی گردن باہر کڈھی خیال جو فیر دگایا
پھر پچھانتوں چاون لگا گردن جلد ہٹائی
کتانتوں پھر کہن لگا دتی آس دوہائی
میتوں پکڑیا قاتاہاں کھیجے دیو بیٹھا دس آوے
منت میتوں ایہ کہیہ لیجاوے میری جان بچاؤ
پیر پکڑ کے کہن لگا ڈاہڈا زور لگایا
ایپر گوش مبارک اسدے عادی پٹ لیایا
حضرت عمرو آکھن لگا اچھے ستھ اڑائے
سب جھلس گئے کولا کیتے ایسی اگ دگائی
دس ہزاراں لشکر والے دوزخ دے وچہ پائے
چارسیاں جو پکڑے آہی سن ایہا حکم چڑھایا
شاہ ارباب بھی سولی دتا دل دا فکر گوایا
پھیر نہ دشمن رستہ پاوے پکا کمہ بنایا
دشمن تائیں قتل کراوے ایہو گل چنگیری
اوہ بھی اکثر آفت پاوے کداں دریغ لیاوے
جو کجھ حالت گذری آہی سب تحریر کرائی

صابر بندپوش اک توکراوہ عرضی بے دہا یا
ہر مرزو چہ فلک دے بیٹھا خوف دلیوچہ چھایا

ذکر امیر حمزہ صاحبقران گنتی شاہاں عالیشان زلازل قاف کوچک سلیمان

محمد صدیق قلم بیاں اگاں حمزے طرف دی گاؤ
آسمان پری جاں حمزے تائیں کرکے قسم لیائی
چھ ماہاں توں حمزے تائیں مکے شہر پہچاواں
چھ ماہ جداں گذشتہ ہوئی حمزے نے فرمایا
کرکے مدد نام خدا دے مکے شہر پہچاؤ
آسمان پری فرماون لگی اجے نہ مول گھلاواں
حمزے تائیں غصہ آیا نال غضب فرمایا
الیاس خضر پیغمبر ربدے اوہ مقبول خدائی
تے میں وعدہ توڑ گوایا رب دا خوف نہ آیا
آسمان پری فرماون لگی جو کجھ رب لیاوے
قسم میرا عوض الٰہی بیتیوں رب دیواوے
حضرت حمزہ ایہہ گل سنکے وچہ اوداسی آیا
اے شاہا میں نال تساڈے کی کجھ برا کمایا
روز اٹھاراں وعدہ کرکے میں لشکر تہیں آیا
ہفت اقلیم شاہنشاہ میرا دشمن ایڈا وڈیرا
دل میرے وچہ اندیشہ کدی آرام نہ آوے
الیاس تے خضر دوہاں دی اگے قسم تساں نے کھائی
آسمان پری ہی جان نہ دیندی اوہ ایہا فرماوے
شاہ شہپال ایہا گل سنکے فوراً تخت منگایا
چونہہ دیواں نوں حکم سنایا مکے شہر پہچاؤ
آسمان پری نوں خبراں ہویاں فریاد وڈی آئی
اے حمزہ ایہہ دختر تیری رحم اہدے پر کہاؤ۔

چھ ماہ ہو گذشتہ ہوئے باقی ذکر سناؤ
الیاس تے خضر دوہاں دی اگے اسیں قسم اٹھائی
اسوچہ مول خلاف نہ کرساں عذر نہ اک لیاواں
وعدہ تیرا پورا ہویا جو اقرار سنایا
گھر بار ہر دیاں خبراں لیواں رحم میرے پر کہاؤ
اک برس دے تینوں شاہا مکے شہر پہچاواں
تینوں خوف خدا دا نائیں کیوں ناہ خوف بھلایا
پیش اوہناں دے توں لے ظالم قسم خدا دی کھائی
تِلْكَ حُدُودُ اللهِ جو اس نے نافذ حکم کرایا
ہے منظور اسانوں سارا جو کجھ رب کرائے
توں کیوں ایڈ غضب وچہ آیا ہنس ہنس کے فرماوے
شاہ شہپال لگے جا حضرت نال ادب فرمایا
جیکر اساں توں میرے تائیں قیداں وانگ رکھایا
اتنے سال گذشتہ ہوئے ہرگز پتہ نہ پایا
خبر نہیں کی کیتا ہوسی کارا اوس چنگیرا
شکر یاد یوے ہر ویلے زندہ رب ملاوے
شکر خدا دے فضل کرم تہیں مدت اوہ مکائی
سال ہور رہا سجگہ میرا جگر جلاوے
حمزے توں اسوار کراکے دیوانیوں فرماوے
نوو قدم کرنبزی چلو دیر نہ ہرگز لاؤ
فرلشیہ نوں اوہ نال لیائی حمزے دیوں آئی
اسنوں چھیڈ نہ ہرگز جاؤ دلقیں موڑ ہٹاؤ

جے میں کجھ قصور کمایا ایس نہ جرم کمایا
میں ہن ملکے طرف سدھاواں فرج نہ ہرگز عینوں
ایہ گل کہہ کے دیوان کولوں فوراً تخت چکایا
آسمان پری پھر زاری کردی اندر محل سدھائی
رضوان آہا اک نوکر اسدا اوسی وقت بلایا
دیو گئے جے ملکے طرفے ایہ پیغام سُنایا
جیکر اگانہاں قدم وگایا پھر کے قتل کراواں
رضوان سنیہا لیکے دھایا آن پیغام سُنایا
دیواں نے کجھ عذر سنایا پیش گئے کردھائی
دیواں تائیں آکھن لگا سبھناں قتل کراواں
اٹھو جلد پچھاہاں چلو دیوان دہشت آئی
گلستان ارم وچہ حاضر ہوئے تد شہپال الایا
حمزہ نے فرمایا تیری مرضی اصل کیائی
تے یا اگے وانگر مینوں جنگل خوار کراویں
شاہ شہپال قسم تد کھاوی محل فریب کائی
تد حمزہ فرماون لگا اچھا جلد پوچاؤ
مینوں ملکے شہر پوچاون دغا نہ مول کماون
شاہ شہپال لگا فرماون چائے قسم اٹھائے
دیو چائے فرماون لگے قسم نہ ہرگز کھائیے
ملکے تداں پوچائیے اسنوں اپنی جان گوائیے
شاہ شہپال غصے وچہ آیا چہرہ سرخی چھائی
نیکی دا ایہ عوض دیوایا واہ تیری وڈیائی
ملکے تداں پوچائیے اسنوں اپنی جان گوائیے
آسمان پری نے اگوں اسنوں ایہ جواب سنایا
امیرا مے خاوند پیارا جدا نہ کراں کدا ہیں
مینوں مول نہ غصہ کائی حمزے نے فرمایا
جیسدن ستارہیں حاضر آواں نہ وساراں تینوں
ملکے طرف روانہ ہویا شوق وطن دا لایا
گریہ زاری کر کر روندے آوے صبر نہ رائی
دوڑ شتابی تیز قدم کر اوسنوں حکم سنایا
حضرت حمزہ دلوچہ جاتا ایہ کجھ آکھن آیا
یاد رکھو پھیر اک تاہیں فوراً مار گواواں
شاہ شہپال دلاں مڑ چلو یاد سنیہا آیا
عفرب تیغ میانوں لیکے حمزہ نے چمکائی
زندہ مول نہ جاون دیہاں عفرب اوہناں ولاں
طرف شہپال دلاں مڑ چلو یاد سنیہا آیا
یا حمزہ کیوں واپس آئے فکر میرے دل آیا
مینوں وطن پوچاون سندی دس دلیل کیائی
سچ بتائے اپنے حیلے کی دلوچہ لیا ویں
مینوں وطن پوچاون سندی دس دلیل کیائی
سلیمان نبیدی دیواں تائیں جلدی قسم دیوائی
اگے وانگر دھوکا کر کے خوار نہ مول کراون
حمزے تائیں نال شتابی ملکے شہر پوچاؤ
آسمان پری دا حکم نہیں ہے ملکے کون پوچائیے
اے شاہ ہم خوفوں ڈردے سچی گل سنائیے
آسمان پری نوں آکھن لگا ایہ کی بدی کمائی
حمزہ ساڈا دوست پیارا راتوں کی آفت چائی
اے شاہ ہم خوفوں ڈردے سچی گل سنائیے
اے شاہ میں بُرا نہ کیتا کیہڑا دکھ دیوایا
درد ہجر تہاڈا بیحد دل خمدا صبر میرے دل ناہیں

استوں کدی تے وطن پوچاواں اصلی گل ایہا ئی
ایہہ گل سنکے حضرت حمزہ تختوں اُتر آیا
کر کر زاری حضرت حمزہ ایہہ سخن فرماوے
مینوں ایڈا دکھ ہویا جسدی حد نہ کائی
اللہ آفت تیں پر گھلے ہیں ہر دم فرماواں
مسلم تائیں مارن مند اکیونکر تیغ وگاواں
مسلم نوں جو قتل کریگا کدی نجات نہ پاوے
ایہہ گل کہہ کے حضرت حمزہ پیدل اُٹھ سدھایا
لیکے نام خداوند والا قدم مبارک چایا
اے ظالم تدھ کارا کیتا میرا نام گوایا
آسمان پری پھر آکھن لگی عزت لوڑ نہ کائی
نام تیرا بدی مینوں شاہ دس پرواہ کیا ئی
آپے حمزہ دکھ اوٹھاوے مڑ میرے وَل آوے
آسمان پری نے ملک تمامی ایہہ ڈھنڈورا لایا
زلازل قاف اسم ہے اسدا او تمند کہاوے
استوں خوب سزا کرا نگی زنداں وچہ پاواں
حمزے دا ایہہ ذکر سناواں پیدل پیدل دھایا
اٹھویں روز ڈگا اک جا گہ بیہوشی وچہ آیا
تن دے اندر قوت آئی خیال جو فیر وگایا
حمزے دیول اُٹھ یا آوے ویکھدیاں دم جاوے
حمزے دے جد لاگے آیا ادب سلام سنایا
حمزہ صاحب پچھن لگا پورا پتہ سناوُ
اس نے اگوں عرض گذاری نال جواب فرماوے
نیچ ہے برس اندر اوہ حضرت تکے اندر جاوے
عام دلو وچہ چھ مہاں دے تکے وچہ لو جاوے

مینوں ہجر تہ ہرگز بھاوے سچی گل سنائی
آہ دا نعرہ اک لگایا سارا محل کمبایا
اے آسمان پری تیں اوپر اللہ آفت پاوے
الیاس تے خضر دوہاں دے اگے قسم خداوی کھائی
کی کراں حل جو قوں ڈردا تینوں قتل کراواں
جیکر مسلم توں نہ ہوندی فوراً تیغ چلاواں
ایس گلوں دل ڈردا میرا دوزخ وچہ نہ پاوے
مکے طرف روانہ ہویا پیدل قدم وگایا
شاہ شہپال ہویا کناری دختر نوں فرمایا
عزت میری گل گوائی حمزہ خوار کرایا
ہجرت مول نہ بھاوے اسدی سدی سخت جدائی
گھر برباد کراں کیوں اپنا ہجرت عجب بلا ئی
میل تھانوں سدا رہی تکے مول نہ جاوے
حضرت حمزہ غصے ہو کے ساڈے نال سدھایا
جو کوئی اپنے گھر وچہ رکھی تے یا وطن پوچاوے
ہرگز مول نہ زندہ چھڈاں گل زنجیر تواواں
ست دناں ست راتاں لوڑی کھانا ذرہ کھایا
دوجے دن کجھ ہوش ہٹی تے حضری کلیجہ کھایا
تدلوں اک طویل القامت ڈاڈا دیو دس آیا
زہرہ پانی پانی ہووے دلوچہ ہیبت آوے
حمزے اگے خادم وانگوں اس نے سیس نوایا
مکہ شہر مسافت کتنی سچا پتہ بتاؤ
جو انسان کرے خود کوشش پیدل پیدل جاوے
استھیں گھٹ نہ ہرگز جاوے بہاویں زور لگاوے
پیک ہووے تد جالی روزاں کٹ مسافت جاوے

میرے جیسی قوت والا سنئوں روز سدا ہاٹے
حضرت حمزہ نے اُس دیو توں نال رحم فرمایا
ایہ احسان تیرا ای یار اگدی نہ مول بھلاواں
اوہ ماد دیو لگا پھر آکھن ملکے تساں لوچاواں
جان عزیز سبھا نتوں حضرت کیونکر جان بچاواں
آسمان پری نے پھر جا گہ ایہا حکم سنایا
میں اسنوں پھر مار گواواں دیواں خوب سزا ایہہ
یا حضرت ایہ خوف وڈیرا کیونکر قدم ٹکاواں
لاگے میرے آتوں جلدی گل عجیب سناواں
پکڑاویں توں شاید مینوں گردن کریں سواری
لاگے مول نہ آواں حضرت میں کجھ احتیاج ناہیں
ایہ گل کہہ کے اُڈ سدہایا ہور نہ گل الائی
اے حمزہ چل اللہ تیرا تینوں وطن پوچاوے
حضرت حمزہ چل سدہایا جنگل جنگل دہایا
پندرہ روز گیا کٹ منزل اک قلعہ دیس آیا
جن خدا تہیں ہرعاں کو دہی زاری چڑھ آئے
دیو اک بڑا قد آور آہا وچہ دیہی دس آیا
تس سنیاں جل حمزے اندر نعرہ اک لگایا
ملک الموت تیرا ہیں آیا اپنا ہتھ دکھائیں
ایہ گل سنکے دیو وڈیرا حمزے ولوں آیا
عقرب تیغ میانوں لیکے آس پیدار چلایا
باقی دیو ہے جو سنے حمزہ ولّ آئے
باقی ناندہ نس سدہائے سر پیر لگائے
شاہ صعد دا امبر آیا اولوں سیتی ٹوایا
ستر قبیلے اس ہمارا ایہ بندہ کرم کہا تھا

مت میں تاں مچھ کے جاوے دیر نہ زیادہ لاوے
مینوں ملکے شہر لوچاوے تیرا کرم سوایا
جیکر میں یہ کرم کماویں اپنے وطن سدہاواں
تے پھر میری جان نہ بچدی میں بھی ماریا جاواں
تینوں ملکے تندرسن پوچاواں جو تو وطن نہ آواں
حمزے تائیں جو کوئی چاہیے اسدے وطن پوچایا
بال بچہ مرواواں اُسدا رحم کراں گی ناہیں
حضرت حمزہ نے فرمایا تینوں گل سناواں
دیواں گول پھر آکھن لگا لاگے مول نہ آواں
مینوں آکھیں سنکھلاویں ہور رکھاری
تینتھوں جان کیونکر طاقت میری ناہیں
حضرت حمزہ دل وچ اپنے کردا استغنیٰ ایہا ہی
او ہو سب ایہہ رحم کنندہ رب رحیم کہاوے
صحرا صحرا گشت کرنیدا ایہدا روندا آیا
اُسے جن کہلوتے ہوئے حمزہ خیال لگایا
گرد قلعہ دے دیو کہلوتے عجب ہتھیار لگائے
تہم قلعہ دی جتھے وچہ پٹریا در توں توڑن آیا
اے ظالم مت در توں توڑیں میں ہاں حاضر آیا
ضرب میری دی لذت چکھیں پھر وار چلائیں
تہم فولادی حمزے اوپر کرکے وار چلایا
تہم ہو یا دو ٹکڑے زانے دیو پہی مار گوایا
حمزے نے پھر تیغ مبارک سیتی مار گوائے
نس گیا تے اُلٹ نہ ڈٹھا حیرت اندر آئے
حمزے تائیں ادب بجایا نالے ایہا الایا
تہاں سنگیاں بھائی وڈا مادرزاد کہایا

شہرستان زرین وچہ مینوں قید مقرر کرایا
سبز نگار قلعہ ایہہ میرا اندر قدم لیاوُ
حمزے نوں اوہ اندر لیایا اوپر تخت بٹھایا
مجلس خوب جشن دی لائی سارا حال سنایا
حمزے نے پھر سارا حال اکر تقریر سنایا
حمزہ تے فرمایا اُسنوں تونہیں اس دا بھائی
اُس نفع دی مول نہ مینوں ہر دم دعا کماؤُ
جان میری قربان تساں تے ہرگز عذر نہ کائی
حمزہ نے فرمایا تینوں اللہ شاد رکھاوے
تُوں میں میرے وطن نوں جاوُ میں پر کرم کماؤُ
سبز قبا نے حمزے تائیں نال ادب فرمایا
شہرستان اندر جد ساتوں قیدوں تساں چھڈایا
جیکر میں پر کرم کماؤ وچہ قبول لیاوُ
تاتویں جان پھر عقدوں پچھے ملکے شہر نوں جاوُ
حمزہ مول انکاری ہویا لاگے دیاہ کرایا
آخر پھیر اقراری ہویا وہ نہ کوئی جاوے
سبز قبا نے نال شتابی اُسدا عقد کرایا
رات پئی تے دوہاں تائیں اوپر پلنگ سوایا
کھیے عقرب تیغ لٹکائی اوپر پلنگ سرہانا یا
شائید ملک انہاں دے اندر ہوگا ایہو دستوری
ہیٹھاں وچہ تیغ دوہاں نوں کیتا ہور لکائی
حمزے تائیں سفنے اندر پھیر لکار دس آئی
حضرت حمزہ کمید الکمید خوابوں باہر آیا
وقت فجر دا ہویا جسدم باہر دا اُسدی آئی
دختر نوں اُہ رات جگایا راوی نے فرمایا

ادھے بھی تدوہ رحم کمایا مینوں آن چھڈایا
یا حضرت میں خادم تیرا میں پر کرم کماؤ
یا حمزہ تم حال سناؤ پیدل کیوں کرایا
لگے وڈے حاضر ہوئے ادب آداب بجایا
سبز قبا نے حال اسنکے بہت افسوس کرایا
تونہیں شاخ اُس دی باغوں ہر دم کردیرائی
سبز قبا فرماون لگا ایہ نہ گل الاؤ
جد آکھو میں ہر دم حاضر ایہنکی گل الائی
دوست کم وڈے کڈھن جو رب رحم کمائی
اللہ تینوں شاد رکھاوے جو ایہ نہ ہرگز لاؤ
دختر میری زیتق جو عاشق اُس نے حال گوایا
اُسدندی ہی عاشق ہوئی ہر دم ذکر چلایا
اسنوں اندر عقد لیاؤ مینوں خوشی بنھاؤ
اسوچہ مول دریغ نہ کرساں نلیتوں وطن گھلاؤں
اُسنے ایہا فیض پچایا جنگلوچہ رلایا
وطن دورا دُ انتظار آئے گلاں کیونکر ہلے
ریحان پری اوہ دختر اسدی جیہا حقیقت بنایا
حضرت حمزے دی اُس ماتیں ایہا کار بنایا
ریحان پری وچہ دلدے سوچ ایہ کی کار بنایا
پہلی رات لکھیندی ہوسی کھیے تیغ ضروری
جام وصل اگھت نہ بھریا ادھی رات وہائی
اوتویں گریہ زاری کردی روندی نظری آئے
تیغ نئی تیتھہ جنگل طرفے فوراً کوچ کرایا
دختر اوپر پلنگ اکلی اُسنے نظری آئی
دروازہ پری کا اسم سی اُسدا اُس نے ایہ فرمایا

ای ہٹی وچ حمزہ کہتے میتوں چھیڑ سدھایا
تبع رکھی ہی کھیے راتیں فیر خبر نہ کائی
سبز قبا نوں خبر ہو چکی اوہ وچہ حیرت آیا
عزت میری خاک رلائی خبر تمام سدھائی
نے مُن خلقت طعن لیائے حمزہ چھیڑ سدھایا
دیوان پریاں تائیں اُس نے فوراً حکم سنایا
اسنوں لبھہ لیاؤ جلدی ہر ہر طرف سدھاؤ
آسمان پری دا بابا فی حالا کر تقریر سناوان
مُرخ پوشاک بدن پہ لا کے اکدن مجلس آئی
حمزہ شیر گیا کس جاگہ اُسدا ذکر سناؤ
عبدالرحمٰن قرعہ جد لایا آتنا حرف الایا
آسمان پری بھی لا گے بیٹھی راوی ایہ فرماوے
زائچہ ویکھ فرماون لگی غصے دل وچہ آئی
تایا ہو کے سبز قبا نے ایڈا قہر کمایا
میسکرا اور سوت بنایا میرا خوف نہ آیا
غصے دل وچہ آئی فوراً تخت عجیب منگایا
سبز قبا نوں پکڑ لیاوان زندان اندر وچہ پاوان

ریحان پری فرماون لگی میتوں راز نہ آیا
دردانہ پری ایہا گل سنکے حیرت اندر آئی
دل اندر وچہ تاسف کردا حمزے کیا بیتایا
سبز قبا نے دختر اپنی حمزے نوں پرنائی
آخر عیب کوئی وچہ اس دے سبز قبا فرمایا
لبھو حضرت حمزہ تائیں ہے کس طرف سدھایا
دیو پریاں سب لبھن لگے اُڈ دی وانگ ہواؤ
اُس نے کی کجھ کار کیتا سارا ذکر لیاوان
عبدالرحمٰن نوں آکھن لگی قرعہ لگاؤ کائی
نال نجوم دسو سب حالا فوراً دیر نہ لاؤ
جنگل وچہ حیران سپید ہوئے نہ راز بتایا
وچہ نجوم دخل خود رکھدی اچھا قرعہ لگاوے
اللہ اللہ آکھن لگی حالت عجیب وچ آئی
دختر اپنی تائیں اُس نے حمزے نوں پرنایا
او ہمیر لے تایا ناہاں اُس نے ظلم کمایا
لشکر دیوان لے ہمراہی فوراً کوچ کرایا
نالے اُسدی دختر تائیں حمزہ خوب ملاواں

جانا آسمان پری کا مع فوج جرار قلعہ زنگار کیطرف اور تاراج کرنا شہر کو اور گرفتار کرنا اپنے تایا سبز قبا کو اور اُس کی دختر ریحان پری کو سزا دیکر قید کرنا زندان سلیمانی میں

محمد صدیق ایہا جگ فانی اسدا کوچ وسیلا
کتنے زور آور لے یارا اتھیل لد سدھائے
آسمان پری اسوارے کر کے جسدم کوچ سدھائے

اتھے نال ہیں بنا ہر گز کرنا قبر دے برا
ملک الموت آئے جو بیلے پیر نہ کسے اڑائے
سبز نگار قلعے دے اندر فوراً حاضر آئی

سبز قباتوں اُس ویلے فوراً قید کرایا
سارا شہر ویران کرایا خلقت مار گوائی
سبز قبا ریحان پری بھی کیتی مار کٹائی
شاہ شہپال خبر جد پائی دختر قہر کمایا
آپ گیا جا بھائی قیدوں کڈھ لیایا
شہپال بیچارا زاری کردا امینوں خبر نہ کائی
شاہ شہپال کریندا عرضاں سدا جوش ہٹاوے
سبز قبا نے زاری کر کر اک دو ہتھڑ لائی
اے والی آسمان زمیں دے میریاں سن دعائیں
آسمان پری نے جیونکر مینوں ناحق دکھ دوایا
آیا وقت اجابت سندا جو اس نے فرمایا
پیچ کسے نے سخن الایا خود حضرت فرمایا
ڈر مظلوماں دی آہ دلوں جداں دعا الاوے
اُسے ویلے تی حال سناواں اوہ کی آفت آئی
ہاتم پردہ قاف کہاوے اُس دی کر گدائی
سلیمان نبی دے ویلے اندر اوہ ہا نیک کہایا
دیو عفریت دا جو امیر زادہ ایہا دیو کہایا
ہاتف بحر سلیمان نبی دے نال سخت وائی
دیو پری کوئی یار انہاں تھیں ہر گز ہل نہ جاوے
اٹھ بھی ڈنڈا اسا جو آہا تائیں یار سدھایا
دو قلعے اسیاں اُس نے جادو نال بنائے
ایک دم سفید اسم اک دھریا اوہ قلعہ سد بنایا
دیو عفریت دی اُس دیاں تائیں خبر لوچائی
دنیا اُتوں آدم زادہ اُس نے اک لیایا
ہاتا تایا تامیرا اُس نے مار گوایا

ریحان پری بھی ہوئی گلوچہ سنگل پایا
شہر فتناہ تمامی کر کے اپنے گھر بسدھائی
زندان سلیمان اندر سٹے آپ محل سدھائی
بھائی میرا قیدی کر کے زندان وچ گرایا
گریہ زاری کر کے اُنہوں معاف قصور کرایا
آسمان پری نے کار اُٹھیا ظالم بُری بلائی
سبز قباتوں دل وچ اندر ہرگز صبر نہ آوے
اپنے منہ تے مار دو ہتھڑ ایہا گل الائی
برکت پاک نبیاں کر کے کوئی آفت پائیں
الہی ایہہ قہر دتاریں میریا پاک خدایا
مظلوماں پر ظلم کمانا سندا بہت الایا
ہویا اوہ قبول شتابی اوہ جو در گھر تُوں آیا
اجابت استقبال کرنتوں بانہہ دلوں آوے
آسمان پری پر چھیلن ڈگا قہر عذاب خدائی
رعد شاطر اک دیو اوتھے رہندا قوت اندر بھاری
دیواں دیو چہ قوت والا سخت قبیل سدایا
بڑا قدآور صاحب ہمت شاطر رعد سدایا
اوہ مشہور آہے اُس جاگہ تے معروف کہائے
شاطر رعد گیا جو اوتھے فوراً یار سدھائے
ہفت بحر تیں یار اُس دے لئے اک سکان بنایا
جو طلسم بنایا اُس نے کم نہ آئے
اسم سیاہ اسم اک دوجا اسم تے طلسم بنایا
شاہ شہپال نے ملک نشٹ کیتا قہر خدائی
زلزل قاف سلیمان کی چک اوہ تا عم کہایا
شہرستان طلسمی تیتھیا کل ختناہ کرایا

ایہ گل سنکے اسد تائیں غضب دلے وچہ آیا
اوہا چال کرامت والا ایکے استون ڈھایا
شہیال شہنشاہ دا حاضر مجلس سارا قید کرائے
سیاہ بوم قلعہ وچہ لیا کے زندان وچہ گر لئے
عبدالرحمٰن گیارہ باقی استون رب بچایا
حاضر مجلس اک نہ بچیا باقی رہیا نہ کوئی
قرعہ لگا کے دیکھن لگا حمزہ کتول دعایا
حمزہ اک پہاڑی لاگے بیٹھا نظریں آیا
حضرت حمزہ پچھن لگا توں کس کارن آیا
عبدالرحمٰن نے حمزے تائیں سارا حال سنایا
سفید بوم قلعہ اک شاہا اس وچہ قید کرایا
قسم اوہناں جو جھوٹی کھائے وچہ غضبے آئی
عبدالرحمٰن لگا فرماون سچ تساں فرمایا
استوں جا کے کوئی چھوڑ سو سو وارا لاول
سے نال انہاں نے دیکھو کیسا دغا کمایا
عبدالرحمٰن کریندا منت بیٹھک دغا کمایا
اٹھے پانچ گناہوں قیدی ویرا اندر وچہ آئی
آخر حمزہ من کہیا پار رحم دلے وچہ آیا
عبدالرحمٰن لگا فرماون ہے اوہ دور دڈا ڈا
اوہ بحر ہیں چاد وسے دیار نہ کوئی چلے
سیمرغ تے نیکہ حضرت تیتوں ہیں لوچاؤں
حضرت حمزہ راضی ہویا اوپر تخت بہایا
اوہ قلعہ ملکت اسدی اوپے تخت رکھایا
حضرت حمزہ دیکھ قلعیوں ہس ہسکے خرمایا
شاہ الموت بیٹھا اسجا اگے سچی گل سنائی

سلیمان نبیندا اس دیو تائیں سی اک جال سنبھ آیا
گلستان ارم وچہ جا کے اوس نے اوہا جال لگایا
آسمان پری نے نال فرشتہ قیدی وچہ پایا
تھاؤں تھائیں کلی کلی وچہ عذاب رکھائی
اوہ اسے ویلے مجلس وچوں گھر دی طرف سدایا
عبدالرحمٰن تائیں جس ویلے خبر اجیہی ہوئی
اوپر تخت سواری کر کے ہتھ کارن آیا
عبدالرحمٰن ڈٹھا جد حمزہ ادبوں سیس نوایا
تاں حضرت نے اس تائیں سینے نال لگایا
آسمان پری شہیال وغیرہ اندر قید سدھایا
حضرت حمزہ آکھن لگا نیکی دا پھل پایا
چاہیے بندہ اس گلوں ہر ویلے ڈر کھائے
پرہن آکہے پھر دت کے چاہیدے کرم کمایا
حمزہ آکھے نہ کر منت ہیں ناہیں اٹھ جاواں
تے میں کہن چھوڑاواں استوں ہیر اجگر جلایا
قریشہ ناعر خدا ہی شاہا تائیں دکھ دیوایا
اسد اعدمہ باقیاں تائیں تحتو کویں رہائی
سفید بوم قلعہ ہے کہتے حمزہ نے فرمایا
ہفت تجربہ ہے اوہ لگے منزل بہت زیادہ
تساں تیرے پار نہ جائے ایہ وزیر الالے
سیمرغ نے اکھاں جاندے ہیں ایہ کارگزار
عبدالرحمٰن گیا مہاری قلعہ اگوں اک آیا
کتنے روز حشق اٹھ کیتا حمزے توں بچایا
اگواری ہیں ایس قلعہ وچہ لگے قدم لبیلے
لاقیہ سی وقت اسدی صورت ہندسدائی

عبدالرحمن لگا فرماون سبھ نساں فرمایا
عبدالرحمن نے عمر عیاراں اوپر تخت بہایا
چوتھے جناں نوں حکم سنایا فوراً تخت اٹھاؤ
جناں تخت سر کرنے چایا اوڈی وچہ ہوائی
ست دہاں ست راتاں تیکر زود قدم کردہائی
اوتھے آکے تخت رکھایا حمزہ نظر گندا اے
بہت درخت گھنے اس جاگہ ایڈ فراخ دسن آئے
شنجراں اوپر قلعہ دس آیا ساری جوب لگائی
حضرت حمزہ پچھن لگا ایہ کس قلعہ بنایا
آشیانہ سیمرغ جناور قلعہ نہ ہرگز کائی
حضرت حمزہ رخصت ہو کے قدم مبارک چایا
سیمرغانڈے بچے دستے وانگر لوٹ دس آئے
بچے لگے بولن اس دم غوغا شور مچایا
شاید کچھ انہاں نے ڈٹھا تاہیں دہشت آئی
اژدہا اک بہت وڈیرا اس دم نظری آیا
اسنوں پنڈ پنڈے کرکے بچیاں اگے پایا
حضرت حمزہ نیندر اندر بیہوشی وچہ آیا
حمزے تائیں ستا ڈٹھا ایہ سیمرغ الافے
ایہ ساڈے ہاتھ قابو آیا اوسنوں مار گواؤ
ایہ گل سن کے بچے دووین فوراً باہر آئے
اژدہا اک دشمن ساڈا اسنے مار گوایا
تالے سانوں کٹ کھایا ڈاہڈا رحم کمایا
حمزے اُتے دھپ آئی سی تلیے گرمی آئی
تلیے نال پراندی اوسنوں ٹھار کر چھل لگائے
حضرت حمزہ اٹھ کھلوتا بیداری وچہ آیا

اوہ کہیگا سی نائب میرا ایہی خود آپ بہایا
جناں تائیں تخت چکایا ایہا حکم سنایا
کول سیمرغ پہچاؤ اسنوں دیر نہ زیادہ لاؤ
پانی پانی نظریں آوے دسرت نمول دس آئی
اٹھویں روز گئے اک جاگہ ڈاہڈا بحر دس آئے
دریا بہت وڈیرا آہا پانی ٹھاٹھاں مارے
پنج فرسنگ اُہناندا سایہ ڈالاں نال دس آئے
نکڑ دا اوہ قلعہ تماشی خوبی حد نہ کائی
قلعہ نہیں ہے ہرگز شاہا جناں سنے فرمایا
جن گئے پھر الٹے پچھاہاں کر کے ادب ادائی
آشیانے دل حیدم آیا حالا عجیب دس آیا
ہاتھی نالوں دوہرو وڈیرے ویکھن اندر آئے
حضرت حمزہ ویکھن لگا کیہو مکر دغا پایا
حضرت حمزہ چار چوفیرے نظر مبارک پائی
حمزہ نے اک تیر چلایا اسنوں مار گوایا
بچے کھاپی راضی ہوئے حمزے بستر لایا
تدنوں جوڑا سیمرغاں دا فوراً حاضر آیا
شاید ساڈیاں بچیاں تائیں ایہو مار گواوے
دوہاں ایہ صلاح بنائی اندر جھاک لگاؤ
ساری حال حقیقت دسی جو احسان کمائے
گویا سانوں اس بندے آب حیات پلایا
سیمرغے سنی جد گل اچھی خوشیاں اندر آیا
سایہ کر کے آپ کھلوتا ڈاہڈی رحمت آئی
ہتھیں ہرگز جھل نہ لائے مت بیداری آوے
سیمرغ جناور نظریں آیا حمزے ٹھہر وگایا

ترکش وچوں تیر شتابی وچہ کمان رکھایا
سیمرغ کہے تم ٹھہرو نہ کریو تیں احسان کمایا
نال انہاں قاف سلیمان کو جگ میں ہاں نوکر تیرا
سیمرغ جناور آکھن لگا مینوں نبی بتایا
اک زمانے وچہ لبھتے آدم زادہ آوے
دیواں تائیں قتل کریگا قوت بڑی رکھاوے
اس کارن میں تینوں جاتا ایہ قدر کرم کمایا
حضرت حمزہ نے فرمایا ایہ سر جد کیا ئی
قاف ملک ایہ ہرگز ناہیں بیشک قضا کہایا
جیکر میرا کم بناؤ میں پر رحم کماؤ
حمزے نے فرمایا اسنوں میں اس کارن آیا
آسمان پری شہپال وزیرہ اس نے قید کرائے
جیکر میں پر کرم کماؤ لوہم سفید لیجاؤ
سیمرغ جناور آکھن لگا دیو تمامی سارے
پرمیں اتھے ضرور لیجاواں توں مقبول خداوا
ست لقمے تم گوشت منہ اپنے وچ کھاؤ
جدوں ہم بولیوں ہوگ ضرورت لقمہ اک دیواؤ
حضرت حمزہ تیر بکٹ کے گور ٹن طرف چلایا
ست عدد اوہ نیلے مارے گوشت خوب بنایا
حضرت حمزہ اوپر بیٹھا اللہ آپ دیوایا
لوہے دا ہتھیار نہ کوئی اپنے کول لیجائیں
ہاں البتہ چھوٹا کوئی موزے وچہ لکاؤ
حمزے نے ہتھیار بدن تے چھوڑ زرہ تمامی
نیمچہ اک آہا سہرا اپنی موزے وچہ لوکایا
اتنی دور گیا اوہ یا لا حمزہ نظر و نگاوے

سیمرغ جناور مارا گواواں ایہا قصد اٹھایا
بچے میرے تدہ بچائے کیوں ہاں تیں تیر اوٹھایا
حضرت حمزہ کہن لگا کیو تکرار واقف میرا
سلیمان نبی نے نال محبت اکدن اکھوالایا
سیمرغا ندیاں بچیاں تائیں دشمن کنوں بچاوے
ترا اتساں قاف کہن گو اسنوں ہر اک بہشت وچھاوے
ہیں محاجز نوں آن تساں نے ایہ دیدار کرایا
قاف ملک یا جادو کوئی اسنے عرض الائے
حضرت حمزہ نے فرمایا میں اک کارے آیا
اس نے اگوں عرض گذاری فورا حکم سناؤ
قتا طرہ عدو دیوا اک ظالم اس نے ظلم کمایا
لوہم سفید قلعہ اک آکھن اوتھے قید رکھائی
اوس قلعہ وچہ چھڈو مینوں دیر نہ ہرگز لاؤ
ایس گلوں ہو دشمن جاون عدو خاص ہمارے
بھاویں کوئی پرامنا تے کریساں کم تساڈا
پانی دے بہت گھٹ ضروری اپر پشت رکھائے
یہی اک پانی گھٹ پلاؤ ایہ سامان بناؤ
گاؤ نیل انہاں توں آکھن لیاوی ایہ فرمایا
کھلاں لاہ وچہ پانی بھریا اسدی پشت لدایا
سیمرغ جناور آکھن لگا خوف میرے دل آیا
اقتا طیش چہ سنگ تسم ہے اسو جیہیں نہ جائیو
پاقی دے آشیانہ اندر بیٹھ تم تکھ جاؤ
آشیانے دے وچہ لکائے پاک الہی دے حامی
تد سیمرغ اڈاری ماری طرف فلک دی دھایا
زمین نگینے وانگر دسدی پانی نظری آوے

حضرت حمزہ نے فرمایا ایہ کی جگہ سداوے
اقل دریا ہے ایہ آیا جیہڑا باقی ہن جاواں
نصف سحر جس وقت سدھایا اُس تیلے فرمایا
حمزے نے اک گوہن اسنوں تابت چھک پھڑائی
اکدن نے اک رات اندر اوہ دریا چیر سدھایا
ایہ جاگہ کی تمام کہاوے اُس نے عرض الائی
نصف سحر اوہ جس دم دسیا لقمہ طلب کرایا
القصہ اوہ چوتھے دریاواں اوپر لنگھ سدھایا
نیمچہ سی اک حضرت حمزہ ہوزے وچہ لوکایا
سیمرغ بیچارہ اُدن دلوں حیرت اندر آیا
تد اُس نے ایہ عرض گذاری جیکر رحم کماوے
ورنہ جان نہ ہرگز بچدی سانوں کجھ لیجاوے
حمزے نے پھر اوسے ویلے اسنوں کڈھ گرایا
سیمرغ گیا پھر لنگھ اگاہاں ہفتم دریا آیا
سیمرغ جناور اتنا اُچا طرف فلک دی جاوے
نصف سحر جس وقت سدھایا لقمہ طلب کرایا
آتش دی جد تیزی اُڈدی اوتھے ظاہر آئے
اوہ لقمہ وچہ آتش ڈگا جل بل کولا ہویا
ہفتم لقمہ ہین تینوں سے اسجگہ پھیرا آیا
اُس نے اگوں عرض گذاری پھیر منہ نہ آیا
سیمرغ حیرانی اندر آیا ہیواں ہوندا جاوے
حضرت حمزہ دلوچہ ڈریا جے ایتھے گرجاوے
تواج حضر دا کلیجہ اوہ ہاتھ اُسدے وچہ پایا
لنگھ گیا اوہ دریا سارا آتش کے اوپر آیا
حضرت حمزہ اوتھوں آیا پیدا شکر بجاوے

اُس نے اگوں عرض گذاری جادو بحر کہاوے
انشاء اللہ کوشش کر کے تینوں پار لوچاون
یا حمزہ اک لقمہ دیویں مینوں بھکھ ستایا
نال مشک جو پانی والی اسدے منہ وچہ پائے
وچ دریا اوپر آیا حمزے پھر فرمایا
خاک بسر ایہ دریا وچہ جادو کار ایہا ہی
حضرت حمزہ نے پھر اودیں لقمہ آپ کھوایا
پچھوال القصہ طلسم پہاڑی والا دریا آیا
القصہ طلسم کشش جادو کیتا اپنا زور لگایا
ہر دم نیچے کھیچے جاوے طاقت زور لگایا
ایہہ ہتھیار لوہے دا حضرت جلدی کڈھ گراوو
جادو دا ایہ کاری تاہی پھیر خلاص نہ پائے
پر افسوس دلوچہ کردا ایہ نا حق گوایا
آتش دا دریا تماہی تابش انت نہ آیا
پھر بھی تیزی آتش والی ہوک حیران اڈاوے
حمزے پھیر لقمہ اسنوں جلدی نال پھڑایا
حضرت حمزہ نال تسلی کہے پانہ ہٹاوے
سیمرغ کہے دیہ لقمہ جلدی حمزے کیتا گویا
لقمہ ہین کتھوں لیواں صاف جواب سنایا
یا حضرت میں کتھوں تیکا ڈاہڈا عاجز آیا
تینوں تیوں سیک زیادہ لگدا آتش جگر جلاوے
آپ مری بھی تینوں جانے دلوچہ فکر دوڑاوے
اُسدی برکت طاقت ہوئی واہگ بھولے دہایا
حضرت حمزہ پیشتوں لا سپاہی سلام سنایا
پر ہتھیار سلاح جدے ولوں حیف دلیچہ کہاوے

تد نوں حضرت خواج خضرؑ نے آن سلام سُنایا
ہتھیار دہیری جو وچہ آشیانے سارے خضر لیایا
سب کجھ حاضر آن کرایا حمزے شکر بجایا
حمزے نے ہتھیار تمامی اوپر بدن لگائے
سیمرغ جناور نوں فرمایا ایہ کی جگہ کہائے
بوم سیاہ اک قلعہ ہے دوجا نال خوشی دے جاؤ
حمزہ نے فرمایا اسنوں ایہ تد گرم کمایا
جاؤ تسیں خوال رہیو رخصت حکم سنائے
جس دن تینوں حاجت ہووے اک آتش وچہ پائیں
دوجا جس دن وطن سدھاؤ کلغی اسپ لگاؤ
تریجا حضرت حمزہ وتائیں کر کے تدر پوچائیں
سیمرغ بیچارہ رخصت ہویا حمزہ بہشتیں سدھایا
حمزے نے اک تیغ وگائی فوراً مار گوایا
سفنے دیو وچہ آیا ہے سی رستم جو گھلایا
حضرت حمزہ اگے ٹریا دروازہ وچہ آیا
میں بھی جس دن قتل سدھاواں اسدا کوٹ تباں
چار سیاں دیو پہرے والے مُردے دیو وچہ دس آئے
حضرت حمزہ اسدے تائیں نذرا چانک آیا
اتھے بھی ایہ حاضر آیا قہر خدا دا ہویا
عقرب تیغ میاؤں کڈھ کے اُسدا اوڑ بچایا
باقی دیواں دہشت وہائی سارے نس سدھائے
شاطر دعا گیا سی اسدم کرت تُھکا رسارھایا
اسنوں جلو خبر لیجاؤ کہ ان اعانت آئے
حضرت حمزہ سوچان کردا اندر دیو وچہ کھلو یا
غیبوں اک آوازہ آیا ایس وچہ تائیں

حضرت حمزہ قدمیں ڈگا ادب آداب بجایا
پہنچا اوہ ٹھہرائی جیہڑا وچہ دریا گرایا
حضرت خضر پوشیدہ ہویا پھیر نہ نظری آیا
بھائیے دو نظر اٹھائیں حمزہ ایہ فرمائے
اُس نے اگوں عرض گذاری بوم سفید کہاؤ
مینوں جیکر کرم کماؤ رخصت حکم سناؤ
کر امداد تساں اے بھائی ایسی جگہ پوچایا
تن علاویر دتے اس نے نالے عرض الائے
اُسے ویلے حاضر ہوواں کر ساں مدد تساہیں
میری ایہ نشانی رکھو مفت نہ مول گواؤ
اوہ بھی میرا دوست ہویا نال سلام دعائیں
شیر لئے اک ملیا ظالم حملہ کر کے آیا
اسدی کھل اوتاری حضرت ایہ خیال لگایا
کوٹ آہا گل اسدے اندر پوشش شیر کہایا
بوم سیاہ قلعہ جو آہا جدان مقابل آیا
رستم وانگر ہر کہا اندر فوراً طفرت پا دال
سر دار سبھا تد پایا ہر طرفے بیٹھا نظر وگائے
اوہ سردار لگا تد آکھن قاف زلزلا تل آیا
حمزے اوپر وار کرنوں حربہ لیکر دھایا
دو ٹکڑے اوہ اوتویں کیتا دوزخ اندر پایا
اوتھے تہارستان جیدون جاوے حیرت اندر آئے
نس گیا نتیج اُسدی طرفے اپنا قدم وگایا
حمزے تائیں مار گواوے ساڈی داد دیوا
شاہ شہپال شاہ اس اندر کہا تد لیوچہ ڈھویا
بوم سفید اندر ہے کیتا قیدی اسدے تائیں

حضرت حمزہ ایہ گل سن کے بوم سفید سدھایا
سو تحقیق ہے اوس قلعے دا پہیرہ اپڑ لیائے
دس دروازے اوس قلعے دے حمزے خیال لگایا
اک لبا وس زمین دے اوپر دو جا بالا دھایا
حمزہ دلوچہ کرے دلیلاں کیونکر اندر جاواں
غیبوں پھیر آوازہ آیا ایہا حرف الائے
حمزے دا اک پوتا ہوسی رستم وقت کہائے
حضرت حمزہ ایہ گل سنکے حیرت اندر آیا
میں خود آپ اجے ماں لڑکا پوتا جیتک ہووے
تد توں پھیر آوازہ آیا فکر نہ ہرگز لاہو
نال خوشی دے قیدیاں تائیں بخشو لسیں رہائی
حمزے نے بسم اللہ کر کے اعظم اسم چلایا
نس گیا تد سپ تداہیں حمزہ اندر آیا
شاہ شہپال سنے رفقاراں بیٹھا کردا زاری
شاہ شہپال ڈٹھا جد حمزہ خجلت اندر آیا
حمزے نے آسنگل کٹے قیدوں ملی رہائی
آسمان پری اتھ نظر نہ آئی حمزے نے فرمایا
اوہ کدن جو چڑھدی اڑ کے اسو چہ قید کرائی
لبند تڑ گیا جد اندر حالت عجب دس آئی
فرشتہ بیٹھی زاری کردی اور روندیاں کہیا وے
سنگل وڈہ چھیڈا یا او سنوں باہر وار لیایا
آسمان پری شنبر مسندی ہوئی قدرباں توں گرئی
میں ہن کدی قصدو نہ کرساں غدر نہ وڑ لیاوا
حضرت حمزہ اسدے تائیں ناہیں حرف الایا
شاہ مرحد یپال اگوں لشکر کئی ہزاراں

قلعہ عجائب تبیا ہویا دیکھن دیو چہ آیا
دیو طوفانی بیٹھے ہوئی حربے ہتھ اوٹھایا
اژدھا اک بہت وڈیرا در دیوچہ دس آیا
دروازے نوں روکی بیٹھا بھاری قفل لگایا
اس ظالم نوں رستے وچوں میں کس طور ہٹاواں
ایہ طلسم فتح نہ ہوئی حمزہ زور لگاوے
اوہ طلسم فتح ایہ کرسی اوہا قدر رکھاوے
پوتا شاید کس دن ہوسی پت نہ ظاہر آیا
قیدی کوئی نہ زندہ رہسی خوف دلیدا ہووے
جادو توڑن قصد کریو قیدی کل چھوڑا وَ
اسم اعظم پڑھو تے پھوکو دیکھو کار خدائی
اژدھا ول پھوک چلائی اوہ فوراً نس سدھایا
اندر باغ عجائب ڈٹھا حال عجب دس آیا
سنگل طوق سبھاندے آہے وڈے وڈے بھاری
سر اپنے تے ول قرباں کر کے اشکوں نیر وہایا
خوشیاں اندر آئے سارے کرن شکر خدائی
آسمان پری کس جا گئی آہی تد شہپال الایا
اس گنبد نوں حضرت حمزہ آیا کر کے ڈھائی
پیٹھی کرکے ٹنگی ہوئی اندر نظری آئی
پکڑ فرشتہ تائیں حمزہ گودی وچہ اٹھائے
شاہ شہپال بیٹھا جس جاگہ اوتھے حاضر آیا
یا حضرت کر معاف خطائی بے سر دھم بدی کمائی
چھڈ ماہاں توں نیری تائیں کے شہر لے جاواں
ساریاں تائیں لے ہمراہی باغوں باہر آیا
دیو طوفانی ڈٹھا ظالم کرنا مارو ماراں

حمزے نوں اوہ آکھن لگا توہیں قہر کمایا
دیو عفریت جو ماماں میرا اوہ بھی مار گوایا
قیدی میرے آن چھڈائے ایڈا قہر کمایا
ایہ گل کہہ کے حمزے اوپر پھیرا اوس چلایا
عفریت تیغ تہور کرکے پہلو وچہ لگائی
اُسدی لاش اُٹھائی دیواں وانگ ہوائے دھائی
دیو سمندوں سی اک بھارا اودی ذکر الاؤ
حضرت حمزہ باقی سارے فوراً کوچ کرائے
گلستان ارم وچہ داخل ہوئے اللہ کرم کمائے
اکدن ستیاں سفنے اندر پھر نگاروں آئی
حضرت حمزہ زاری کردا اتوں الحمد کھلویا
حضرت حمزہ نے فرمایا جلدی کرم کماؤ
آسمان پری فرماون لگی اجے نہ گھول پُچاوں
اسوچہ عذر نہ کرساں ہرگز نہ اصرار لیاواں
حضرت حمزہ غصے ہوکے پیش شہنشاہ آیا
اے شاہا میں نال تساہاں نہ کیتی برائی
شاہ شہپال نے اوسے ویلے فوراً تخت منگایا
آسمان پری نوں خبراں ہویاں حیرت اندر آئی
دیواں نوں جا میری طرفوں ایہ پیغام پُچاؤ
جیکر ملکے شہر پُچایا سولی پکڑ دلواواں
اوہ خادم نے پیغام سنایا حمزہ دیوں آیا
اوسے ویلے حضرت حمزہ واپس تخت لیایا
ہنیوں کیہوں نہ وطن پُچاندی نیت جوار کراؤ
شاہ شہپال نے غصہ کرکے دختر نوں بلوایا
آسمان پری فرماون لگی وطن نہ مول پُچاواں

گلدستہ قاف ویران کرایا توڑ طلسم گوایا
تے ہن ایسی جگہ توں آیوں میرا خوف نہ آیا
میں ہن زندہ جان نہ دیواں میرا جگر جلایا
حمزے نے اک چھال لگائی اوسدا وار بچایا
وانگ قلم دے جسم بنایا بدنوں پار سدھائی
دیو سمندوں طرف سدھایا رورو حال سنائے
ملتھ ہزار آہے اُس دیو دے قوت مند کہاوے
اوپر تخت سواری کرکے اندر قاف سدھائے
چھ ماہ حضرت حمزہ اوتھے خوشیاں وچہ لنگھائے
اگے وانگر زاری کرکر روندی نظری آئی
آسمان پری فرماون لگی کیونکر بیدل ہویا
مدد کرکے میرے تائیں ملکے شہر پُچایا جو الا
اگ سوتی ان تیرے تائیں ملکے شہر پُچاواں
وعدہ کندی خلاف نہ کرساں سچو سچ الاواں
اپنا حال سناون لگا جو جو حرم الایا
جیسکاران نے میرے تائیں ایہ تکلیف دلوائی
چوہڑ دیواں نوں تخت چوکایا مکے طرف گھلایا
خادم اک دوڑایا مگرے ایہا گل الائی
حمزے نوں جہ جنگل چھوڑو جلدی واپس آؤ
زندی ہرگز مول نہ چھوڑاں سُتیاں ناس کراواں
حضرت حمزہ دپوچہ جاتا ایہا مفسد آیا
شاہ شہپال اگے ہوجا حضر غصے نال الایا
کیہوں حلوچہ ہرپائی آئی لشکر خیر کماؤ
کیہوں ایہ زندہ فساد مچایا میرا جگر جلایا
کیونکر جانہ اپیا جاران دل دودافوچہ یاداں

حضرت حمزہ ایہ گل سُن کے تختوں اوتر آیا
رتّ جسم تساندے اُتے جلدی آفت پاوے
بعضے آکھن اسدن حضرت جھٹ طلاق الائی
حضرت حمزہ غصّے ہوکے پیدل پیدل دھایا
راوی نے ایہ ذکر الایا جدن حمزہ دہایا
ہو فقیر گیا اوہ نکل دل درداں وچہ پایا
آسمان پری پھر شاہی پائی اپر تخت سدھائی
ملکا نوچہ منادی کیتی حضرت حمزہ دھایا
اسنوں سولی چڑھوا دیواں تے یا قید کراواں
اوہ آپہ تخت تے بیٹھی سد وزیر بولایا
حضرت حمزہ جیہڑا عاشق مہر نگار کہاوے
عبدالرحمن فرعہ جیہڑا آیا اُس نے عرض الائی
تیری نالوں صورت اُسدی حدوں با ہجہ زیبائی
دیو دا اک نام قلعہ آہا اوسے گرد نواحے
آسمان پری نے اوس قلعہ دا نقشہ کل لہایا
ایہ نقشہ لے جا ہو جلدی اندر عرب سدھاؤ
مہر نگار ہووےگی اُتھے اُسنوں چک لیاؤ
پریاں تراد روانہ ہوئے طرف عرب سدھائے
لندہور بہادر دا کجھ حال کراں تحریر سناواں
لندہور بہادر رہائی قیدوں پائی وچہ محل سدھایا
عین جشن وچہ آن کسے نے ایہا ذکر سُنایا
لندہور بہادر تیغ پکڑ کے فوراً باہر آیا
دیو سفید حرامی تائیں تیغوں قتل کرایا
اُسدن حمزہ شاطر لائے ہی سی جنگ مچایا
حضرت حمزہ حیرت اندر ایہ کی عجب دس آیا

آسمان پری نوں غصّے ہوکے حمزہ نے فرمایا
میرا پاک غفور الٰہی جینوں وطن پوچھاوے
بعضے ایہ تسلیم نہ کردے جھوٹی گل ایہا ئی
بسم اللہ کرکے طرفے حضرت قدم وگایا
شاہ پال شہنشاہ شاہی جہیڑی وچہ اُداسی آیا
اوپر اک پہاڑی اُس نے بستر آن لگایا
بیٹھی راج حکومت کردی دُردی گل لوکائی
جو کوئی بندہ چاہے اسنوں اندر وطن پوچایا
زندہ ہوں نہ ہرگز جہیڑاں فوراً مار گواواں
عبدالرحمن تائیں پھر اُس نے ایہا حکم سنایا
کیڈک صورت مند پیاری کتھے مقام نکالے
مہر نگار عجائب صورت حد حدود نہ کائی
صورت وچہ بیان نہ آوے ایسی لیا بنائی
اُسدے اندر ہوا اوہ بیٹھی خوشیاں اندر آہی
پریاں تراد روانہ کیتے ایہا حکم سنایا
قلعہ جیہا جیتے لبھو نقشہ خوب ملاؤ
ہوز اتھاؤ دیر نہ لاؤ جلدی واپس آؤ
جتنیک اوتھوں واپس آون دوجا ذکر سناؤ
اس جہیاں کیا کجھ ہوئی سارا ذکر سناواں
مجلس کل سامان وغیرہ خوب تیار کرایا
دیو سفید لڑائی کارن باہر حاضر آیا
لندہور بہادر نعرہ کیتا اپنا ہتھ وگایا
اوہ آوازہ نعرے والا حمزہ دے کن آیا
یوم سفید قلعہ دے لاگے کن آوازہ آیا
لندہور بہادر قافاں اندر کیونکر قدم لیایا

حمزے نے پھیر نعرہ کیتا شاطر مار گوایا
کوہ قافاں وچہ حضرت حمزہ کہتے قدم لیایا
راشد شاہ نوں آکھن لگا دشمن مار گوایا
راشد شاہ نے اُسے ویلے فوراً تخت منگایا
ارشیلوں بھی نال بہایا فوراً حکم سنایا
بہرام بہادر دا کجھ حالا کر تحریر سناواں
ہر دم وچہ فکر دے آہا سنے دن تے رات لنگھایا
لندہور بہادر والے یارو کجہ سراغ نہ پاواں
تدنوں تخت لندہور بہادر وچہ قلعہ دے آیا
ہو امیر وزیر تمامی گلنوں بل بل لائے
مجلس عجب خوشی دی لگی جام صراحی آئے
بہرام بہادر آکھن لگا میں اک عرض الاواں
ست گیا وچہ جھولی کوئی ہرگز نظر نہ آیا
لندہور بہادر آکھن لگا کاغذ جلد لیاؤ
بہرام بہادر کاغذ دتا حاضر آن کرایا
اودر میری نے ایہہ لکھیا سراندیپ پُچھایا
بہرام بہادر راضی ہویا خوشیاں اندر آیا
ہر اک بندہ آکھن لگا اللہ کرم کمایا

لندہور بہادر نعرہ سنیاں حیرت اندر آیا
امیر رانہ نہ ظاہر ہویا مجلس واپس آیا
ملیوں میرے وطن پُچھاؤ تیرا کرم سوایا
لندہور بہادر اوپر اُسدی عزت نال بہایا
پری زاداں تخت اوٹھایا طرفے وطن گھلایا
رات دنے وچہ فکراں ہندا یاراں یار ملاواں
اک دن مجلس اندر بیٹھا ایہو ذکر چلایا
کیا کراں کجہ واہ نہ چلے کی تدبیر بتاواں
بہرام بہادر گلنوں ملیا رو رو کے کرلایا
نوبت خلفے وجن لگی اللہ کرم کمائے
حرف مبارک سندے اوتھے ڈاڈھی دھوم مچائی
طلیقوں بھی اک کاغذ لبھا اُسدا ذکر سناواں
نہ اوہ ہرگز پڑھیا جاوے غیبی علم وس آیا
ہیں ویکھیاں اوہ کاغذ لیا جلدی نال وکھاؤ
ارشیلوں نے کاغذ پڑھیا سارا حال سُنایا
ہیں جیہدن سہال پیدا ہویا ظاہر آکھ سنایا
ارشیلوں نوں نال تستا لی سینے نال لگایا
سراندیپ شہر دے تائیں مڑ کے پھیر وسایا

غائب ہونا زہرہ مصری دا بالائی قصر قلعہ لوڈوادے تے پہنچنا آسمان پری دے پاس

محمد صدیق قلمداناں وانگاں دوجی طرف وگاؤ
ہر لگاں دے نے راتیں ہر دم گریہ زاری
خون جگر دا ہر دم کھاوے دلنوں صبر نہ آوے
حمزے دے وچہ یاد مداحی ہنجو وگن پرنالے
زہرہ مصری ہر دم اُسنوں کردی سی دلداری

ہجراں دیاں ٹوراں والا حال درد سناؤ
نہ کجھ کھاوے نال خوشی دے غم دی جگر کٹاری
میلے کپڑے حال مندے رو رو کے کرلاوے
اوہو درد دلے وچہ رکھن سوز فراقاں والے
ہر لگاں پوشاکی بدلو نہ کر گریہ زاری

رہیر کدی پوشاک نہ بدلے پانی مکھ نہ پاوے
وانگ فقیراں حالا کیتا رو رو کے کرلاوے
نی ملکہ کجھ فکر نہ کرتوں بہتی گذر سدہاری
اکدن بہت زنیاں لےگئے اوپر چھت لیایاں
بدل اک آیا از غیبوں وانگر رعد اڈایا
زہرہ مصری پکڑ اٹھائی ساریاں حیرت آئی
وچہ قلعہ دے سب رووَن پٹن گر گر یہ زاری
زہرہ مصری چک اُتانہاں وچہ ہوا لے دہائی
اوپر تخت ڈٹھا خود تائیں وانگ ہوا دے جاوے
زہرہ مصری نے فرمایا ہو تم کون کہائے
پریاں تراد یگے فرمادن کوہ قافوں ہم آئے
آسمان پری نے حکم سنایاں لو دو قلعے سدہاؤ
اسکاران ہم چک لیائی ہرگز گل نہ کائی
دلو چہ جاتا شاید حمزے اوتہہ دو باہ کرایا
مہر نگار لوائی ہوسی ہوس غصہ آیا
مہر نگار خدا نے رکھی اللہ کرم کمایا
گلستان ارم وچہ داخل ہوئی اوتھے تخت رکھایا
دیو پریاں سب مسن لگے مجلس اندر آئی
صورت ویکھ حیرانی ہوئی وانگر حق دس آئی
مہر نگار توہیں اہی پیاری صورت منہ دس آئی
زہرہ مصری نے تداگوں ادب آداب بجایا
شاہ مصر دی میں ہاں دختر زہرہ نام کہائی
مہر نگار کداں بن سکاں میں ہاں کون بیچاری
آسمان پری تقریر سنی نے خوشیاں اندر آئی
مہر نگار تسلو چہ اعلیٰ پایہ میں بہت چنگیری

گنگھی والا توجہ نہ کردی شوق نہ ونذہ بہاوے
زہرہ مصری سمجھاوے او سنوں ہر دم ایہہ فرماوے
تھوڑی رہ گئی رہ مشکل کرسی کرم غفاری
مہر نگار تائیں پہ جاون گرکر نازادایاں
نتیجہ آکے پر آمد ہویا طرف زمین دی آیا
راز ہرگز سمجھیا جاوے عجب آفات وس آئی
ہر اک بندہ وچہ غماندے سخت مصیبت بھاری
زہرہ مصری ویکھن لگی حال عجیب دس آئی
تخت زمین نہ نظری آوے حیرت وچہ آوے
کون شخص جو میں عاجز نوں قلعیوں چک لیائے
حمزے دی جو عورت آہی اُسدی اسیں گہلائی
مہر نگار پیاری تائیں فوراً چک لیاؤ
زہرہ مصری ایہہ گل سنکے حیرت اندر آئی
آسمان پری نوں جرم بتایا اُس نے حکم کرایا
قتل کرندی نیت ہوسی ایہا قصد اٹھایا
میں قربان ہو جاوان اسیر تیرا کرم سوایا
سلیمان نبی دا اُسرمہ آکھیں اُسدی پوایا
آسمان پری نوں ڈٹھا اُسنوں حیرت اندر آئی
آسمان پری نے اُسدے تائیں ایہا گل سنائی
ہفت اقلیم شہنشاہ نہیں دی دختر توں گہلائی
مہر نگار ہیں ہرگز نا ہیں اُسدا عالی پایا
مقبل خادم حمزے سندا اسدی حرم سدائی
کئی ہزاراں میرے جیہاں کردیاں خدمتگاری
زہرہ مصری تائیں اُس نے پھر ایہہ گل الائی
سچو سچ سناؤ میتوں کرکے خوب دلیری

زہرہ مصری نے فرمایا توں ہیں کون نکاری
آسمان پری نوں ایہ گل سنکے غضب دلیوچہ آیا
جلاد گیلے پھر اُس تائیں وچہ میدان لیایا
قریشیہ بی بی پھردی پھردی اُسی طرف سدھائی
ست برساں دی عمر مبارک سورج جیہی پیشانی
لوکانتوں اس اکٹھ ڈٹھا فوراً حاضر آئی
قریشیہ نے جلاد شتابی اپنے کول بلایا
جلاد اسی دم عرض گذاری ہیںنوں خبر نہ کائی
قریشیہ نے پھر لاگے آکے ادب سلام الایا
زہرہ مصری حالا اپنا کر کر زار الایا
قریشیہ دیل غصہ آیا اسنوں نال لیائی
ایس عورت کی ظلم کمایا اینہے تدہ بلائی"
مہرنگار جی اینتھے آوندی اسنوں قتل کراندی
حمزے دا کجھ خوف نہ تینوں رب رسول بھلایا
کون ہوئیں توں ظلم کماویں مہرنگار بولا دیں
کیا کراں کجھ واہ نہ چلے توں ہیں مادر میری
غصے وچہ قریشیہ ڈٹھی دل وچہ لرزہ آیا
اوہ شیراندی دختر یارو کون بھلا دم مارے
قریشیہ نے پھر زہرہ مصری اوپر تخت بٹھائی
دیو دو تلے لوچاؤ اسنوں پاتھے فرمائے
دیواں تخت سرے تے چایا اُڈی وچہ ہوائی
دیو سمندروں سن امراواں بیٹھا جشن لگایا
ایہا تخت لیاؤ پھڑکے فوراً دیو سدھائے
دیو سمندروں پچھن لگا توں کسطرفوں آئی
دیواں کولوں تخت چھڈا دیں سارا حال سناؤ
مہرنگار شکل وچہ جنگی آکھاں الکھ وراری
اُسے وقت قتل دا اُس نے فوراً حکم لگایا
زہرہ مصری زاری کردی کر توں کرم خدایا
حمزے دی ایہ دختر آہی قوت حد نہ کائی
تیغ پھڑی ہوئی ہتھ آہدی وچہ صورت شکل نورانی
زہرہ مصری وچہ میدانے بیٹھی نظری آئی
فرمایا کیوں تیغ وگا دیں کی اُس جرم کمایا
آسمان پری نے حکم سنایا ہیں تد تیغ اوٹھائی
نال رحم فرماوں لگی کی تدہ جرم کمایا
حال مفصل آکھ سنایا جو جو گذر وہایا۔
مادر اگے حاضر ہو کے غصے نال الائی۔
پھیر قتل دا حکم لگایا واہ تیری دانائی
معلم ہوئی گل چالاکی ہرگز خوف نہ کھاندی
اوہ حمزے دی عورت اوہا جید اعالی پایہ
اینڈک انت بھلا کیوں چائی مہر اخوف نہ کھاویں
ورنہ قتل منے کر دیواں کٹاں گردن تیری
آسمان پری نے خوفوں ہرگز حرف نہ ذرہ الایا
دیو طوفانی عذر نہ کردے اُسدی ہیبت مارے
دیواں نے سر تخت چکایا ایہا گل الائی
اسنوں کوئی رنج نہ دینا مہر لگے فرمائے
دیو سمندوں سی جیں جاگہ اوس مقابل آئے
تخت ڈٹھا ایہ اُس نے جاں تد دیواں نوں فرمایا
تخت سنے دیو پھڑکے اونویں خدمتوچہ لیائے
تے توں اینڈک رتبہ پایا جیسدی حد نہ کائی
توں کس تھیں ایہ رتبہ پایا فوراً ذکر تباؤ

زہرہ مصری نے سب حال اکر تقریر سنایا
حمال تخت جو دیو بیچارے آس نے قتل کرائی
تیر میری ستدی ہرگز خدمت ادب بجائیں
تیکوں بڑ تدی ہردم رکھاں اوس قبول کرایا
دن تے رات بلا وی رستی واہ نہ کوئی جاوے

دیو ممتدول حال اس کے وچہ غضب دے آیا
زہرہ مصری تائیں اگوں غصے نال الائے
رسی پکڑ بھنگوڑا اسدا دن تے رات ہلائیں
وچہ مصیبت دے جد آئی سختی مکھہ دکھایا
جیکر اللہ سختی پاوے کیہڑا موڑ ہٹاوے

ذکر خواجہ عمرو عیار کا زہرہ مصری کے گم ہونیکا حال سنکر گھبرانا اور تہرنگار کو تازیانہ تلیسی مارنا اور تہرنگار کا چلی جانا خواجہ عمرو کے پاس سے رنج ہو کر

عمرو نوں جد حیران ہویاں پنجہ الف دس آیا
عمرو غم تہیں کہن لگا محلاں وچہ سدھایا
حکم میرے بن قدم نہ چائیں تیتوں یاد نہ آئی
جے پنجہ لیجاندا تینتوں میں پھر کیا بناندا
ایہہ گل کہہ کے غصہ آیا چابک پکڑ اولائے
تہرنگار رڑگی وچہ بخش دے لاساں ظاہر آیاں
دو چار ماریں جد ڈاڈھی حیرت اندر آئی
حمزے تہیں الفت کردی جند ہجر نہ پاندی
عمرو جیسے خادم تیر گھر وچہ لکھہ ہزاراں
ادھی رات ہوئی جبوں ملے اگ کنٹہد لگایا
تہوڑی دور گئی جس ویلے فکر دے وچہ آیا
ہزرد اک توکرا گے تیندر وچہ دس آیا
تہرنگار نے فوراً اپنا ہتھ سیار کہ آیا
مردانہ خود بھیس بنایا ذکر خبر نہ پائی
عمرو کولوں کماں کنارے ایہہ دلیو چہ آئی
چہرے اُپر برقعہ پایا واگ اسپ دی چائی
عمرو نے جد ماریا اوسنوں محلوں باہر آیا

زہرہ مصری نوں اوہ لیکہ طرف غصے دی دہایا
تہرنگار نوں آکہن لگا میں تینوں قدر پایا
نالے زنانڈی ہو ہمراہی اوپر حجت سدہائی
حمزے لوں کی مکھہ وکھاندا کہیا جواب سناندا
نال غصہ دی بھریا ہویا تن چابک تن مارے
اک ہجر غم حمزہ والا ہردم سوز دو دھایاں
ہوش ہوئی تے آکہن لگی تیرا کرم خدائی
عمرو جیسے خادم کولوں چابک ہول نہ کہاندی
پر تقدیر نہ ہرگز مڑدی پائی سیدیاں کالاں
ہرفرد دل خیمے چلی جوش دلوں اچھلایا
بھاباں طرف نہ ہرگز جاواں تے لنوں موڑ ہٹایا
اُس دی پاس کھلوتا گھوڑا اوپر زین کسایا
گھوڑے پر سواری کرکے جنگل طرف چلایا
باگ ڈور پکڑ کے تتا اوہ اسپ لیے دھائی
خود نوں اُس پوشیدہ کیتا غصے اندر آئی
عمرو دا کجھ ذکر سناواں کی اس نال وہائی
وقت عشا دے کہانا کھاون محلاں وچہ نہ دہایا

دل دلوچہ ہویا شرمندہ میں ایہہ قہر کمایا
عمرو نیندر اندر رہیا سفنہ اک دس آیا
واہ عمرا ایہہ خوبی تیری اچھا کم نہ بنایا
اوہ بیچاری غصے اندر وچہ مصیبت آئی
حضرت عمرو لرزہ کھادا فوراً اٹھ کھلویا
وچ محل گیا اوس ویلے ملکہ نظر نہ آئی
عمرو چار چوفیرے دیکھے اک کمند دس آیا
مہر نگار گئی ایس رستے عمرو تک سدھایا
مہر نگار نہ نظری آوے اک سائیں دس آیا
عمرو نے پھڑ باہوں اسنوں جلدی نال بہایا
اوہ سائیں پیا وچہ حیرت نظر چوفیر وگاوے
نال عقل دی جاتا عمرو مہر نگار جو آئی
عمرو گریہ زاری کردا کرن تلاش سدھایا
کوہ پنجاہ گئی اوہ نکل وقت فجر تد آیا
الیاس آہا اک شاہ اسجاگہ لات پرست سدووے
ملکہ تائیں رستے اندر شاہ الیاس دس آیا
مہر نگار رنگی فریادن قسمت گھیر لیائی
شاہ الیاس لگا پھر آکھن عہدہ اک دیواں
مہر نگار رنگی فریادن مینوں لوڑ نہ کائی
شاہ الیاس اگاہاں ہو کے برقعہ پکڑ اٹھایا
اینڈک صورت نظری آئی سورج کون بیچارا
شاہ الیاس ایہہ گل سن کے دلوچہ چینتہ آئی
اوسے وقت بہانے پائی اندر محل لیایا
رات پئی تے شوق وصلدا اوس کافرنوں آیا
مہر نگار نے تیغ دکھائی جیکر قصد چلاویں

فجری منت زاری کرکے دستاں عذر وہایا
حمزے نے وچہ سفنے اسنوں آکے ایہہ فرمایا
مہر نگار تائیں تندہ یارا اینڈک دکھ پوچایا
جنگل دلوچہ روندی پھردی دلنوں صبر نہ رائی
حمزے تائیں یاد لیا کے ہنجوں بہر بہر رویا
خالی پلنگ پیا اوس جاگہ دلوچہ حیرت آئی
نال دیوار لٹکدا ڈٹھا حالا معلم آیا
کھوجی کھوج تلاش کریندا ہر ہر دیول آیا
باگ ڈور اوہدے ہتھ ڈٹھی گھوڑا نظر نہ آیا
گھوڑا کدہری گوایا یارا عمرو نے فرمایا
گھوڑا کدہری نظر نہ آوے عمرو قدم چلائے
گھوڑی اوپر کر اسواری کسے طرف سدھائی
مہر نگار سدا کچہ حالا وستاں حال وہایا
حمزے تائیں یاد کریندی دل دا صبر گوایا
باز جناور ہتھ اوہدے پر کاراں صید سدھاوے
مہر نگار نوں پچھن لگا توں کسطرف سدھایا
میں بیوطن مسافر عاجز پرسش کرد نہ کائی
میری تسیں ملازم ہوو عزت شان کراواں
نوکر ہوں نہ حاجت کائی کرو گل نہ رائی
وانگر چن پیا چمکارا ایہہ دن ظاہر آیا
سورج چشم نہ لاگے کردا آما ڈردا مارا
عورت سخنوں ہمہم ہوئی حالت عجب دس آئی
کل اشیاواں حاضر کردا جلسہ عجب بنایا
مہر نگار دلاں جد آیا کر کے عجز ستایا
گل تیری میں خنجر پھیراں فوراً ماریا جاویں

مُڑ وا مارا دیس آیا عذر نہ اک لیایا
ایڈک پری آئی وچہ قابو ایہہ واہ نہ جاوے
تدنوں اک سوداگر آیا نام نہال سدایا
مہرنگار نگہبانی اُس نے اوتہا حاضر آیا
شاہ الیاس ملول وسایا اُس نے عرض سنائی
شاہ الیاس لگا تد دسن مینوں پری پھتہ آئی
اوہ میرے پر راضی ناہیں تے میں ہجر ستایا
سوداگر تد آکھن لگا مینوں پری دکھاؤ
شاہ الیاس ہویا تد راضی اندر محل پوچایا
مہرنگار ڈٹھا تا اُسنوں رو رو کے کرلائی
سوداگر لگا فرماون ناکر توں غم ذرہ
اوسنوں خوب تسلی دیکے وچہ کچہری آیا
اک ہفتہ تم میرے کارن مینوں حکم سناؤ
ایسا منتر اک چلاوان تابعدار بناوان
شاہ الیاس ہویا دل راضی حکم قبول کرایا
کوئی خادم ہوگ مانع ایہہ اندر خود جاوے
سوداگر نے اسپان جوڑی بہت عجیب منگائی
اوہی رات ہوئی جس ویلے اوس کمند لگایا
اوہ اسپاں کر اسواری دو انگ ہوا دے دماوے
فجر ہوئی تد معلوم ہویا خالی محل دس آیا
او سے ویلے لشکر لیکے ڈھونڈن نوں اوہ دھایا
وقت دوپہر ہویا جس ویلے مہرنگار لسا لائی
شاہ الیاس گیا اُٹھا یہ جلدی واگ اُڈھاؤ
سوداگر تاں اکھ کھلویا حیرت اندر آیا
جنگل دیو جیہے اک جاگہ بہت درخت دس آئے

دل دے وچہ تا سعی کردا مقصد تنہیں آیا
وقت وصل تہاڈا دور ہے سادے جوش دلیو جیہ کیہا دے
توں شیراں دا اوہ کسے زمانے خادم سی کہلایا
تحفے لیکے حاضر آیا ادب آداب بجایا
اندر رنج طبیعت تسدی دسو حال کیاہی
میں اُسنوں وچہ محل لیایا اُس تے جان سجائے
ہے ایہو غم ہر دم مینوں میرا جگر جلایا
میں سمجھاواں اُسنوں شاہا دیکھ لئو آزماؤ
مہرنگار سمجھاتی اُس نے اندر حاضر آیا
یا خواجہ میں زاری کردی ڈاڈھی عاجز آئی
تینوں ایتھوں کڈھ لیجاواں ایہا سیج مقررہ
شاہ الیاس توں آکھن لگا دیکھو طلسم بنایا
میں ہمسایاں وچہ محلاں ہر دم ہر گز غم نہ کھاؤ
موج کرو تے خوشیاں مانو پھیر گھریں سدھاواں
وچہ محل رہن دا اُسنوں کھلا حکم سنایا
دن تے راتیں خلوت اندر اُسنوں ٹھیک بناوے
ہیٹھ محل کھڑائے گھوڑے راز نہ کسے کائی
مہرنگار راتے سوداگر محلوں باہر آیا
راتو رات تے راہ ہوئے کدھرے دور سدھائے
شاہ الیاس نوں خبراں ہویا سوداگر لے دھایا
کئی ہزاراں لشکر گھوڑے کرن لڑائی آیا
اے سوداگر گرد غباری کیسی اوتھا دس آئی
مت ملکڑے اوہ سادھے نائیں جلدی قدم چلاؤ
مہرنگار اسپ خود اپنا چا ہمسفر کرایا
مہرنگار گئی اُس جاگہ دشمن لاز نہ ملے

شاہ الیاس گیا آ تدھوں فوراً تیغ وکھائی
اس تھیں اپنا بدلہ پایا صبر دلے وچ آیا
آخر ڈھونڈ ہویا مجھ مڑ کے واپس گھر آیا
پھر نگار حسین پھرن لگے کتنے روز دہاڑے
خوبصورت دا واڑہ لگے اک جگہ دس آیا
خربوزہ اک اسدے کولوں آ کے طلب کرایا
اوہ بڈھا آکھن لگا سن اے عورت پیاری
میں تیرے تے عاشق ہویا وصلی جام پلاؤ
پھر نگار ایسا گل سنکے وچ تبسم آئی
پھر نگار تبسم کر کے ہوئی دل وچ امن دس آیا
اے بڈھے وچ قلعے تیری عورت ہے یا ناہیں
بڈھے نے عرض گذاری اتھے دس فرمایئے
پھر نگار لگی فرماون عورت ہے گھر تیرے
اوہ بڈھا تد آکھن لگا سنوں گھر اک دا داس
پھر نگار لگی فرماون اچھا گھر نوں سدھاؤ
اوہ بڈھا پھر اسدے ویلے گھر دی طرف سدھایا
اس بڈھے نے عورت تائیں آن طلاق سنائی
اوتھے آکے ویکھن لگا پھر نگار نہ پائی
ہائے پری گئی ہے کتھے اسنے پری سدھائی
تدھوں عورت اوتھے آئی لوکاں نوں لے آئی
سارے لوکی آکھن لگے ایہ سائے وچ آیا
عورت تیرے بڈھے تائیں کسے نوں کچھ لیائے
پھر نگار روانہ ہوکے اک جنگل وچ آئی
اوپر اک درختے چڑھ کے ساری رات لنگھائی
آن درختیاں زورا کیتا گھوڑا مار گوایا

سوداگر دی گردن اسنے بدنوں جدا کرائی
پھر نگار نوں لبھن لگا ہرگز راتہ نہ پایا
دل دے وچ اداسی چھائی صفت معشوق گوایا
کھاون نوں کجھ سمجھ نہ آیا درد دلے وچ ہائے
نوے سال عمر دا بڈھا راکھا نظری آیا
اس نے کتنے توڑ پیڑے تدھ نوں مول لیایا
میرے کول ہو تم ہردم کرساں خاطرداری
وانگوں حق ہمیشہ صورت تینوں نہ ترساؤ
بڈھا ظاہر کھڑا کردا شرم حیا گوایا
بڈھے تائیں نال تبسم ملکہ نے فرمایا
پتر دھیاں کتنے تیرے دسو میرے تائیں
باراں دھیاں تے اک عورت ایہ سبھ بتلائے
میرا کوئی گذارا ہووے سن اے صاحب میرے
دے طلاق کرائیگا میں تینوں ادب بجاواں
دے طلاق آ تم جلدی دیر نہ ہرگز لاؤ
پھر نگار لگائی اوڈی گھوڑا پیش چلایا
پھر گیا مڑ واپس جلدی رو رو قدم کڑھائی
دھائیں مار اوہ رووݨ لگا کرکے کوک دوہائی
ہائے تینوں لٹ سدھائی میری جان گوائی
اگے روندا بڈھا ڈٹھا ہائے پری سدھائی
بھوت گیا سی مجھ اسنوں چپا سینے نقش لکھایا
چھاڑ اجھیا کر ان بھیا اسے راہ نہ کسے پایا
سورج تدھوں غائب ہویا کالی رات سر آئی
گھوڑا اسکے وچ تھے بدھا اپنی جان بچائی
پھر نگار نوں گھوڑی والوں بہت تاسف آیا

وقت فجر دی الکدی جہیدی پیدل ہو کے دھائی
اک بستی دے لاگے آکے اک تالاب دس آیا
اُسدے اوپر چڑھ کے بیٹھی ساری رات لنگھائی
نمبردار جو بستی والا گولی اوس گھلائی
آن تالاب کنارے اُس نے جدن خیال لگایا
اُس گولی نے دل وچ جاتا ہے ایہ عکس ہمارا
ہو حیران گئی مڑ واپس خالی گھڑا لیائی
اوہ گولی مڑ آکھن لگی میری شکل نیاری
مینوں اپنا عکس دسایا پریاں چیز نہ کائی
لبڑ نے پھر جوتی بھن کے اُسدی بہگت بنائی
برتن لیکے پھر سدھائی پانی اوپر آئی
نخوت دل وچ لگے وانگوں خالی گھڑا لیائی
نیچی وار برتن لیکے پانی اوپر آئی
نخوت اندر اگے وانگوں خالی پھر سدھائی
لمبڑ نے پھر گولی تائیں شیشہ جدان وکھایا
گولی نے جد صورت ڈٹھی حیرت اندر آئی
لمبڑ نوں تد آکھن لگی وَل تالاب سدھاؤ
لمبڑ دونہ بندے لیکے آپ کنارے آیا
پر تن مندی یار نہ آوے مڑ مڑ ایہ الاوے
لوکاں نے فرمایا اُسنوں کجھ بیماری آئی
مہر نگار روانہ ہو کے اک جگہ پر آئی
اوہ فقیر ٹُرا سی بہار اڈا امکان سدایا
مہر نگار نوں پچھن لگا توں کس تھاؤں آئی
یا فتنے دی ماں میری جس نے مینوں ان جلایا
ماں سوتیلی مادر ظالم مینوں گھروں کڈھایا

دن سارا پھر منزل کر کے اک جگہ پر آئی
اک درخت کنارے اُسدے ڈیرا نظری آیا
وقت فجر دا ہویا تد نوں گل عجیب دس آئی
کارن غسل لیاوے پانی وَل تالاب سدھائی
مہر نگار دا عکس عجیبہ پانی وچہ دسایا
یوسف وانگر صورت دسدی عجیب پیا چمکارا
نمبردار لگا تد تکھن خالی کیونکر آئی
کیونکر تیرا گھڑا اُٹھاواں میری شکل پیاری
تے میں پانی کیونکر چاواں شرم میرے دل آئی
مادر وچہ پانی لیاؤ کیوں ہے دیر لگائی
مہر نگار لبھے سی اوپر صورت پھر دس آئی
لمبڑ نے پھر اگے وانگوں ڈاہڈی بہگت بنائی
مہر نگار دی صورت اُسنوں اگے وانگ دس آئی
مہر نگار درختوں اُتر کوچ گئی کر دھائی
ویکھ کمبختی صورت اپنی ایڈ غرور اُٹھایا
اوہا شکل نہ نظری آوے جو وچ آب دس آئی
ویکھ لئو اکھ صورت میری چلو تے آزماؤ
گولی حیرت اندر آئی اوہ نہ روپ دس آیا
میں ہاں صورت مند زیادہ آیہ پھر جاچاوے
سد کسے نوں فصد کراؤ تا ہووے شفائی
اک مکان فقیر کسے دا اگے عجیب دس آئی
کئی گروہاں دا اوہ افسر سردار بڑا کہایا
مہر نگار نے کر زاری ایہا عرض الائی
پدر میرے نے پیری حالت وچہ بیاہ کرایا
اے بابا میں روندی پھردی جدا اجیر گوایا

اوہ فقیر ایہا گل سن کے وچہ رحم دے آیا
میں فرزند بنایا تینوں فکر نہ دل وچہ پائے
مہر نگار رسے شکر بے نت کہانا اوہ ورتاوے
عمرو دا کجھ ذکر سناواں کرن تلاش سدھایا
لوکاں کولوں حال اس نے جلدی قدم وگایا
ہائے پری الاوے یڈھا عمرو نے فرمایا
عمرو عیار روانہ ہویا اوس جنگل وچہ آیا
عمرو نے اوہ سارا تماشا وچہ زنبیل ٹکایا
اوس بستی وچہ آیا عمرو گولی اوہ دس آئی
عمرو نے دلوچہ جاتا ایسے راہ سدھائی
عمرو عیار گیا جدا گے اوس جگہ وچہ آیا
پیر مرد دی صورت بن کے روٹی لیون آیا
عمرو رویا کر زاری نالے ایہ فرمایا
اپنی حرکت اوپر پی پی ہیں ہاں نادم ہویا
مہر نگار ایہا گل سن کے گھوچہ جیہی پائی
اوہ فقیر شتابی آیا نال رحم فرمایا
مہر نگار لگی فرماون پیر میرا ایہہ آیا
تداں فقیر لگا فرماون حضرت عمرو تائیں
عمرو عیار لگا فرماون شادی کویں کراواں
اوہ فقیر لگا فرماون دختر اساں بنائی
پنج سیاں اس عمرو تائیں مبلغ کڈھ پھڑائے
کل روپیہ حضرت عمرو وچہ زنبیل ٹکایا
تھوڑی دور گیا جس ویلے ایہ صلاح بنائی
چھالاں مار روانہ ہویا وانگ ہوا دے جاوے
ہر ہر دا کجھ ذکر سناواں خبر انہاں ایہ پائی

مہر نگار نوں نال رحم اس نے ایہہ فرمایا
فقیراواں نوں وچہ بھنڈارے کہانا تم ورتایا
سارے فکر گوالے دلدی حمزہ نہ بھلاوے
شاہ الیاس آیا جس جاگہ اوس جگہ وچہ آیا
خربوزی جھنی کہاوے بڈھا اوہ دس آیا
مہر نگار گئی اس رستے ایہ نشان دس آیا
جھتے گھوڑا فانی ہویا سار پیا دس آیا
مہر نگار گئی اس راہے حالا معلم آیا
نہر کنارے بیٹھی رو رو حال احوال گوائی
گولی ایہ بیمار بنائی یلکہ ہٹ گوائی
مہر نگار بھنڈارا لان جتھے عمرو روپ وٹایا
مہر نگار نے اسد بتایا تیں جد کہانا پکڑایا
اے ملکہ میں خادم تیرا عمرو روپ وٹایا
تیر بتایئں ڈھونڈن آیا کر زاری آیا
غمناک کر رون لگی دتی عجب دوہائی
اے بیٹی کیوں زاری کردی دسو حال وہایا
اس کارن میں رنگی پایا تینوں بعض آیا
اینڈ جوان رکھی کیوں دختر شادی کرداناہیں
ویلے میری خرچ نہ کوئی کتھوں درم لیاواں
تینوں خرچ تھیرا دیواں شادی کر تو بھائی
اسدی شادی جاکر ہوا ایہ فقیر الائے
مہر نگار نوں ادتھوں لیکے فوراً کوچ کرایا
مہر نگار بھی حضرت عمرو وچہ زنبیل ٹکائی
اللہ صاحب کرم کمایا ہر دم شکر بجائے
مہر نگار قلعے تھیں نکل راتیں رستے سدھائی

عمرو عیار گیا سے لبھن جنگل طرف سدھایا
ہر ہر سارا لشکر لیکھو جیہا پہاڑ لوکایا
تد اوہ حضرت عمرو صاحب جیداں مقابل آیا
حضرت عمرو ڈاہڈا ڈریا شاید پھڑیا جاواں
حضرت عمرو اللہ اگے لگا کرن دعائیں
برقعہ پوش آیا اتے غیبوں سٹ تیغ وگائیں
کتنے کافر مار گوائے باقی نس سدھائے
برقعہ پوش نے عمرو تائیں اندر قلعہ پوچایا
پھر لگا قلعہ دے اندر اوپر پلنگ بہایا
عمرو عیار خوشی دے اندر نیت پیا بجائے

عمرو جس دم آئے پکڑو لشکر نوں فرمایا
عمرو تائیں پکڑن کارن ایہ ارادہ لایا
چار چوفیر لوں زور اکر کے لشکر گھیر آیا
تاں پھر لگا کرواواں نکلے ماریا جاواں
یارب سایاں فضل کرم کر دشمن دور ہٹائیں
ہر ہر دا اسپ لشکر ڈر دا زرد گیا کر دھائی
قرا ہر زنے ہر ہر دو دیں ڈر دے نس سدھائی
آپ گیا پھر جلد ہر ون آیا عمرو لشکر بچایا
سب تقصیر معاف کرائی جو کیتی بریائی
جس پر اللہ کرم کماوے خوف بھلا کیوں کھاوے

ذکر امیر حمزہ صاحبقران گلستان زلال قاف کوچ سلیمان

حضرت حمزہ غصے ہو کے قاقوں چلاں سدھایا
اک قلعہ اندر نظری آیا پہریدار دس آئے
حمزے نے اک قوت کر کے نعرہ عجیب لگایا
حضرت حمزہ اگے آیا اک سردار دس آیا
حمزے تائیں آکھن لگا تو ہیں قہر کمایا
توں میرا جہ قالو آیا بدلہ خوب دیواں
ایہ گل کہہ کے حمزے اوپر اوس نے وار چلایا
حضرت نے تیغ لگائی ایسی بد توں پار سدھائی
باقی دے سب نس سدھائے ملک الموت دس آیا
حمزے دی اوہ پیریں ڈگا کر زاری آیا
حمزے تائیں عزت کر کے اندر وار لیایا
تیوں تیرا وطن پوچھا ڈو ایہا کرم کماؤ
شاہ طلوع آگاہ فرماواں کیونکر وطن پچھاواں

چالی روزاں کٹ مسافت اک جگہ پر آیا
دیو کھلو تے پہر دو اتے حرب لے ہتھ اٹھائے
پرت گوش گوہ بٹھ دیواں ہر اک حیرت آیا
اوہ سردار محافظ آہا حمزے دے ول آیا
گلدستہ کوہ قافاں سندا شہرستان کو لیایا
تینوں تاں ندہ کیتی نہیڑاں فوراً مار گواواں
حضرت حمزے حکمت کر کے اسداوادہ بچایا
دو ٹکڑے ہوا اونویں ڈگا لگی پلک نہ کائی
تام طلوع جو شاہ قلعہ دا فورا باہر آیا
یا حضرت تم رحمت کر کے تیرا عالی پایا
عزت خوب تواضع کیتی حمزے نے فرمایا
عزت خاطر سب کچھ ہوئی وڈہ نہ زور لگایا
آساں پر پدی پیشانے ایسی گلوں غم کھایا

اللّٰہ ہیں اسدی سختی اپنے سر تے چاواں
حمزے نے فرمایا اچھا اپنی عرض سناؤ
شاہ طلوع لگا فرماون میری عرض ایہا ای
حمزے نے فرمایا ہرگز نہ قبول کراواں
شاہ طلوع لگا فرماون نہیں قبول تسائیں
تُنج جناور آکھن اُسنوں چلو مار گواؤ
حمزے تے فرمایا ثانی سخن قبول اسا ہین
شاہ طلوع نے مردہ لا اور اُسدیاں سدھ ٹُر
نوکر اُسدے حمزے تائیں لے کر نال سدھائے
اکھے قلعہ نہ حضرت صاحب آنڈا ایہ بتایا
دیو ہمراہی رخصت ہوئی حمزہ لاگے آیا
حضرت حمزہ آنڈے لاگے ڈٹھا آن لگایا
جسدم اوہ جناور آوے اسنوں مار گواواں
انڈے اوپر آکر بیٹھا وانگ پہاڑ دسی آوے
دنیا نوں بھی جاندا جس کا ہتھوں مار گواواں
شاید ملکے اندر جاواں ایہ خیال لگایا
پھیر پکڑکے نعرہ کیتا اُسنوں ہیبت آئی
اخضر دریا اُتے جسدم اوہ جناور آیا
اُس نے ایسی چیخ لگائی خون برآمد آیا
پانی اوپر ڈگیا حمزہ حضرت خضر اٹھایا
مڑکے کنڈے اُتے آن کھڑایا بیہوشی وچہ آیا
اُسمان پری دا ذکر سناواں کی اسناں وہایا
حضرت حمزہ سی کس جاگہ جلد نجوم لگاؤ
عبدالرحمن قرعہ جلدی پایا حال ایہ فرمایا
اُس نے خواب تواضع کیتی عزت نال بہایا

جے اک میرا آکھیا منّوں ملکے تُہیر لوچاواں
اسدا ہیر جواب سناواں ویرنہ ہرگز لاؤ
دختر میری تسیں قبول کرو عذر نہ کائی
ایس وطن دیاں زناں کولوں ہر دم دہشت کھاواں
دشمن میرا ہے اک ہاتھا مار و اسد بتایا ہیں
دو ہاں گلاں تہیں خواہش کرکے اک قبول کراؤ
چلو جلد جناور سو حمزہ مار گوائے
جاؤ اوہ جناور سو ماراں اُسدی تائیں
اک سفید قلعہ جد ڈٹھا نذ حمزہ فرمائے
آنڈا اوس جناور سندا جسنوں ماسن آیا
بیضہ برا قد اور ڈٹھا جدوں باہر دس آیا
آنڈے کول پوشیدہ ہو کے ایہ خیال لگایا
تدنوں اوہ جناور آیا بیضے طرف تنہاواں
حضرت حمزہ دل وچ آکھیو تکر مار یا جاوے
پھیر اسدی نعرہ ماراں نال لنگدا جاواں
حضرت حمزہ نال شتابی لتاں نوں ہتھ پایا
اڈ گیا لے حمزے تائیں طرف فلاک کرھائی
حمزہ تاوس لنگدا ڈٹھا اُسنے ظلم کمایا
زخم لگا جد دست مبارک پنجہ کھل سدھایا
پانی تال نہ لگن دتا وانگر کھل دے چایا
زخم اجیہا کاری لگا ہوش حواس گوایا
عبدالرحمن وزیر بولا کے اُس نے ایہ فرمایا
سارا حال پورا پورا کر تقریر سناؤ
شاہ طلوع بے حسیا گہ حمزہ اُٹھ سدھایا
دختر نوں پرناون سنداس پیغام سنایا

حمزہ تد اکاری ہویا پھیر طلوع فرمایا
جا اُنہوں نوں مار گواویں کے شہر لوچا والا
شاہ طلوع نے نوکراں تائیں حمزے نال کھلایا
حضرت حمزہ لاگے آیا ایہ دلیل دوڑاوے
اسدے پیر بگڑ کے حضرت حمزہ اک لگایا
حمزہ نال ٹکدا جاندا اوپر دریا آیا
دست مبارک زخمی کر کے اپنا پیر چھوڑایا
آسمان پری ایہ حال اُس کے کیتی گریہ زاری
شاہ طلوع نے ظلم کمایا ایہ تکلیف دیوائی
قرلشیہ نوں پھر اوسے ویلے طرف طلوع گھلایا
شاہ طلوع ہے کون بکارا ایسی تیغ وگاؤ
نکا موٹا جو ستھہ آوے فوراً تیغ چلایؤ
قرلشیہ بی بی لشکر لیکے طرف طلوع سدھائی
بحر کنارے جسدم آئی حمزہ پیا در آیا
آسمان پری شرمندی ہوئی خضر ولوں شرمائی
حمزے نوں جد ہوش مبارک باگھ [illegible] آئی
حضرت خضر لگے فرماون نہ کر گریہ زاری
آسمان پری ہی بیبی آئی پھیر کیہا ہاں دہائی
حضرت حمزہ نے فرمایا میں پر کرم کماؤ
میں اُستھیں چل بدلہ پاواں اس نے قہر کمایا
وچ قلعہ دے اسکے ڈٹھا ہر گز چیز نہ کائی
حضرت حمزہ نے فرمایا حالت عجب دس آئی
حضرت خضر لگے فرماون جو تین نال دہایا
قرلشیہ اُس نے گھل اتھائیں قلعہ ویران کرایا
حضرت خضر ایہا گل کہہ کے کسے طرف سدھایا

رخ جانور دشمن میرا اُس نے جگر جلایا
حضرت حمزہ راضی ہویا چلو مار گواواں
اُسنے آن جناور اوہا انگل نال دکھایا
شاید ایہ جناور ہیگا نوں یکطرف دے جلے
اوہ جناور حمزہ سن کے ڈردا اُڈ سدھایا
اوس جناور حمزے اوپر اُسدم ظلم کمایا
حمزہ وچہ بحر دے ڈگا بیہوشی وچہ آیا
ہائے اوہ پیارا حمزہ وچہ مصیبت بھاری
اس ظالم نوں فانی کرساں جس ایہ کاری لائی
لشکر دیوان نال ہزاراں حکم ایہا فرمایا
کوئی شئے مت زندی چھڈو آگ اُجاڑ بناؤ
اوس شہر دا اک جناور زندہ نہ چھڈ آیؤ
آسمان پری ول اخضر دیا حمزے دیول آئی
حضرت خضر کہلونا لگے الیاس وس آیا
پھیر کیہا ہاں نس سدھائی پیش نہ ہرگز آئی
آسمان پری دی کجھ شکائت کر کر زاری لائی
تھوڑے روز گئی رہ سختی اگے فرحت بھاری
شرمندی اوہ طرف ہماری قدم نہ مول لیائی
شاہ طلوع دیو چہ قلعہ دی کر مدد پہونچاؤ
خواج خضر نے حمزے تائیں اوسے قلعے پچایا
چڑی جناور نظر نہ آوے ڈاہڈی حیرت آئی
کوئی زندہ نظر نہ آوے راز نہ معلم کائی
آسمان پری نوں معلم ہویا قرعہ وزیر لگایا
قرلشیہ دا ایہ دست مبارک صاف اُجاڑ بنایا
حضرت حمزہ رہیا اکلا فکراں اندر آیا

تن دن اوس جگہ پر رہ کے تیجے پہر قدم چلایا
جسدم حمزہ اگے آیا حالت عجیب دس آئی
برج فصیل اتے دروازہ اوہو نظری آیا
بندہ کوئی نظر نہ آیا سن مسان دس آیا
شہر نگار سندی اوہ جاگہ ہرگز فرق نہ ذرہ
اندر کوئی نظر نہ آوے حیرت دیوچہ آیا
اوتویں شہر وگنبدی ڈٹھی فرق نہ ذرہ پایا
بڑا طویل القامت اوتھے ظالم دیو دس آیا
میری ایہ صلاح ہر ہوئی ایسا قلعہ بناواں
ایہ قلعہ میں خوب بنایا لے تے کجھ ہور بناواں
دولت کے ہیں دنیا اوہ آما چک لیا یا
تینوں شاہ قلعہ جا کے سان ایہ تدہ کرم کمایا
حضرت حمزہ نے فرمایا ایہ کی ملک کہاوے
حمزے نے فرمایا راجہ جاتے یا ناہیں
تینوں اگے کدی نہ ڈٹھا تے میں کوئی پچھاناں
حمزے نے فرمایا میں ہاں آدم زاد سہایا
نام شجاعت روشن میرا اندر قاف مدامی
اوہا دیو لگا تدا آکھن ہاں سفنے وچہ آیا
اوہا دیو لگا پھر آکھن ایہ تدہ قہر کمایا
دیو عفریت ہے کون بیچارہ حمزہ نے فرمایا
اوہا دیو لگا پھر آکھن ایہ تدہ قہر کمایا
ایہ گل کہہ کے حمزے سا دپر چھاوس وگایا
ماری تیغ ہو یا دو ٹکڑے کل غرور گوایا
وچہ دالان گیا جد حمزہ دو انسان دیں آئے
صاحب حسن عجائب شکلاں حمزہ اگے آیا

اٹھ دن کٹ مسافت اگے اک قلعہ وچہ آیا
قلعہ مدائن دا اوہ سارا ہرگز فرق نہ رائی
حضرت حمزہ اندر آیا اوہو طور دس آیا
محل اول ملکہ والے حضرت حمزہ آیا
حمزے دی خود قلموں لکھے ڈٹھے شعر مقررہ
چہل ستوناں دیوں حمزہ سیر کریندا آیا
ہفت بہشت دا تخت حضرت قدم مبارک چلایا
حمزے تائیں آکھن لگا توں خود حاضر آیا
شہر مدائن وانگر ہو دی فرق نہ ذرہ رکھاواں
دنیا توں انسان لیا کے اس دیوچہ وساواں
تے توں آپ خوشی تھیں آیا میں پر کرم کمایا
ہو انسان لیا واں ڈاڈی کر کے زور سوایا
اس نے اگوں عرض گذاری ایہ کوہ قاف سلطوی
دیو نے اگوں عرض گذاری خراسان کجھ ناہیں
تینوں ہرگز خبر نہ تیری کیٹھر ہے شہر ٹکاناں
زرلازل قاف سلیمان کوہ جیب میرا نام سدایا
دیو ظالم میں قتل کریندا طاقت رب انعامی
دیو عفریت توں شاید توہیں ظلموں مار گوایا
تیں حیواں دا بدلہ لیساں توں اج قابو آیا
کئی ہزاراں مار گوائے ہیں پر رب دا سایہ
میں دیواں دا بدلہ لیساں توں اجہ قابو آیا
حمزے نے بسم اللہ کر کے عقرب توں جھپایا
چالاکی سے جھل سدھائی حمزہ قدم وگایا
لٹکے سن اوہ جیہڑی حمزے تیغ نظر آیا
کون تسیں ہو بندہ یار حمزہ نے فرمایا

دیو ماکل جوالیس قلعہ دا اساتوں چک لیایا
تے تم اپنا نام بتاؤ کیوں کر اینتھے آیا
قدرت اللہ سیف اللہ آکھا میرا نام الاون
قدرت دے وچہ تکھا آکھن ایہہ سب کرم خدائی
دیو ہزاران قتل کرائے ایسا ہتھ وگایا
انشاء اللہ تساں دوہاں نوں گدہ وطن لیجاواں
دوہیں ہٹ کے راضی ہوئے دل وچہ خوشیاں آیاں
حمزہ نے فرمایا جسدن وچہ وطن دے جاواں
اوہ دوئیں فرماون لگے جسدن وطن سدائیے
اینتھوں بکیں خلاصی کسی وطن ہے دور ہمارا
حمزہ نے تسلی کیتی نالے ایہہ فرمایا
خواجہ آشوب اسم ہے میرا اک لڑکے فرمایا
دوہاں تائیں لے ہمراہی حمزہ باہر آیا
حمزہ کلیجہ آپون کہا دا دلنوں فرحت آئی
تھوڑا عرصہ جدا رہیا ظالم دیو دس آیا
حمزہ تائیں آکھن لگا ایڈا قہر کما یا
ایڈ ضعیف الجثہ ہو کے ایڈا ظلم کماویں
حمزہ نے فرمایا شاید تو ہیں قلعہ بنایا
جتنے قلعے وچہ قاف تمامی ایہہ سب ہیں بنائے
تے توں کون دلاور بندہ اپنا نام سناؤ
حمزہ نے فرمایا میں ہاں قاف زلازل آیا
آسمان پیدا ہوئے ہاں میں قوت مند کہایا
ایہہ گل کہہ کے اس ظالم نے پتھر بڑا چلایا
عقرب کر بسم اللہ لائی بدنوں پار سدھائے
سوداگر زادیاں قوت ڈٹھی وچہ خوشی دے آئے

اُس ظالم نے آن اساں نوں وچہ مصیبت پایا
حمزہ نے پھر ناں طلبی ایہا نام الایا
زلازل قاف سلیمان کو چک میرا نام بتاون
دسیا نوں ہیں اینتھے آیا ایہا گل الائی
جتنے انسان لیایا ظالم اوہ بھی مار گوایا
آنا کم تساندا یارو ایہہ ضرور بناواں
تحت وطن دیاں اساں دوہاں دل وچہ جوش لیایاں
بخشی اک کرانگا اپنا اک وزیر بناواں
اسدن کدی وزیر کہایئے یا اینتھے مر جایئے
حضرت حمزہ نے فرمایا رب پوچیا دن سارا
نام تساندے کی کجھ یارو کی تم نام سدایا
تے بہلول اسم ہے دوجے لڑکے نام الایا
تھوڑی دور گئے اک جاگہ بستر آن لگایا
تانے اُنہاں دوہاں کھوایا ہویا کرم خدائی
ستھر بہاری چکیا ہویا حمزہ دیول آیا
نوک نیزہ مار گوایا اڈ کے کڈھ لیایا
دیو معمار اسم ہے میرا خوف نہ ذرہ کہاویں
آہو اس نے آکھیا اگلن میں تیار کرایا
سلیمان نبی دے حکموں یارا نقشے کل جمائے
تے توں اینتھے کیونکر آیا سارا حال سناؤ
قدرت اللہ تے سلیمان کو چک میرا نام سدایا
کئی ہزاران دیوان تائیں میں خود مار گوایا
حمزہ نے اک چھال لگائی اُسدا وار بچایا
ٹکڑے دو انگوں کٹ گوایا ہویا فضل خدائی
ایڈ دلاور قوت والا ہرگز نظر نہ آئے

حمزے نوں فرماون لگے قوت خوب وکھائے
قدرت اللہ واہ قوت تیری کی تعریف کرلئے
حمزہ وچہ خوشی دے آیا اندر حد نہ آئے
اڈھا اڈھا دوہاں دتا نالے تام ونڈائے
اوتھوں پھیر روانہ ہوئے جان کجہ دور سدھائے
اک شجر دے ہیٹھ آکے بستر خوب لگایا
دوویں لڑکے نہاون کارن اندر نہر سدھائے
لڑکے دوویں نہاون لگے دل دا فکر گوایا
لڑکیاں ایہ صلاح ٹھہرائی اسنوں مار گوائیے
دوویں لڑکے ہلہ کرکے اوس دیو دل آئے
قدرت اللہ سیف اللہ ہاں ہم تیتوں خبر لگائے
دیو نے ذرہ نہ دہشت کھادی غصہ کرکے آیا
لڑکیاں نے تد حمزے تائیں اک آواز لگائی
اوس دیو تائیں ہلہ کرکے کمروں پکڑ گرایا
لڑکیاں نوں فرمایا ایہا پھیر نہ کم بتایو
اوتھوں فوراً کوچ کرایا منزل منزل دھائے
اوتھے اک جہاز دس آیا وچہ اسباب رکھاون
اوتھاں لوکاں عرصہ گزاری دنیا طرف سدھاون
حضرت حمزہ نے فرمایا جیکر رحم کماؤ
چوں منگو سو اجرت دیواں ہرگز عذر لگائی
اوتھاں اگوں عرضگزاری حکم اسانوں نائیں
حضرت حمزہ اس ویلے اُسدا پتہ پوچھیا یار
تیتوں وچہ جہاز بہا کے تے تں الائیے
اوہ سعید لگا فرماون اجرت طلب نہ کائی
تیتوں اندر عرب پہچاواں اول سچ سناواں

الیسی تیغ لگائی کاری میتوں پار سدھائے
نالے تیری ہر دم ہیئے ہجرت نہ سدھائیے
چمڑا شیر جناور دا الادو ٹکڑے کروائے
جہاں مدار قلندر سے تے جہانگیر قلندر نام رکھائے
سورج تدنوں ستے آیا گرمی جوش وکھائے
حضرت حمزہ تھکا ماندہ نیندر دے وچہ آیا
ہر مقابل سی اوہ جاگہ بستر جتھے لگائے
تدنوں دیو بڑا اک بھارا لڑکیاں کول آیا
قدرت اللہ سیف اللہ کہہ کر اُسدی طرف سدھایو
اے ظالم توں کدھر آویں اپنا مکھ اُٹھائے
تیتوں پلو چہ مار گولیئے تیکے تام کدائے
لڑکیاں نوں اوہ پکڑن لگا موذی ہتھ ودگایا
حضرت حمزہ تائیں اُس دم جیٹ بیداری آئی
گردن اسدی کٹ شتابی وچہ جنگل پایا
اینکہ مثال تھوڑ ہوسفت نہ ملے جایو
پنجویں روز اک شہر کنارے قدم مبارک لیایو
حضرت حمزہ نے فرمایا کتھے جا سدھاون
اوتھے وچہ خرید ے جاکے لنگر سٹ جاون
سانوں تربیاں بندیاں تائیں وچہ جہاز چڑھاؤ
تیتوں اندر عرب پہچاؤ کرکے کرم خدائی
نام سعید چہ مالک آہا کہیا لیو اس تائیں
سعید ہیا تد لگاں سدھا اوہ اُسدے کول سدھایا
اجرت ایہ اول لیو چلئے عرب پہچائیے
دختر میری تسیں قبول کرلیو عذر نہ لائی
حضرت حمزہ آکھن لگا نہ قبول لیاوال

ایس وطن دیاں نان کوں ہر دم ہشت کہاواں
حضرت حمزہ غصہ کرکے الٹ پچھاں آیا
جیکر نال قبولیں ساڈے دوہاں کنتے دا ہووین
سعید سوداگر تد کہن لگا اچھا تسیں مناؤ
دوہاں لڑکیاں حمزے اگے جا کر عرض سنائے
نال عورت مفتی لیجئے نال وطن سدھاؤ
حضرت حمزہ نے فرمایا مینوں لوڑ نہ کائی
لڑکے دوویں مڑ مڑ آکھن نہ انکار لیاؤ
لڑکے اوتویں پھیر الاون آخر من کہلوایا
لڑکیاں دی سوداگر تائیں آن بیان سنایا
تم جلدی سامان بناؤ فوراً عقد کراؤ
سوداگر نے اسیو پلے حمزہ شیر لولایا
دوہاں لڑکیاں سدا نالے اوتھے عقد کرایا
رات پئی تد خیمیاں اندر پلنگ عجیب وچھائے
پھر پھر جام وصل دے پیتے وقت فجر دا آیا
آسمان پری سی بیٹی ہوئی اوپر پلنگ دے آئی
حمزے نے تد غصے ہو کے تنداں طلاق الائی
آسمان پری اٹھ قدمیں ڈگی رو رو کے گرلائی
ہن میں کدی نہ دھوکہ کرساں مینوں قسم خدائی
عبد الرحمن لگا فرماون غصہ کل گواؤ
آخر حمزہ ہو مجبوری معاف خطا فرمائی
گل لگا ادھر وچہ داخل ہوئی بہتو نال لیائی
چھ مہینے وچہ جشن دے خوشیوں نال گذر سدھائی
پھیر اوپر کرم کماؤ مینوں وطن پوچاؤ
آسمان پری نے عرض گذاری کیب تشریف لیاوین

ایہہ سخن نہ کدی قبولاں بھاویں وطن نہ جاواں
سعید سوداگر تائیں لڑکیاں دوہاں ایہہ فرمایا
ترکی تائیں ہسیں مناسی جیکر قول نباوین
تساں تائیں چاہیے ناداں جلدی کرم کماؤ
قدرت اللہ تم ضد نہ کرو ہوسندی گل نہ کائی
نال خوشی دے موجاں مانوں نہ انکار لیاؤ
میں تساں دی صحبت ولوں سخت مصیبت پائی
حمزے نے فرمایا مینوں ناہیں تنگ کراؤ
ہم اسیاں دا آکھن مڑ مڑ موڑاں او کہا ہے یا
من گیا ہے صاحب ساڈا عذر نہ اک لیایا
مجلس خوب عروسی کرکے اپنا قول نبھاؤ
فوراً اوتویں عقد کرایا پلک نہ دیرہ لایا
ہور کسے دی لڑکیاں تائیں انہاں نوں پرنایا
تنتے بندی کول عروساں عزت نال سوائے
حضرت حمزہ ویکھن لگا حال عجیب دس آیا
عبد الرحمن سوداگر بیٹیاں جینہیں سی پرنائی
عبد الرحمن چلاکی کرکے پھیر حلال کرائی
یا حمزہ میں بدی کمائی کرو معاف خطائی
تینوں سئے شہر پچاواں کرساں عذر نہ کائی
پھیر نہ ہرگز دھوکہ کرسی دیر نہ ہرگز لاؤ
اوپر تخت بہایا حمزہ نالے لڑکے بھائی
مجلس آن جشن دی لائی کر دی شکر خدائی
آسمان پری نوں حضرت حمزہ اکدن ایہہ فرمائے
شوق وطن دا سینے ڑ کے جلدی رحم کماؤ
مینوں ایہہ دیدار مبارک پھیر کداں دکھلاویں

حمزہ نے فرمایا جیونکر بلیوں سحر سنائے
انہوں جیندم وطن سدھاواں تینوں یا دلیا واسا
آسمان پری تدا یہ گل سنکے خوشیاں اندر آئی
تحفے ہو سو تحات ہزاراں اوپر تخت رکھائے
مکے شہر پوچاؤ جلدی دیر نہ ہرگز لاؤ
دیواں تخت اچے نہ چایا حالا ہو روس آیا
مجلس دیوچہ ماتم ہویا عجب قہاری ہوئی
یا حضرت کجھ رحم کماؤ والد گذر سدھایا
برس ستاراں جنہے گذرے چالی روز لنگھاؤ
شہرستان اندر ہیں اسنوں دفن کرنوں جاواں
کرکے دفن آواں مڑ جلدی چالی روز لنگھا ونا
حضرت حمزہ نے فرمایا اچھا تسیں سدھاؤ
آسمان پری فرماون لگی چوری چلانہ جائیں
سلاسل پری نوں نال لیجا یو اندر باغ سدھاؤ
کنجیاں اسدیکول تماحی ایہا گل سنائی
لشکر دیواں نال سدھایا شہرستان سدھائے
حمزے دا کجھ ذکر سناواں تریجا روز وہایا
سلاسل پری نے کنجی دتی اک مکان نتیایا
حضرت حمزہ اقول آیا جندرا کھول رکھایا
بنا ہویا دروازہ اوتوں حیرت اندر آیا
تخت جواہر نظری آیا اوپر سیب حسن آیا
حمزے نے اوہ سیب اٹھایا منہ نال لگایا
بیہوشی وچہ سفنہ ڈٹھا قلعہ عجیب دس آیا
وچہ اوہدے انسان دس آئے ملنے پریاں ہور لا
حضرت حمزہ اسدے اتے فوراً عاشق ہویا

ہر نگار پیاری ہر دم یاد میرے دل آوے
تینوں حال نہیں کوئی ساراں فوراً واپس آن
اوسے ویلے تخت منگایا کیتی ... آئی
چونہ دیواں نوں حاضر کرکے فوراً حکم سنائے
حمزے تائیں تنگ نہ کرسو اسے وطن پوچاؤ
شاہ شاہیال گیا ہو فانی دیواں آن سنایا
آسمان نذ حمزے لگے کرکر ... ہی روئی
اسدا چہلم کرکے جاؤ میرا ... نہ آیا
جیکر رحم میرے پر آوے ایہا ایم کماؤ
جتھے ہور بزرگ اساڈے اوتھے دفن سناواں
یا حضرت پھر چہلم تیوں تینوں آن پوچاواں
ہیں خود ایتھے حاضر رہساں جلدی دفن کراؤ
جیکر کجھ اوداسی ہووے ... گل تساہیں
عجائبات سلیمان سندی سیر کرنوں جاؤ
آسمان پری خود دفن کرنوں ... پہرستان سدھایا
خلقنے شاہ ... تختی ... تازہ آ ...
دل دیوچہ اوداسی ہوئی حیرت اندر آیا
عجائبات سلیمان اسدا سنے تام سنایا
وچہ مکان گیا جد حمزہ ... اندھیر دس آیا
بلکہ ... اندھیر سدھایا
نصفو نصفی رنگ ... ایہا بستر سرخ دس آیا
خوشبو ایسی مست ... آئی بیہوشی وچہ آیا
حضرت حمزہ اوس ... اندر وار سنایا
اک عورت عجب شکل دس آئی جیوں سورج چمکایا
اس عورت نوں ... دل پکڑ کے ... کھایا

اُس عورت نے حمزہ کارن مجلس جشن لگائی
نغمہ رقص لگا ہوئیہ دن اک عورت فرمایا
اوہ معشوق لگی فرماون ہن میں کدھر جاواں
حضرت حمزہ نے فرمایا فکر نہ کر توں کائی
تد نوں اسلا والا آیا آن سلام ستایا
حضرت حمزہ نے فرمایا جنہوں کویں پچھاتا
اسنے اگوں عرض گذاری سنتے دیو وچہ آیا
آدم زادہ ایتھے آئے قوت مند کہائے
عجائبات دے سیر کرن نوں پھر اودہ قدم لیاوے
حمزہ تاہیں پھر دختر سندا اوس نکاح کرایا
برساں ست رہیا اوتھے حمزہ غم کجھ یاد نہ آئے
اکدن عورت حمزہ دونویں آب کنارے آئے
خلال لیا ڈگ پانی اندر جیکر کرم کمائے
حضرت حمزہ وچہ تلابے غوطہ اک لگایا
سلاسل پری کھلوتی اگے آب تلاب نہ کوئی
سلاسل پری نوں آکھن لگا ہے پھر اوتھے جاواں
برساں ست رہیا میں اوتھے غوطہ فیر لگایا
سلاسل پھیر عرض گذاری پیرا اک وچھایا
[illegible] لڈکا مول نہ کوئی طرف مکان سدھائے
حضرت حمزہ باہر آیا در نوں قفل لگایا
[illegible] رات گذشتہ کیتی جان دوجا دن آیا
اوپر تخت [illegible] ڈٹھی اک عورت جیندا نظر لگائی
[illegible] تب نظری آیا حمزہ اندر دھایا
اوہ [illegible] جو حمزہ تائیں اوپر تخت دس آئی
اک پاسے [illegible] کھلوتے اوہ حمزہ بول وہاے

عورت کول آہی وچہ پہلو جام صراحی آئی۔
حمزہ کولوں اٹھ کھلوتی نیلا دالد آیا
کہندے آپ پوشیدہ ہوواں عزت کوں بچاواں
ہیں خود سمجھ لواں گا استہیں ایہا گل کیائی
حمزہ اگے نال ادبدے اُس نے سیس نوایا
اگے تاہیں ملاقی ہوئے نے اجہ کیونکر جاتا
سلیمان نبی نے اکدن ساتوں ایہا ذکر سنایا
دیواں نوں اوہ قتل کریگا جیہڑا نہ ڈرہ لاوے
اسکارن میں جاتا تینوں کر ادب اللاوے
حضرت شکر کریندا حرم عجائب پایا
دو فرزند ہوئی پیدا ہردم خوشی منائے
عجب تلاب آیا اوہ ڈٹھا تد عورت فرمائے
مار وغوطہ پانی اندر کڈھ خلال لیاوو
اوسے وقت پیدا ہوئی اوہو تخت دس آیا
حضرت حمزہ نوں اسویلے ڈاہڈی حیرت ہوئی
عورت لُک کے جُھٹے میری کیونکر دلوں بھلاواں
کس ظالم نے کا کیتا جنہوں چک لیایا
عجائبات کس جا ہوئی ایہو عجب دس آیا
ویلا شام قریب گیا ہو دیر نہ زیادہ لاوے
محلاں اوچہ داخل ہوکے کھانا نوش کرایا
وچہ وچہ مکان سدایا اندر تخت دس آیا
اوسے وقت پہوتی ہوئی ایہا خواب دس آئی
اوتھے پریاں نظری آیاں کردیاں ناچ سوایا
اوہ وچہ ناچ کریندی ڈٹھی صورت حد نہ کائی
گرداں بیٹھیاں [illegible] آئے جو تماشا وچہ آئے

عقرب تیغ پکڑ کے حضرت نعرہ اک لگایا
چار چوفیرے ویکھن لگا عورت جن نہ کوئی
حضرت حمزہ رخصت ہو کے مجلس اوچہ آیا
تر تجے دن پھیر حضرت حمزہ ہور مکان سدھایا
بیہوشی وچہ جنگل ڈٹھا ریگستان دس آیا
اگے اک دیو پھیر ڈٹھا بڑا اقد آور آیا
کتنی دور گیا نے اوپر کتنے کوہ سدھایا
اوسی وقت بیداری ہوئی اوہ مکان دس آیا
اوہ پری فرماون لگی فکر نہ ہرگز کوئی
چہل مکان سلیمان سندا ایہ عجیب سدائے
امیر حمزہ نہ کوئی ہوندا کاریگراں بنایا
القصہ پھیر حضرت حمزہ سیر کرن نت جاوے
انتالی دن سیر جو کیتا دن چالیواں آیا
اوہ پری تدا کہن لگی اوس مکان نہ جاؤ
حضرت حمزہ غصے ہویا اوس جواب سنایا
حمزے تد جھپٹ لگائی کنجیاں کھوہ لیایا
اوہ پری پھیر اوہ دستائی شہر سنان سدھائی
راوی ایہہ ذکر لیایا حمزہ اندر آیا
زندان سلیمان سی اوہ جاگہ قیدیاں شور مچایا
حضرت حمزہ نے فرمایا تینوں کویں پھہاتا
قیدیاں اگوں عرض گذاری مدت اساں وہاؤ
اک زمانے بندہ آوے آدم زاد کہاوے
الیں ہار زندان وچوں قیدی اوہ چھوڑاوے
تائیں یاد اسانوں حضرت جلدی رحم کماؤ
حمزے تائیں رحمت آئی کٹ زنجیر چھڑائے

جن تمامی مار گوائے بیداری وچہ آیا
اوہو جگہ سے مورت اوتویں لاگے پری کھلوئی
کھانا نوش کرایا تائے نیندر دیو چہ آیا
اندر جسید م قدم وگایا بیہوشی وچہ آیا
حضرت حمزہ گردا گردا منزل ست سدھایا
حمزے نوں پھر کمروں اسنے طرف فلک دی چایا
حمزے نے پھر طرف زمین دی کر کے زور گرایا
اوس پری نوں سارا حال کر تقریر سنایا
ایہ عجیب جگہ ہیں حضرت عجب بنائی ہوئی
جو کوئی اسدے اندر جاوے اینویں نظری آئے
حضرت حمزہ محل سرا ول اوتویں واپس آیا
اوہ پری بھی نال سدھاوے سارا سیر کراوے
اوس پری نوں سیر کرندا حضرت شوق سوایا
زندان سلیمان اسدے اندر ہرگز قدم نہ پاؤ
میرے کول نہ کنجی اوسدی کھولن حکم نہ آیا
کھول دروازہ اندر وڑیا قدم مبارک پایا
آسمان پری نوں خبراں دیواں ایہ صلاح ٹھہرائی
کئی ہزاراں قیدی اوتھے حد حساب نہ آیا
زلازل قاف اوہ نام سدائے دیوان مار گواوے
اگے کدی نہ صورت ڈٹھی تیں اج کیونکر جاتا
سلیمان نبی دے ہاں ہم قیدی اک دن گل سنائی
زلازل قاف اوہ نام سدائے دیواں مار گواوے
اسدے کون مقابل ہووے قوت بڑی رکھاوے
کٹ زنجیر رہائی بخشو ساڈے بند چھوڑاؤ
نیک دعایاں کردے سارے اپنی گھریں سدھائے

تداوں اک بچھیرا آیا رنگ عجیب دس آیا
حمزہ ویکھ خوشی وچ آیا بہت عجیب دسں آیا
حمزے تائیں اوس آکھیے اک دولت لایا
تھوڑی دور گیا جد حمزہ اک آوارہ آیا
حضرت حمزہ پیش سدھایا ارنائیس دس آیا
لانیسہ بھی قیدی اوتھے گل وچ سنگل پایا
حمزہ نے فرمایا انکو جلدی واپس آوال
اونہاں دوہاں نے عرض گذاری بچاوہ ہمارا
حضرت حمزہ ایہ گل سنکے وچہ تعجب آیا
تاں ہے دیو ستوای یار و عورت پری سدائی
ن ائیں تمامی حال اک تقریر سنایا
ایہاں اگوں عرض گذاری اشقر نام رکھوایا
عقرب تیغ دگانی حضرت گل زنجیر گلائے
میں کجھ اگاں جاوان قیدیاں بند گواداں
حضرت حمزہ پیش سدھایا اوہ آکھ بھائی
الٹے کرکے ٹنگے ہوئے فوراً آن چھوڑائے
ریحان پری آکھ قیدی ڈٹھی گل زنجیر لگایا
جوم دوہویں ایہ حمزے سند ویکھ رحم وچہ آیا
دوہاں تائیں لیکر حمزہ باہر وار سدایا
آسمان پری دے لیتر اتے ڈیرہ آن لگایا
اوسے دوہاں دتیائیں حمل ٹھہرایا۔ یا
ریحان پریدے لڑکا ہوسی وچہ روایت آوے
قمر چہرہ دے لڑکا ہوسی قمر زاد کہاوے
دوہاں تائیں رخصت سندا حضرت حکم سنایا
ایہ نائیس تائیں پھیر حضرت حمزہ نے فرمایا

اوہ وچھیرا چھوٹی عمری حمزی دیلول آیا
اوہ بچھیرا تخت لگا وچہ رقص تے آیا
نس گیا پھر اک طرف نوں حمزہ مگر سدھایا
یا حمزہ کرمدد ساڈی ڈاہڈا دکھ دیوایا
نال زنجیراں بدھا ہویا آیا قید کرایا
یا حمزہ کرمدد ساڈی دوہاں نے فرمایا
اک بچھیرا مار گیا ہے اسنوں مار گواوان
اوسنوں راز نہ معلم حضرت ہویا اوگنہارا
اونہاں دوہاں تھیں حضرت حمزہ نے اگوں فرمایا
بچہ کیونکر گھوڑا ہویا اس دا راز کیا ئی
حضرت حمزہ نے فرمایا نام کیا رکھوایا۔
اشقر تائیں حاضر کرکے قدماں توجہ گرایا
قیدوں خوب رہائی ہوئی پھیر حمزہ قسماں کھائے
انشاءاللہ نال شتابی جلدی واپس آوے
تھوڑی دور گیا جو ویلے پریاں زاد دس آئے
تھوڑی دور گیا پھر ائے حال عجیب دس آئے
قمر چہرہ بھی قیدی ڈٹھی حیرت اندر آیا
دوہاں تائیں نال شتابی سینے نال لگایا
ارنائیس لانیسہ اشقر سار یا تنوں لے آیا
ریحان پری تے قمر چہرہ نوں شربت وصل پلایا
غنیر بن سنحن جنہاں دے آہے راوی ذکر لیایا
درد ریوش اسم انہیں ہوسی قوت مند سدا وے
حال اونہاں دا اگلے دفتر وچہ مفصل آوے
دوتویں فوراً رخصت ہویاں رمدا لشکر بھیجایا
اے بھائی تم وطن پوچھا دکے کرم سوایا

اُس فی اگوں عرض گذاری میرا عذر نہ کائی
حضرت حمزہ اُوسیوں ملے اوپر تخت بہایا
ارنائیس اُنے لانقیسہ فوراً تخت اُٹھایا
ویلا شام ہویا جیں ویلے سحر کتابے آیا
اوتھے شیش محل اک ڈٹھا جو سلیمان بنایا
ویلے شام جاں سورج روشن مغرب وچہ سدھایا
لکھہ شمع جے روشن ہووے اینک نور نہ ہووے
حضرت حمزہ اندر وڑیا تخت عجیب دِس آیا
ارنائیس اُنے لانقیسہ خود نیندر وچہ آئے
اشقرتس گیا حل جنگل کارن سیر سدھایا
آسمان پری دا ذکر سناواں کی اُس کار بنایا
چہلم تون جد پورا کرکے واپس گھر ول آئی
حضرت حمزہ زور وزوری وچہ زندان سدھایا
آسمان پری فرماون لگی اکدن نبی بتایا
اچھا کیتا چنگا ہویا نہ کجھ بُرا کمایا
لانقیسہ بھی قید وچوں چھڈی ہرگز باز نہ آیا
سب کجھ اُس نے چنگا کیتا مینوں رنج نہ کائی
ریحان پری بھی چھڈی اُسنے ہرگز باز نہ آیا
اوہ رقیب چھڈائی ظالم ایہ اُس ظلم کمایا
ہو پری وچہ راہے ٹکری اُس نے ایہ الایا
سچ تیری اُوپر تُجھ تے شربت وصل پلایا
ارنائیس گئی لے اسنوں ملکے طرف سدھایا
میں خود اسنوں رخصت کردی کردے تقدیر کمائی
ریحان پری نوں سچ میری پر کیہ بکواس بنایا
غصے دے وچہ بہت کارن اعسیقت سدھایا

یا حضرت ایہ حکمت تیری عقدہ حساں حل ہوئی
نالے اوہ سودا اگر زادے تینوں ذکر سنایا
اُڈ گیا نے بجلی وانگر ملکے طرف سدھایا
حمزے والا تخت مبارک اوتھے آن ٹکایا
بہت عجیب محل اوہ ایسی حد حساب نہ آیا
شیش محل خود روشن ہویا سورج وانگ دس آیا
اوہ اسرار جیہا ڈٹھا فکر دلاں دا دھووے
دوہیں لڑکے کول سوائے نیندر دل وچہ آیا
اک پاسے ول ہو پوشیدہ دلدے تکر گوائے
اسنوں سیر کرن نوں بھائی نیندر وچہ نہ آیا
شہرستان اندر اُس ویلے چہلم لحد کرایا
سلاسل پری سفنے ستے اندر ایہا گل سنائی
قیدی اُس نے گل گوائی ہرگز باز نہ آیا
آدم زادہ قید بنایا تیں چاہیگا چھڈوایا
پھیر پری نے عرض گذاری ارنائیس چھڈوایا
آسمان پری فرماون لگی کی بُرا کمایا
پھیر پری نے عرض گذاری چہرہ قمر چھڈائی
آسمان پری فرماون لگی پھیر کی کار بنایا
جو ہویا سو چنگا ہویا دل دا رنج ہٹایا
ریحان پری تے قمر چہرہ نوں اُپر پلنگ بٹھایا
ایہہ گل سنی النیا ملیا پھیر اُس نے فرمایا
آسمان پری تد آکھن لگی ایہ کی قہر کمایا
ایہ اُسنے کی کارا کیتا میری جان جلائی
میں حمزے نوں ویلے لیساں جیہڑا اُس ظلم کمایا
لیندی ایسی تیشن محلے جھٹ مقابل آئی

حضرت حمزہ نامہ ڈٹھا حیرت اندر آیا
ارناطیس لابنیتہ تائیں گور کفن کروایا
حضرت حمزہ رووݨ لگا یاد وطن جد آیا
کیونکر اندر وطن سدھاواں مینوں معلم آیا
اشقر اسپ لگا فرماوݨ نہ کر گریہ زاری
اسماں پری دا خوف نہ کرساں تینوں وطن پہچاواں
اوپر میرے کر اسواری تینوں وطن پونچاواں
اشقر اسپ لگا پھر آکھݨ اوپر پشت چڑھاؤ
حمزے نے اک تنگ بنیاں اسو جہ اوہ بہائی
اشقر نے کر اسواری حضرت حمزہ وہایا
اک ہزاراں فرسنگ ٹپیندا اشقر روز سدھاوے
جاں گھڑی دن باقی ہیسی نور پہاڑ دیس آیا
الیاس تے خضر جتھے آہے جا کے حمزے ادب بجایا
اسماں پری نت ظلم کماوے تیں تکلیف دیوائی
حضرت خضر لگے فرماوݨ نہ کر گریہ زاری
ہُن توں اپنے وطن سدھاویں ملسن یار تمامی
مادر ساڈی تیرے تائیں ملنے نوں بلوایا
اصفا یا صفا اسم بی بی دا راوی نے فرمایا
تھوڑی دور گئے جس ویلے گنبد اک دس آیا
گنبد دے لوجہ آیا جس دم عورت اک دس آئی
جائے نماز بچھائی بیٹھی حمزہ اندر آیا
حمزے نوں پھر سینے لایا بی بی نے فرمایا
ہُن تم ذرہ فکر نہ کرنا اپنے وطن سدھاؤ
اک کمتدی بی بی نے دتا راوی ذکر لیایا
عمر عیار تائیں ایہہ دیویں کم اوہدے آیا آوے

چپ ہو یا اوہ حیرت اندر حرف نہ کجھ الایا
ہفتہ اک گزاریا اوتھے جاں اٹھواں دن آیا
ہائے افسوس کراں کی چارہ ہجرت جگر جلایا
جاں دن وطن گیا ہوا اوکھا ظالم ظلم کمایا
انشاء اللہ وطن پہچاواں کر کر مدد بھاری
مینوں ہرگز خوف نہ کائی تیریاں ہیں پرچھاواں
حمزے نے فرمایا اٹھکے خاطر کتنی ہے کھاواں
تساں تائیں چک لیجاواں ہرگز خوف نہ کھاؤ
وانگ گاہاں دے ہیں طرقیں اوہ لٹکائی
اشقر اڈ ہوائے چڑھیا راوی ذکر لیایا
خشکی اوپر بھی جد دوڑے یاد سجیاں پہچاؤ
حضرت حمزہ اشقر تائیں اوتھے آن کھڑایا
نالے حال حقیقت سارا کر کر راز سنایا
مینوں وطن نہ جاوݨ دیوی کر کر زار الاوے
انشاء اللہ لنگھ سدھائی تیری مشکل ساری
غم نہ کھاویں وقت کل سدھائیں خوشیاں کرو مدامی
چلو چل دیدار کرو تم حضرت خضر الایا
حضرت حمزہ اوس ویلے چلن عرض الایا
شعلہ نور چمکدا اسو جہ روشن نظری آیا
نوری صورت بیٹھی ہوئی تسبیح ہتھ اوٹھائی
حضرت حمزے اسد تائیں اوڈیاں سیس نوایا
یا حمزہ سی شوق ملن دا اللہ میل کرایا
اللہ دا ہے کرم وڈیرا اسدا شکر مناؤ
پنج گٹھاں اوہ لیا سارا ایہا حکم لگایا
دیواں نوں پھر بھلوی تے اوہ بھی قابو آوے

اشقر ٹہدے بھوک لگاوے ہووے گز ہزاراں
احد جہان رہو تم میرے کول بی بی نے فرمایا
حمزے نے اُٹھ رات گذاری وقت فجر دا آیا
یا حمزہ اس گھوڑے تائیں نعل ضرور لگاؤ
حضرت خضر نے اشقر تیرے دو بیکٹ لگائے
حمزے نے فرمایا حضرت کیہ تک مثن بنائے
جتھے سموں نعل لہو تد ایہ یقین لیائیں
حضرت خضر نے زین عجائب حمزے نوں پکڑایا
شاہ سکندر اک برس دا کل خراج لگایا
حضرت حمزہ زین پکڑ کے اشقر اوپر پایا
آسمان پری دا ذکر سناواں کی اس نال وہائی
اکدن اوہ تخت پر بیٹھی کول وزیر بلایا
اُس نے اگوں عرض گذاری نور پہاڑ سدایا
ہُن اوہ اپنے وطن سدھائے اندر ملک دس آیا
قہر غضب دے آکھن لگی بی بی قہر کمایا
میں اُسنہیں جل لہ پاواں فوراً تخت منگایا
اوسے ویلے کوچ کرائے نور پہاڑ سدھائی
تیغ ننگی خود ہتھ اُٹھائی بی بی طرف سدھائی
نال غضب دے بی بی تائیں غصے نال الایا
ایسی غضبوں تیغ دکھاواں گردن کٹ گواواں
ایہ تقریر سنی جد بی بی تائیں غصہ آیا
ایہا لفظ سی وچ تطبے ملی نوید قبولوں
آسمان پری نوں شعلہ لگا وانگ مشال جلائی
عبدالرحمن ڈٹھا ایہ حال دل وچ حیرت آئی
قرتشیہ نوں فرماون لگا کر توں منت ساری

جتنا خواہش لمبا ہووے تنا اک سخن چتاراں
حضرت حمزے نے فرمایا میرا عذر نہ آیا
خواجہ خضر نے حمزے تائیں نال رحم فرمایا
ورنہ جنگل لنگھ نہ سکے دیر نہ ہرگز لاؤ
اوہا نعل اشقر نے کینے جو ہیں کھریں لگائے
حضرت خضر بگفرماون تدہ حیاتی تائیں
تیری موت مقابل ہووے دل وچ شک نہ پائیں
اسنوں اشقر اوپر پاؤ جو میں ایہ فرمایا
تد ایہ زین تیار کرایا بہت عجیب بنایا
طرف وطن تیاری کیتی سبھ سامان بنایا
گلستان ارم وچ شیش محل جہیں جدوں اوہ واپس آئی
دس شتابی حضرت حمزہ ہے کس جگہ سدھایا
خواجہ خضر دی باجھ اسنوں چاہیے وطن پُچایا
آسمان پری نوں ایہ گل سنکے دل وچ غصہ آیا
میری خاص عزیت ہوکے سینوں دکھ دلوایا
لشکر دیواں کئی ہزاراں نال تیار کرایا
لشکر دیوان گرد بگردے وانگ حصار کھڑائی
گنبد دل وچ حاضر ہوکے اندر وار سدھائی
خاوند میرا وطن پُچاویں میرا خوف نہ آیا
تے توں خوف نہ ذرہ کیتا تینوں مزہ چکھاواں
بدن ماہی نوں اگ لگا گھیریا پاک خدایا
آتش دا اک شعلہ بلیا قہر عذاب تمہ دلوں
وانگ فتیلے روشن ہوئی جادو دا نہ کائی
قرتشیہ بی بی نال شتابی اپنے کول بلائی
حمزے تائیں لڈی کر قول ہووے متاں خواری

ورنہ جلکر خاک ہو جاوے لگی پلک نہ رائی
قرلشیہ آن ڈگی وچہ قدماں حمزے اگے روئی
مادر میری کویں بچاؤ بی بی نوں فرماؤ
رحم آیا تد بی بی تائیں پانی وضو گرایا
آسماناں پری بیہوش گئی ہو سدہ بدھ رہی نکائی
بی بی صاحب نے پھر حمزہ اُسدن بھی کھایا
خضر تائیں پھر بی بی صاحب ایہا حکم سنایا
خونخوار بحروں نال سدہ ہاکے ہتھیں پار کراؤ
حمزے نے پھر ادب بجایا نال سلام سنایا
اشقر اوپر کر اسواری نالے خضر سدہایا
حد چشم تہیں باہر دریا حضرت خضر الایا
بند لیو کہ چشماں تائیں دہشت مول نہ آوے
حضرت خضر گئے ست قدماں حمزے نوں فرمایا
حمزے نے جد کھولیاں چشماں دریا نظر نہ آیا
حضرت خضر پوشیدہ ہویا کسے طرف سدہایا
اخضر دریا اگے آیا بہت بڑا دس آیا
حضرت حمزہ کنڈھے اپنا اسپ چلایا
ولیاں دا اوہ قلعہ تماحی گاڈ سری کہاون
حضرت خضر گئے ست قدماں حمزے نوں فرمایا
حضرت خضر پوشیدہ ہویا کسے طرف سدہایا
اک شخص نے حمزہ ڈٹھا فوراً نس سدہایا
حمزے تائیں ادب بجایا ادہل سیس نوایا
مجلس خوب جشن دی لائی سب سامان بنایا
سمرات گاڈ نوں خبر پہنچائی قاف زلزال آیا
حمزے نے پھر اسدے تائیں عزت نال الایا

حمزے دی توں منت کر لے ہووے کرم خدائی
یا بیدر کہ معاف خطایاں او گنہاری ہوئی
رحمت گر ہو غصہ ٹالو میں پر رحم کماؤ
شعلہ آتش بند گیا ہو جدم پانی پایا
اوپر تخت قرلشیہ لیکے اپنی گھریں سدہائی
ترسیہ بار روز ہویا جس ویلے سورج باہر آیا
حمزے نوں تم رستے پاؤ عرصہ بہت وہایا
استوں جلدی پار لنگھ کے فوراً واپس آؤ
لڑکے دونویں اوپر رکھے بھی خود قدم ٹکایا
پندرہ کوس گئے جس ویلے اگے بحر دس آیا
خونخوار بحرا ایہ ظالم آیا نالے ایہ فرمایا
حضرت حمزہ دونویں لڑکے چشماں بند کراوے
کھول دیو تم چشماں تائیں دریا لنگھ سدہایا
پچھلی طرف گیارہ دریا ناہیں خضر دس آیا
حمزہ صاحب اشقر اوپر منزل چہل سدہایا
ویکھدیاں دل دہشت آوے راوی سفر مایا
دسویں روز قلعہ اک ڈٹھا جدوں مقابل آیا
اوہ قلعے دے مالک آہے فتمند سداون
کھول دیو تم چشماں تائیں خضر دس آیا
حمزہ صاحب اشقر اوپر منزل چہل سدہایا
سمرات گاڈ وچہ خوشیاں سدم قلعیوں باہر آیا
وچہ قلعے دے حمزے تائیں عزت نال لیایا
اوپر تخت بہایا حمزہ جلسہ خوب لگایا
سمرات گاڈ جو شاہ اوہنا قدا اسنوں رات سنایا
اے بھائی کجھ مدد کر ہو تیرا اسطرح سوایا

ایہہ دریا لنگھاؤ ساتوں جے تیں تھیں ہو آوے
ارداتہ نام میری اک دختر اندر عقد لیاؤ
تد حمزہ انکاری ہویا جلدی باہر آیا
تم سامان بناؤ شادی حمزہ اسیں منلیئے
سمراٹ گاؤ نے اُسے ویلے سب سامان بنایا
رات پئی تے عورت اوہا حمزے نال سوائی
حمزے دے گل جپھی پائی حضرت غصہ آیا
وند پئے ڈُگ نکل باہر حیرت اندر آئی
کول پیو دے جا کر روئی اپنا حال سنایا
سمراٹ گاؤ نوں غصہ آیا حمزے قہر کمایا
حمزے نے کی ظلم کمایا اک طماچہ لایا
اوہ لڑکے فرماون لگے ظلم نہ اوس کمایا
پہلے روز طماچہ شوہر عورت دے اک لاوے
وصل پیالہ اسدم دیوے دریا تصفت سدھاوے
ایہہ دستور قدیم اساڈا انکر نہ کر ہو کائی
اوہ سی جیوں حیوان بیچارا اُس نے سچ منایا
سیر کریندی رخصت ہوتی دریا وچہ سدھاؤ
لڑکیاں نے جا حمزے اگے ایہہ بیان سنایا
حمزہ وچہ جہازے چڑھیا اشقر نال چڑھایا
دریا تصفہ گئے جس ویلے عورت نے فرمایا
حمزے نے پھڑ اسدے تائیں وچہ دریا گرایا
ملاحاں نوں حکم سنایا فوراً پار لنگھاؤ
ملاحاں نوں دہشت آئی عجب جہاز چلایا
نکل جہازوں کنڈھے اوپر پوست گرگ بچھایا
اوہ لڑکے فرماون لگے گوشت نوں حل کردا

سمراٹ گاؤ پھر حمزے تائیں اگوں ایہہ الاوے
نال خوشی دے پار کراواں اپنے وطن سدھاؤ
لڑکے دونویں آکھن لگے نہ کر فکر سوایا
انشاء اللہ حمزے تائیں چا مجبور کرائیے
لڑکیاں نے سمجھایا حمزہ فوراً عقد کرایا
حمزے دا میں بوسہ لیتا عورت نیت آئی
حمزے نے اک عجب طماچہ رخسارے پر لایا
شربت وصل نہ قطرہ لیتا جا ندی نہ بھنائی
حمزے میں پر ظلم کمایا بڑا طماچہ لایا
لڑکے دونویں کول بلائے اونہاں نوں فرمایا
دختر میری بیدل تکنی ایڈ غرور عتابایا
ایہہ دستور قدیمی ساڈا ایہا شگن کرایا
کنڈھے دیوے وند وڈیرا اسدے دین ساڈا فرماوے
دریا کنڈھی گھتے جا کے وصلی جام پلاوے
سمراٹ گاؤ وچہ خوشیاں آیا ہوئی شگن ادائی
اوسے وقت جہاز منگایا سب سامان بنایا
سیر کرو نے شگن مناؤ جلدی واپس آؤ
حضرت حمزہ مست لگا چنگا کم بنایا
ارداتہ اوہ عورت نالے لڑکیاں نوں بٹھلایا
شربت وصل پیالہ پیو وقت شگن دا آیا
ڈُب گئی اوہ فانی ہوئی اچھا وصل دیوایا
ورنہ ساہنے مار گواواں جے انکار لیاؤ
دریا پار لنگھایا حمزہ اللہ کرم کمایا
کلیجے خضری ساریاں کھادا دل فرحت وچہ آیا
جیکر کدی دل لبھے ساتوں اجو تے فرمایا

اک ہرن نہ جاندا ڈٹھا حمزے تیر چلایا
ہرن بیچارہ عاجز ہویا خنجر ہیٹھ رکھایا
اسدے خوب کباب بنائے تناں نے نذر کھائے
دل دے اندر فرحت ہوئی بستر خوب لگائے
اوتھے رات گذشتہ کرکے وقت فجر اٹھ وہلے
ڈانگر بیت گئے مڑ آگے مکے طرف سدھائے

بیان شاہ عیاراں عیار بیگ خنجر گذار خواجہ عمرو عیار دے ڈیرے انوکھے سردا

محمد صدیق قلم دیاں گلاں عمرو طرف چلاؤ
حال گذشتہ جو کجھ اسدا کر تحریر سناؤ
دیو دے قلعے اندر عمرو ورہا ڈیڈھ لنگھایا
عنتر تائیں اک ایہہ پیغام فرمایا
کوئی قلعہ عجائب دسو محکم کار بناؤ
دل میرے نوں فرحت دیکے سارا راز سناؤ
عنتر نے تدبیر گذاری قلعہ عجیب بتایا
بیہہ کوہاں کل پینڈا ایتھوں محکم کار بنایا
تلوا بحر اسم ہے اسدا پختہ کار بنایا
شاہ جمشید ہے مالک اسدا عالی جاہ کہایا
تین طرف ہے دریا اسدے اکول خشکی آئی
اکو رستہ اوس قلعے دا رستہ تنگ اوہا ہی
اک اک بندہ اندر جاوے کٹھے دخل نہ پاون
بہت عجیب بلند دیوارا دشمن پیش نہ آون
اک بندہ جو اوپر چڑھکے اکو سنگ چلاوے
فوج ہزاراں تائیں اکو وچہ مار گواوے
حضرت عمرو ایہ گل سنکے خوشیاں اندر آیا
ہرنگار تے لشکر سارا اسدے سر تک لنگھایا
ہرمز تائیں خبر نہ ہوئی راتو رات سدھایا
پہنچے دل کٹ منزل ساری تلوا بحرے آیا
دل وچ عمرو عقل دوڑائے کیونکر اندر جاواں
کر سال جنگ تے دخل نہ پاواں کی تدبیر بناواں
ایہ ہیں بہت ناوانی کیتی سب کجھ نال لیایا
جاتیک قلعہ نہ قابو کردا کاہنوں قدم وگایا
ہرمز نوں جے خبراں ہوون آن فساد مچاوے
ہرنگار لے کھوہ نالے مینوں مار گواوے
پیہن کجھ دلیل بناواں کراں چلاکی بھاری
وچ قلعے دے داخل ہوواں لیکے نام غفاری
عمرو ایہ دلیل بنائی ایہ عقل وچ آئی
پہلواناں چارسیاں نوں مدن سلاح لگائی
کل ہتھیار دلوائے دیکے سب تیار کرائے
چارسیاں صندوقاں اندر ساری بند کرائے
صندوق لدائے شتراں اوپر ایہ سامان بنایا
خود آپول سوداگر بنیا روپ عجیب وٹایا
نال عیار لئے دو اپنے عورت شکل بنائے
گولیاں ایہ بنائیاں دونویں سنے کرداں سلائے
پاس قلعے دے باہر جاکے ڈیرا آن لگایا
پہرے والے آکھن لگے توں کی مال لیایا
عمرو عیار لنگا فرماون میں سوداگر آیا
نوشیرواں نے ظلمات طرف نوں مینوں ہے گھلایا

میں ظلمات دلیں اج آیا مال عجیب لیایا
شاہ جمشید اگے جا نوکر ایہا حال سنایا
ویکھو کی کجھ مال لیایا جلدی خبر لیاؤ
وزیر اسی دم قدم وگایا باہر دے ول آیا
سوداگر تم خبر پہونچاؤ دیر نہ ہرگز لاؤ
اک خادم نے عمرو اگے آن بیان سنایا
وزیر صاحب نوں خادم اونویں آکے عرض سنائی
وزیر کھلوتا اونویں اوتھے واپس محل نہ دھایا
میں ہن وچ قلعہ دے جاواں تے پھر واپس آواں
عمرو نے پھر نوکر تائیں ایہ پیغام الا لیا
القصہ پھیر اسد تائیں خیمے وچ بولایا
بڈھا مرد پلنگ پر بیٹھا صورت شکل نورانی
عمرو اگے آکر اُس نے اوہنوں سیس نوایا
تیرا نام کیا ہے بھائی تداں وزیر الایا
عمرو نے فرمایا اچھا نام ہامان تنایا
اوہ وزیر لگا فرماون سچ تساں فرمایا
اس نے اگوں عرض گذاری ہن اوہ گذر سدھایا
ایہ گل سنکے عمرو صاحب پگڑی دھرت گرائی
ہائے افسوس برادر سندا پھیر دیدار نہ پایا
ایہ گل کہکے حضرت عمرو خنجر ہتھ اٹھایا
ہامان اسی دم ہتھ پکڑ کے خنجر دھرت ڈگایا
عمرو نے فرمایا میں ہاں دادا ذاد تمہارا
جان جندسن توں پیدا ہویا میں ظلمات سدھایا
ہامان لگا فرماون اچھا ہر دم صبر کماؤ
چلو وچہ قلعہ دے چلکے رات آرام گذارو
الیہا کتے نہ ڈٹھا ہوسی نہ سننے وچہ آیا
ہامان وزیر کھلایا اپنا اسنوں ایہ فرمایا
میں بھی مال اچھا ویکھاں اوّل پتہ بتاؤ
عمرو دے ول خیمے آکے اُس نے ایہ فرمایا
وزیر صاحب ملنے آیا جلدی باہر آؤ
اکھواس دم نیند اندر عمرو نے فرمایا
سوداگر ہے نیند اندر فرصت اجے نہ کائی
کتنا عرصہ گذر گیا تد پھر وزیر الایا
جو کجھ حکم ہوویگا شاہی اوہ بجا لیاواں
اکھو میں سوداگر ساڈا بیداری وچہ آیا
وزیر جدوں وچ خیمے آیا حال عجیب دس آیا
پہرا دیہہ تو ریسط خواج خضر یہ بانی
تلنے لفظ سلام الایا عمرو نے فرمایا
نام ہامان میرا ہے بابا خاص وزیر سدایا
ریحان پدر ہے شاید تیرا اچھا پتہ سنایا
پدر تیرا ہے اسدم کتھے عمرو نے فرمایا
چھڈ گیا اوہ دنیا فانی حکم خدا دا آیا
گریہ زاری کرنے لگا کیتی شور دوہائی
ہائے افسوس کراں کی چارہ بھائی اسد سدھایا
میں بھی آپوں گھائل ہوواں بھائی نظر نہ آیا
نالے پھیر اوہ پچھن لگا کجھ نام سدایا
شہپال بن کربل اسم میرا ہے ڈاڈھا نیک ستارا
جدوں میں اج واپس آیا شاہنشاہ گھلایا
اسے ہر دم شکر گذارے دل وچ خیر اوٹھایا
میری دل نوں فرحت ہووے رنج تمام وسارو

حضرت عمرو اوسے ویلے طرف قلعہ سدھایا
ہامان کیہے سوداگر تائیں تحفے کی کجھ لیائے
عمرو عیار لگا فرماون مال عجیب لیایا
سو سج بھی شرمندہ ہووے ایسی صورت اعلیٰ
ہامان کہیا اونہاندو ہاں تائیں شاہ دے پیش گھلاؤ
بہت انعام دیویگا تینوں جیکر مرضی تیری
وچہ قلعہ دے داخل ہوئے اوتھے شتر بہائے
گولیاں دونویں اوسے ویلے ول جمشید گھلایاں
اوہ عیار ہینگے سن دونویں عورت شکل بنائی
دونویں پہلو وچہ بہایاں خوشیاں اندر آیا
بیہوشی دا دارو دیکے شاہ بیہوش کرایا
عمرو تائیں خبر پہنچائی ایہا کم بنایا
چار سیاں جو وچہ صندوقاں عمرو اوہ کڈھ لئے
عادی ور گئے جتول جاون صاف میدان بناون
ہامان اسیدم مسلم ہویا عذر نہ اک لیایا
شاہ جمشید نکالیا باہر دارو اک پلایا
اندر ہوش آیا جس ویلے عمرو نے فرمایا
اوسے وقت ایمان لیاؤ ہویا کرم خدائی
نال اسندے بیٹھے سارے سقے در سید کرایا
ہرمز دا کجھ ذکر سناواں مخبر حال سنایا
تلواسجر قلعے دے اندر ڈیرا اوس لگایا
ہرمز دے دل غصہ آیا عرضی اک لکھائی
قاصد لیکر عرضی دھایا ہرمز کوچ کرایا
قاصد اتا صدر دا ڈردا شہر مدائن آیا
نوشیرواں نے جد عرضی ڈٹھی غصے اندر آیا

شتر وغیرہ لے ہمراہی سب کجھ نال لیایا
نوشیرواں نکارن ال ظلماتوں کیکجھ نال لیائے
معشوقاں نوں بہت عجیبہ مل خرید لیایا
قارسی دے وانگر سدھاں تیرے وانگر پالا
شاہ بیمار اختق طبیعت اسدی طرف لگاؤ
عمر عیار لگا فرماون ایہو خواہش میری
صندوق وغیرہ اتوں لاہے اک پاسے کھوائے
جمشید دلے وچہ خوشیاں کردا معشوقاں ہتھ آیاں
نال رات وقت سی اسدم نور معشوقاں دیس آئے
ساغر دور لگے رل پیون دہاں ہنگ چلایا
وچہ صندوق ٹکایا اسنوں اوپر قفل لگایا
حضرت عمرو اوسے ویلے خوشیاں اندر آیا
عام قتل دا حکم سنایا خنجر ہتھ اوٹھائے
اونہاں تائیں نند چھڈن جو ایمان لیاون
کئی ہزاراں مسلم ہوئے اللہ کرم کمایا
دارو دافع بیہوشی والا اسنوں نوش کرایا
فوراً جلد ایمان قبولو واحد رب بتایا
عمرو نے پھر لشکر باقی ہمرہ نکار بلائی
شاہنشاہاں وانگر بیٹھا دل دا فکر گوایا
حضرت عمرو لشکر لیکے چھڈ قلعے نوں دھایا
مالک سارے مار گوائے اپنا حکم جمایا
حال حقیقت کل گذشتہ ساری رقم کرائی
تلواسجر قلعے دے لاگے ڈیرا آن لگایا
نوشیرواں لگے نال ادب دے کاغذ اوہ رکھایا
عمرو نے کی کارا کیتا میرا جگر جلایا

یارو کجھ تدبیر بتاؤ مجلس نوں فرمایا
بختک نے تد عرض گذاری کی تدبیر بتاواں
بزرجمہر کہے جو شاہا ستوں عمل کماویں
جیکر ایہوں عمل کماویں اپنا آپ گواویں
حمزہ کد وافانی ہویا چھوڑ جہان سدھایا
اسدے آکھن موجب شاہا حمزہ زندہ جانو
بزرجمہر بھی قرعہ لگاوے میرے کول بہاؤ
نوشیرواں سنکے راضی ہویا ایہا سچ الایا
دوہویں نیں لگاؤ قرعہ جو کجھ نظریں آوے
اول بختک قرعہ لگاوے راوی ذکر لیایا
دو سو کوہ اوچائی جاکے وچ دریا گرایا
بزرجمہر کہیا ایہہ کاغذ راوی ذکر لیاوے
فیر شاہ نے بختک والا کاغذ ہتھ اٹھایا
جس طرف عادل شاہ نے اپنی نظر اٹھائی
دریا تے وچ ٹھیک گرایا ایسیر خبر نہ آیا
بختک تے تد عرض الائی اس نے جھوٹ الایا
دو سو کوہ اوہ دے پھیر کویں بچ جاوے
قاف ملک ہے دور دراڈا گائیں اک منگاؤ
جو بچہ وچ شکمے ہووے اسدا رنگ بتاواں
شکم ودا پھیر چاک کراؤ دیر نہ ہرگز لاؤ
چاہے قتل کراں میں اسنوں چاہی کجھ کراواں
ایہہ بیٹیوں خود گھر لیجاوے چاہی مار گواوے
شاہنشاہ نے اوسے ویلے گائیں اک منگائی
بچہ رنگ سیاہ ہے سارا متھے چند سجایا
بچہ رنگ سیاہ ہے سارا متھے چند نہ کائی
عمرو کنوں کر ماریا جاوے جگر کباب بنایا
میری ختم گفتار نہ منندی کی دلیل دوڑاواں
تائیں ایڈ خرابی ہوئی کجھ خیال نہ لاویں
غلل کو وچہ شاہی تیری پھیر متاں پچھتاویں
بزرجمہر چلاکی کرکے دل تیرے ڈر پایا
ورنہ حمزہ فانی ہویا جیکر اصل پچھاویں
نالے میں خود قرعہ لگاواں سچو سچ الاؤ
بزرجمہر بلایا فوراً ایہو حکم سنایا
اور کاغذ تے لکھ کر دیہو شاہنشاہ الاوے
اسدا رخ خیا اور حمزہ دریا وچ گرایا
اخضر نام آہا اوہ دریا اسدے اندر پایا
کوئی دن کس نال خیر بیٹھا حضرت حمزہ آوے
اسدا حال معلم کرکے دوجا پھیر اٹھایا
بزرجمہر نے نال ادب دے ایہا عرض الائی
خضر تے الیاس دوہاں نے وانگر پھل اٹھایا
حضرت حمزہ کتنھوں آوے جھوٹھا قرعہ لگایا
آکھن لگے سند پوری اندر عقل نہ آوے
گبھن ہووے گائیں کوئی تے پھیر قرعہ لگاؤ
بزرجمہر بھی رنگ بتاوے اپنا علم وکھاواں
بزرجمہر جے جھوٹھا ہووے بیٹیوں حکم سناؤ
جیکر میں خود جھوٹھا ہوواں ایہا ذکر سناواں
چاہی بیٹیوں زندہ رکھے خدمت نت کراوے
بختک اول قرعہ لگایا ایہا بات الائی
بزرجمہر قرعہ پھیر لایا اس نے ایہہ فرمایا
پیر دویں ہین چٹے اسدے اصلی گل ایہا ئی

شکم اُسی دم چاک کرایا رنگ سیاہ وِس آیا
متھے اُپر چھند نہ کائی جھلی اک وِس آئی
ظالم لوکاں شور مچایا اسنوں جھند بنایا
ساریاں لوکاں شور مچایا تاڑیاں کل بجاون
بختک ظالم لیکے اسنوں اپنی گھریں سدھایا
عورت اُسدی نے سمجھایا ایہ دلیل گوائی
بزرجمہر گیا اندھا ہو نظر نہ آوے کائی
سعد زریں تے اسعد زریں تقدیروں ند آئے
بچہ کاؤ آ کر ڈٹھا سارا راز پچھایا
اوتھاں وچ ماں نے متھے اتوں جھلی چادروں اٹھائی
نوشیرواں توں حال سنایا چشماں نال دکھایا
نوشیرواں نے ند بختک تائیں اسدم ایہ فرمایا
بزرجمہر گیا ہو سچا اسنوں جلد بلاؤ
بختک نے تد عرض سنائی میں لے گھریں سدھایا
نوشیرواں بہت تاسف کیتا غصے دے وچ آیا
چابک جتنی مارن سندا اسنوں حکم سنایا
بدن گیا ہو چھلنی وانگر ہوش گئی اڈ ساری
نیکاں نال کرے برائی اینویں بدلہ پاوی
شاہنشاہ خود آپ اسی دم بختک دے گھر آیا
نوشیرواں نے تد نال ادب دے اسنوں ایہ فرمایا
جو آکھو میں اسدے بدلے اوس سزا دیواواں
بزرجمہر لگا فرماون ہرگز لوڑ نہ کائی
اسنوں کجھ تکلیف نہ دیہو جس دن حمزہ آوے
بنے اک شجر دے ہو سن پانی اسدا پاوے
مینوں اسدم رخصت دیہو میں پھر وچ جاواں
پیر دو تویں بھی جیٹے آہے راوی ذکر لیایا
وچہ پنجابی چالا آکھن رنگ سفید بنائی
بزرجمہر کیتا چا جھوٹھا بختک توں وڈیایا
بزرجمہر حوالے کیتا اپنی شرط کراون
قتل کریندا بختک ظالم دلی ارادہ چایا
نیل سلاماں پھر پھر اُسنے چشماں اندر پائی
ایہ ظالم نے ظلم کمایا پوسی غضب خدائی
نوشیرواں دے ایہ خواہر زادے اسدن قدم لیائے
چاک شکم کیوں کیتا اسدا لوکاں حال سنایا
پیشانی تے کالی اسدی چھند نہ ہرگز کائی
بزرجمہر رہا ہے سچا بختک جلد بلایا
شرط گیا توں ہار اجیہی مینوں راز نہ آیا
تینوں اُسدے کراں حوالے اپنی شرط پکاؤ
چشماں نہیں ہیں اندھا کیتا اسدا ایسر گوایا
بختک تائیں اوسے ویلے نال ستون بنھایا
خادم نوکر مارن لگے اچھی طرح کٹایا
مار کٹائی ہوئی ڈاڈھی ہویا غضب قہاری
مظلوماں دیاں آہاں کولوں ہر دم دہشت آوے
بزرجمہر تائیں لے جلدی مجلس وچہ لیایا
باخواہ توں سچا ہویا بختک ظلم کمایا
قتل کراں یا قیدی کرساں تینے یا مار سراواں
جو میری وچہ قسمت لکھیا سو تقدیر وس آئی
میرے کارن قاف ملک نہیں دار و اک لیاوے
چشماں میریاں ثابت ہوسن پھر بینائی آوے
حمزہ دی میں آون تیکر اوتھے روز لنگھاواں

یاد دسے ہے میں کس سناراں عزت خوب بچائی
کجھ فہماں دیاں نال صلاحاں ہن تکلیف اٹھاویں
جس دم حضرت حمزہ آوے ویکھیں پھیر دلیری
میں اٹھاندے کیتے آون جاں دو جادن آوے
لشکر کتنا مار گواوے وقت فجر جد آوے
خوب خوار ذلیل کریسی بزرجمہر الایا
بختک تائیں وچہ بیہوشی باہر کڈھ گرایا
خوب تکو بیدن پر کیتی ہلدی بدن لگائی
وچہ کچہری حاضر ہویا شاہنشاہ فرمایا
ہور امیر وزیراں سکھ معاف خطا کروائی
بختک آپ نہ عیب سدہائے عمرو مار نہ کھاوے
فوج جرار لیو ہمراہی اسدی طرف سدھاوے
شاہاں بابجہ فتح کدہو وے ایسا عرض الائی
اوسے وقت تیاری کرکے فوج کثیر لیایا
لشکر دیوچہ حاضر ہوکے مجلس خوب لگائی
نوشیرواں نے اک طعنہ کر کے سارہاں نوں فرمایا
عمرو اک عیارا بندہ قابو وچہ نہ آیا
میں تجی اجہ تیغ دگاواں مسلم قتل کراواں
یا تی والیاں عرض گذاری تیرا عالی پایہ
تیری نال اسیں کہہ لدی توں خود شیر سدایا
بات ہیلاں پھر گذر سدہائی لشکر تیار کرایا
شاہ گیا خود کلا اگے آکر شست لگائی
سرداراں تمامی گردیگر دے قوت ہند دس آئی
بدن سلاحاں لگیاں ہویاں ترکش تیر تمامی
نوشیرواں دلیل حضرت عمرو نظر مبارک پائی

تیری ایرا ایسی مدت وچہ آفت اک نہ آئی
عمرو کو لوں انشاء اللہ اپنی کھنگ لہاویں
منذر والیاں شاہاں دے سر آون مجلس تیری
گھوڑا اک نیر وچہ لشکر آ شبخون لگاوے
حضرت حمزہ نبیر تیائیں آن شکست دلواوے
بزرجمہر گیا ہور رخصت پھرے طرف سدہایا
ہوش ہی تے بختک اپنے گھر دی طرف سدایا
تھوڑے روز گذشتہ ہوئے ہوش بدن وچہ آئی
اے ظالم توں ظلم کنندہ پھیر کچہری آیا
تاں اوہ آون جاون لگا اک دن گل الائی
کون کمینہ عمرو عاجز ناحق پیا ستاوے
عمرو تائیں پکڑ لیاواں دلدا روگ گواوے
نوشیرواں تائیں بختک سندی گل پسند دس آئی
ہرجا تائیں خبراں ہویاں استقبال سدہایا
جام صراحی زور دگیندا ادہی رات وہائی
اتنی مدت گذر سدہائی عرصہ بہت وہایا
خوب شجاعت تساں دکھائی کم نہ فدہ بنایا
عمرو تائیں زندہ پکڑاں قید عمرو دی لاواں
تیرا ساڈا فرق وڈیرا بنج ونیہ الایا
شیراں اگے پھیر سنداں دس کھلا کی پایا
لشکر تائیں لے ہمراہی طرف قلعہ دی آیا
حضرت عمرو بیٹھا دسیا کرسی عجیب دس آیا
خادم دانگر ہدی ہتھیں سیاہ شراب دس آئی
ہو چیاں پر پھیرنے والے دسدے کھڑے مداحی
غصے نال اٹھا اوہ اسدے ہتھ کمان اٹھائی

کھیچ کمان قلاب لگائے نالے ایہ فرمایا
آیا ہیں توں اپنی پیریں نال خوشی دے آیا
ویکھ تیرا میں حال بناواں ایسا تینھ دکھاواں
ایسی نال تیرے میں کرساں جیہڑی کدے نہ ہوئی
نوشیرواں تقریر سنی تے تن نوں لرزہ آیا
بختک ظالم آکھن لگا کی کجھ اوہ بنیاوے
زبان کسے دی بند نہ ہووے کی اوہ زور لگاوے
اوسے ویلے حکم سنایا ہلہ فوج لگایا
کتنے کافر پھوک گواوے باقی نس سدھائے
فوج گئی جد نس تمامی مگرے شاہ صدائی
ہن کی دس صلاح بنائیے واہ نہ کوئی جاوے
ناحق تساں شکست اٹھائی لشکر مرگیا سارا
نوشیرواں نے تد غصہ کرکے بختک نوں فرمایا
ہن بینوں بدنامی دیویں آمر دود حرامی
بختک نے پھر عرض گذاری برا نہ کجھ کمایا
دل دے اندر دہشت کھاسی فوج کثیر دس آئی
عمرو دا کجھ ذکر سناواں کی اس کار بنایا
شاد ہو رہو تم وچ قلعہ دے میں دشمن ول جاواں
نال عیاراں لئے دو عمرو راوی ذکر لیائے
دوہاں تائیں حضرت عمرو عورت شکل بنایا
ڈھول لیا اک حضرت عمرو اپنے گل وچ پایا
قلعیوں باہر اک جگہ پر کمبل اک بچھایا
وچہ عیاراں نچن اوہ دونویں میلا عجیب لگایا
تدوں بیچن کابل والا اوس طرف نوں آیا
اوتھے آن کھلوتے دونویں حال معشوق دس آئے

اے ظالم توں آتش پوچھیں کیوں امیر دل آیا
نس ویلے کیونکر نسیں تس ویلا آیا
میں عمرو ہاں یاد رکھیں توں داغ عمرو دا لاواں
ہے امید جو موت تمہاری تینوں کھیچ لیوئی
بختک تائیں آکھن لگا سن لے جو فرمایا
نال زبان کرے جو چاہے ناحق گپ الاوے
فوجاں نوں تم حکم سناؤ ہلہ اک لگاوے
عمرو نے پھر آتش بازی بینہ عجیب ودھایا
صبر دلاں دے ٹٹے آتش جگر جلائے
خیمیاں دے وچ واپس آئے بختک نوں فرمایا
بختک آکھی اپنویں شاہ ظفر تینھ تہ آوے
ناحق ایڈک دکھ اٹھایا کرکے شور پکارا
مادر بختہ نال صلاحاں ہلہ تدہ کرایا
تو نالائق ظالم بھارا کردا خوب کلامی
عمرو تائیں معلم ہویا لشکر بہت لبیایا
نوشیرواں پھیر لگا فرماون ایہ گل خوب الائی
سرداراں نوں حاضر کرکے عمرو نے فرمایا
نوشیرواں دے کجھ کن مروڑاں لذت ذرہ چکھاواں
عمرو دے شاگرد ہیگے سن بڑے چالاک سدائے
ایہ اوہناں نوں داو آہی اپنا روپ وٹایا
دوہاں زنانیاں تائیں اس نے زیور زیب بنایا
عمرو ڈھول بجاون لگا رقص عجیب بنایا
قلعہ فتح بہت اکٹھی ہوئی جلسہ خوب سہایا
نال تروین حرامی لیکے وچ تماشے آیا
دونویں بھائی عاشق ہوئے پیش شہنشاہ جائی

نوشیرواں اگے عرض گذاری سارا حال سناون
نوشیراں دے دل فرحت ہوئی فوراً طلب کرایا
نوشیراں وچہ محو دی آیا جسدی حد نہ کائی
دوہاں پکڑ صراحی اُسدم ساغر دَور لگایا
بیٹھیاں سارے بیہوشی ہوئی ہوش حواس گوائی
نوشیرواندی پھر داڑھی عمرو وچہ پیشاب کرایا
بختک دی بھی داڑھی اینویں صاف عجوب کرائی
پیراندی وچہ رسّے بدھے ننگ مننگ بنائی
بختیارک توں حضرت عمرو بختک ہیٹھ رکھایا
چکنا کر کے اسدے تائیں مقعد وچہ لگایا
مکھ سینہاں دے کالے کیتے ٹکے وچہ لگائے
نالے چہرہ کالا کیتا ننگا الف بنایا،
ایہ مضمون لکھایا اسپر اسے مردود لعیناں
حمزے دا ہیں سوہر اکے تیری جان بچائی
قسم خدا دی تیرے اوپر ایہ احسان کمایا
فرش وغیرہ حضرت عمرو وچہ زنبیل ٹکایا
نال خوشی دے چلکے ٹُٹا دلدا فکر گوایا
بختک تائیں شہوت ہوئی نظر نہ قدرہ آیا
لنگ قلعہ جا اندر وڑیا مالک شور مچایا
نالے چیک چہاڑا کیتا لشکر والے آئے
بختک ہوراں دے دل ویکھے حیرت دل وچہ آیا
شیطان نظر جے اُسدم پاوے تے لاحول لاوے
نوشیرواں نے جد وقت فجر دے منہ پر ہتھ پھرایا
شیشہ پھڑ کے ویکھن لگا نہالی وانگ دس آیا
کرکے غسل پوشاکی بدلی اپر تخت سدھایا

شاہاں دو معشوق عجیبہ گیت عجائب گاون
عمرو مجلس اندر آیا راگ عجیب سنایا
معشوقاں نوں آکھن لگا جام پلاؤ کائی
دارو وچہ بیہوشی پا کے سب توں نوش کرایا
منہ دے بھار پیئے ڈگ سارے ساریاں حیرت آئی
تھیلی وانگر صاف بنائی عورت شکل بنایا
بختیارک دی ہیٹی کرکے عورت شکل بنائی
بخت دی پھر آلت تائیں عمرو تیل لگائے
بختیارک دیاں لتاں تائیں اپر کتف رکھایا
ہر اک دا پھر حضرت عمرو اینویں جوڑ بنایا
نوشیرواں تائیں بھجن کرایا داڑھی مچھ منائی
ہتھ دویں بھی کالے کیتے اک کاغذ گل پایا
نال میرے توں جنگ مچاویں ہیں کون کمیناں
ورنہ کٹ دیندا سر تیرا میتھوں خوف نکائی
ورنہ میتھوں اوکھ نہ کائی ایہ کاغذ گل پایا
ہور دسی جو شئے سی اُتھے لے وچہ قلعے سدھایا
فجر ہوئی تا مخموراں نوں ہوش کتندیل دسایا
گھوڑا اذکر دیا یا اسے مقعد قلعہ لنگھایا
پدر میرا ہو ایسی حرکت کی ایہ کار بنایا
وانگ حیوانال والد تیرا بالا زیر دس آئی
اپنی صورت خبر نہ کائی کی کجھ رنگ لگایا
وانگ توہی دے صورت کالی قہقہہ مار اوڈاوے
داڑھی مچھ نہ معلم ہوئی صاف میدان دس آیا
وانگ توہی دے چہرہ کالا پانی طلب کرایا
بختک تائیں اوسے ویلے فوراً طلب کرایا

کاغذ جو گل عمرو پایا اُس تھیں معلوم آیا
بختک تائیں آکھن لگا توہیں طلسم کمایا
میری عزت تندگوائی میرا رہیا نہ کائی
حیف میری عقل نکاری ایس جگہ پر آیا
اُسدے آکھے پر چلدا نہ ایہ دُکھ اُٹھاندا
بختک تائیں بدہیاں مشکاں چابک خوب لگائے
میسے وانگ دِتا کرتا لو جھنڈ وانگ بنایا
بختک وچ بیہوشی آیا باہر کڈھ گرایا
نوشیرواں نے اک نامہ لکھیا ول ہامان پہنچایا
اے ہامان نہ کھاویں دھوکا مت پچھوتاویں
نال شتابی طرف میری تھوں زود قدم کر آئیں
صاحب دے ہتھ نامہ دِتا اوہ نامہ لے دھایا
شبیر شاہ نام آکا اُس شاہ دا اسفولہ ایہ لکھایا
سماوہ نام عیار اک شاہی اوہ نامہ لے دھایا
ہامان کولوں سی نامہ لیکے اوہ نامہ لے دھایا
نامہ سُنتے حیدم ڈٹھا حالا معلوم آیا
عمرو کون نکارا ایندہ میں ول قدم لیاوے
میں بھی جلدی حاضر ہوواں دیر نہ ہرگز لاواں
شبیر شاہ سندا ذکر سناواں حیدم قاصد آیا
اُس سنے ایہو شاہ ول لکھیا جو ہامان لکھایا
میں تیتھوں اک گل سناواں پر ہے قسم تساہیں
نالے اُسپر عمل کماویں جو کچھ میں فرماواں
شبیر شاہ نے پھر اسدے تائیں ایہا گل الائی
میرا اسدندا عاشق ہویا جیکر کرم کماویں
آدھی شاہی بخشاں تینوں قصھی شاہ بناواں

عمرو نے ایہ حال بنایا بختک تدے اجلایا
ملیئوں نوں ترغیباں دیکے میں اسطرف لیایا
عمرو کولوں بھنگ لہائی ایہ تیری پرسائی
بزرجمہر ہٹایا میتھوں پر میں باز نہ آیا
عمرو عیار نکارے کولوں عزت نہ لہاندا
مار کٹائی جتی دھڑیا ہیچ حساب لوائے
سب سرداراں کرن فرمائش نائیں ترس لیایا
مجرم کرکے قیدیاں وانگوں باہر وار رکھایا
ہاماں دلاں توں ایہ کچہ لکھیا راوی ذکر لیایا
عمرو دا مت دھوکا کھاویں زور وجان گواویں
تینوں اک نت عجیب سناواں گل میری سن چائیں
اک نامہ ول مغرب طرفے ایہ مضمون لکھایا
عمرو دا مت دھوکا کھاویں جی شتابی دا اوہ آیا
مغرب طرف گیا لے نامہ زود قدم کر دھایا
ادب آداب ہزاراں کرکے نامہ پیش رکھایا
شاہ ہفتہ ول جلدی اُس نے ایہ جواب لکھایا
جی آئے تا صدقہ تیرے سر دا مار یا جاوے
نالے اپنی فوج لیاواں جلدی حاضر آواں
نام سماوہ قاصد اوہ یالا ذکر سنایا
سماوہ نائیں آکھن لگا یا دیکر کم آیا
ایہ سخن توں پاس کسی دے ہرگز دسیں ناہیں
سماوہ آکھے حرص شتابی او تویں عمل کماواں
ہزنگار دی میتھوں اکادن صورت نظری آئی
ہزنگار کویں کر حیلہ میرے کول لیاویں
تیری ہوو نوا ضع کر ساں عزت شان ودھاواں

سماوہ نے پھر آکھیا اوسنوں سند پہو لکھ کائی
میں ایسی کہیر محنت کرساں کسے طور لیاواں
شیر شاہ نے اک لکھ تمسک اسدے ہتھ پھڑایا
تلواسحر قلعہ جتھے عمرو ہے سی ڈیرا لایا
پہرے دار کھلوتے دن ویلا رات بتایا
آن کلوخ برج پر ڈگا کجھ جواب نہ آیا
اسیر پہرہ مول نہ ہوسی اوس کمند لگایا
ہولو شیدہ رات گذاری وقت صبح جا آیا
وچہ حمام کناں ے لگا اپنی جان لوکائی
ہور عجائب ذکر لیاواں راوی ذکر لیایا
ظاہر دلوں چہ مسلم سی اوہ باطن کافر ناری
سی اوہ معمول ہمیشہ وچہ حمام سدہاوے
اسدا وچہ حمام سارا پالگے بت رکھائے
سماوہ اسدے اگے آیا ادب سلام سنایا
ایہ بندہ ہے عمرو تائیں سب تاں خبر سناوے
سماوہ نے پرستش کیتی توں کی کم بناویں
بلبل سنے تاں عرض گذاری باورچی کہاواں
پر ایہ میں پر کرم کرائیں راز نہ کسے بتاویں
سماوہ اسنوں آکھن لگا فکر کروت کائی
نوشیرواں سندا نوکر ہاں میں بڑا عیار سداں یا
جیکر توں کجھ مدد کراویں میں تاں مطلب پاواں
ایہ گل سنکے بلبل تائیں دل وچہ خوشیاں آیاں
لات منات لگے میں ہر دم ایہا عرض الاواں
چلو وچہ باورچی خانہ کھانا توں تق کراؤ
سماوہ اسدم خوشیاں اندر اسدے نال سدایا

شاباد پھیر نہ منکر ہو دیں سچی گل ایہا ئی
تیرے کول توں ہیں کر حیلہ مہر نگار پہنچاواں
سماوہ جھٹ روانہ ہویا پاس قلعہ دے آیا
سماوہ گرد چگرد ے پھریا رستہ ہتھ نہ آیا
اک برج پر نیچے ہوکے اوس کلوخ وگایا
اُس ظالم نوں معلم ہویا خالی برج دس آیا
نال کمند سماوہ چڑھیا وچہ قلعہ دے آیا
لگنے کوئی جاگہ ناہیں وچہ حمام سدہایا
تھوڑا عرصہ گذریا ہوسی ساعت اک وہائی
باورچی اک عمرو سندا بلبل نام سدایا
مہر نگار شاہزادی کارن کردا طعام تیاری
بت پرستی اوتھے کردا بتاں سیس نواوے
اولیاں سیس نواوے ظالم دلوچہ عقل نہ آئے
بلبل حیرت اندر آیا ہوش تمام گوایا
ملنیوں قتل کرلگا عمرو دل وچہ لرزہ کھاوے
کم سپرد تیری وچہ کیہڑا خوف بھلا کیوں کھاویں
مہر نگار زنانیاں خاطر کھانا رتت پکاواں
ایہ پرستش بتاں والا حال نہ کسے سنائیں
میں عمرو دا نوکر ناہیں کیوں دل حیرت پائی
مہر نگار لیاون کارن تینوں شاہ گھلایا
مہر نگار شاہزادی تائیں طرف شاہ لیجاواں
نال خوشی دے ہتھ لگا گلاں ایہ الایاں
واہ لگے شاہزادی تائیں طرف شاہ پہنچاواں
نال آرام کٹو دن سارا نالے کم بناؤ
اُس ظالم نے اس فقیں سکے کھانا جلدوں لگایا

بیہوشی دا دارو اُس نے کھانیاں وچہ رلایا
کُل زنانیاں کھا کھا کھانا بیہوش ہواس گوایا
ناہیں عمرو کھانا کھادا اسنوں رب بچایا
مہر نگار بیہوشی اندر اوپر پلنگ دس آئی
سماوہ بلبل اوسے ویلے دونویں لیکر دھائے
جنگل طرف سماوہ ٹریا بلبل ایہ الایا
سماوہ نے پھر بلبل تائیں سارا حال سنایا
ایہ گل سنکے بلبل تائیں دل وچہ غصہ آیا
ہیں ول مغرب جان نہ دیواں شاہ نوں خبر کراں
سماوہ نے تد ایہ گل سنکے خنجر اک لگایا
آپ گیا اوہ مغرب طرفے زود قدم کردا یا
عمرو سنانیندر اندر سفنہ ایہ دس آیا
واہ عمرو دانائی تیری خوب حفاظت ہوئی
اوہ دشمن دے قابو آئی تینتوں خبر نہ کائی
حضرت عمرو اٹھ شتابی اندر محل سدھایا
اک کمند لگا ڈٹھا عمرو مگر سدھایا
نال عقل دے معلم کیتا دشمن اتول دھایا
وانگ فقیراں صورت کرکے حقہ پیش رکھایا
اک ساعت نہ گذری ہوسی اتھے سماوہ آیا
عمرو نائیں آکھن لگا پانی کجھ پلاؤ
آپ سماوہ پیون لگا گھبرا رنگ دس آیا
او کھی آپ عیار سدایا ایسے کم بناوے
عمرو نائیں آکھن لگا موت تیری ہے آئی
ایہ گل کہکے ملکہ چاہی اونہوں نس سدھایا
اگے اُسدے آن کھلویا خنجر کڈھ دکھایا

رات پچھی نے اوہا کھانا اندر محل پہنچایا
عمرو رب دی حکمت اسدن اندر محل نہ آیا
سماوہ نے پھر بلبل تائیں لیتے نال رلایا
گٹھڑی سنبھ لئی پھر سنے اوپر لینت اٹھائی
نال کمند گئے او ہنچے زود قدم کر دھائے
شاہنشہ دا خیمہ ایدہر توں اُسے لئے راہ دھایا
مغرب والے شاہ دل جاواں ہیں تد قصد اٹھایا
اسدے تائیں پکڑ کھلوتا ایہ کی قہر کمایا
ایڈ چلاکی کرتے سنداتینوں لطف دکھاواں
بلبل کافر دا سر اُس نے کٹ زمین گرایا
عمرو دا کجھ ذکر سناواں جیدا عالی پایہ
حضرت حمزہ نے وچہ سفنے عمرو توں فرمایا
مہر نگار دکھاہے کتنے اوہ دردا توچہ ڈھوئی
اٹھ شتابی لیاؤ اسنوں جاندا وقت دہائی
مہر نگار نہ نظری آوے خالی پلنگ دس آیا
تھوڑی دور گیا جد عمرو بلبل قتل دس آیا
ہور رستے ہوکر عمرو کیتے کوہ سدھایا
پانی دا اک گھڑا رکھایا دہواں اک لگایا
تکیے دی اس جگہ ڈٹھی لقیچہ آن ٹکایا
عمرو آکھاوس گٹھڑی تہیں خود آپے پی آوے
دارو وچہ بیہوشی والا رلیا نظری آیا
چوراں نہیں نہ چھپیاں گلاں کیونکر بہل سہاتے
مگر میرے تدہ دھائی کینی دارو آپ رلائی
عمرو عیار لیا پھر خنجر اکو جست لگایا
اُس نے بھی خود تیغ اٹھائی نقچہ زمین لگایا

عمرو دے دل ہلہ کرکے تیغ لئی ہتھ آیا
سماوہ نے تند دل وچہ جاتا شاید لشکر آیا
عمرو نے پھر اوسے ویلے اک کوڑا لایا
گردن وچہ کمند لپایا قیدی خوب بنایا
وچہ قلعہ خود داخل ہویا اوسنوں قید کرایا
ہوش آئی تے عمرو تائیں مہر نگار الایا
عمرو نے ہتھ کھولے اُسدے نالے حال سنایا
سماوہ تائیں وقت فجر دے سولی پکڑ دیوایا
نوشیروان تائیں ایہا حالا کسے آن سنایا
عمرو دی چالاکی اوتے شاہ تحسین الاوے
شیر شاہ تائیں حیراں ہویاں جو جو حال وہایا
اوسپہر دم رحمت ربی عالی جاہ کہاوے
میری خواہش ایہی بارو میں خود قدم لیجاوان
اک سردار لگا فرماون نہیں نہ ہرگز جاوو
تام پیران ہیگا سی اوسدا اُس نے ایہ فرمایا
میریاں ناموں فوراً اسدم جنگی طبل بجاوے
عمرو کوں نکار ایارا ئیوں گونڈو گا ون
لکھ ہزاراں عمرو جیسے پوچہ مار گواوان
شیر شاہ نے پہر شاہ دی طرفے نامہ اک گھلایا
عمرو آکھے پکڑو یارو کیوں اتنا چرلایا
الٹ پچھاں تاں ویکھن لگا خیال پچھاہاں پایا
تیغ لئی کھوہ اسدے کولوں خالی ہتھ بنایا
مہر نگار تے نیلے پائی اسنوں کھچ لیایا
مہر نگار پلنگ پر پائی اندر ہوش لیایا
یا عمرو کیوں بدہا میںوں کی جرم کمایا
نالے اوسنوں مہر نگار نے خوب ذلیل کرایا
دشمن کولوں مہر بچایئں اللہ اجہ بچایا
نوشیروان بہت خوشی وچہ آیا عمرو خوب کرایا
واہ وا غفل دلیری اسدی عمرو مرد سداوے
مجلس تائیں آکھن لگا عمرو عالی پایا
ہفت اقلیم شہنشاہ لڑوا ظفرت کیونکر پاوے
عمرو اگے حاضر ہو کے اسنوں مدد لوچاوان۔
میری طرفوں شاہنشاہ نوں نامہ اک گھلاؤ
میں خود جنگ کراں تے ویکھو عمرو مار گوایا
اک اک اٹ قلعہ دی کرساں ویکھو لوے آزماوے
کتھے دا اوہ شاہنشاہ ہے جسنوں ہیبت کھاون
مہر نگار چھڈاوان فوراً متٹ نہ اک لگاوان
جیونکر گیپ پیراں الائی حال رقم کرایا

پہنچنا امیر حمزہ دو یمندن ہزار دے مکانپر اور چھڑانا مہر مصری کو اسکی قیدیو

محمد صدیق قلمیں وا اگاں حمزے طرف چلاؤ
اخضر دریا اونوں حمزہ جیسدن راہی ہویا
خواجہ آشوب تائیں فرمایا اندر قلعے سدہاؤ
اوہ لڑکا پھر تیغ پکڑ کے اندر جا دسدہایا
حضرت حمزہ کتنوں وہایا اُسدا ذکر سناؤ
دسویں روز قلعہ اک ڈٹھا اوتھے آن کھلونا
کوں آباد رہن اس اندر فوراً خبر لیاؤ
خوب آبادی نظریں آئی اک بازار وس آیا

اک شخص تہاں تخت اُتے بیٹھا قلعہ کہایا
اس نے کجھ جواب نہ دتا اُسنے ایہ فرمایا
پھیر بھی کجھ جواب نہ دتا گالی پھیر نکالی
ماری تیغ کیتا دو ٹکڑے باقی لوک سدھائے
رڑکے نے تدغوغا کیتا حمزہ جلدی آوُ
حضرت حمزہ اندر آیا آکے تیغ وگائی
حضرت حمزہ لڑدا لڑدا شاہی محل سدھایا
دوتویں لڑکے نالے اشقر اوتھے گم سدھائے
وچہ محل اک تخت دِس آیا حمزہ اُس پہ آیا
صد افسوس گیا کتھہ حمزہ ساڈے ول نہ آیا
دوتویں لڑکے نالے اشقر اوتھے قید دِس آیا
توں ہیں کون شخص آبیٹھا ہے کی کجھ نام سدایا
مالک ہاں میں ایس قلعہ دا ظالم ظلم کمایا
قلعہ لیا کھوہ اُس نے میرا ملیتوں قید کرایا
اسنوں اپنے تخت بہایا ایہا کرم کمایا
حمزے لئے ادب بجایا ایہ احسان کمایا
دیو خلخال شکار گیا سی اُسنوں کسی الایا
اُس نے زندان توڑ گوایا شاہ نوں تخت بہایا
حمزے اوپر آکے اُسنے پتھر اک چلایا
عقرب تیغ میانوں لیکے پہلو وچہ لگائی
باقی دیواں حالا ڈٹھا فوراً نس سدھائے
ست دناں پھر حضرت حمزہ اوتھے جشن کرایا
اگلی روز کٹ مسافت اک جگہ پہ آیا
اٹھ ہاتھ سندی دیوار تمامی کاریگراں بنایا
جنہڈا توڑ گیا جد اندر ہور دیوار دِس آئی

مالک کون قلعہ دا ایتھے کی اس مذہب آیا
توں گنگا ہیں تے بولا ہیں اتھاں نال الایا
پھر بھی کجھ جواب نہ دتا تاں پھر تیغ نکالی
گھیر لیا پھر لڑکا لوکاں گرد حصار لگائے
مدد آن کرو تم میری ملیتوں کوئیں چھڑاؤ
کئی ہزاراں مار گوائی خلقت حد نہ کائی
حمزہ آن محل وچہ وڑیا لوکاں قدم نہ پایا
خلقت ساری ڈٹھے ماری حمزہ خوف نکھائی
ساعت اک وہائی ہوسی اک آوازہ آیا
حضرت حمزہ اوسے ویلے اُسی طرف سدھایا
تاں اک قیدی ہوردِس آیا حمزہ نے فرمایا
اُسنے اگوں عرض گذاری ہیں خود شاہ کہایا
خلخال دیو اک ناری بھارا اُس نے قید کرایا
حمزے نے سب قیدی کڈھے رحم دلیوچ آیا
اوہ خلقت جو لڑدی ہیسی ہر اک حاضر آیا
شاہ اساڈا کڈھ تساں نے اوسے تخت بہایا
وچہ قلعہ اک آدم زادہ کسے طرفوں آیا
اوہ غصے وچہ بھریا ہویا حمزے دیول آیا
حمزے نے اک چھال لگائی اُس دا وار بچایا
وانگ خیار کیتا دو ٹکڑے بدلوں بار سدھائی
نس گیاں فی الحال نہ لبھا حیرت اندر آئے
اٹھویں روز روانہ ہوکے منزل دِتا پایا
چار دیواری بہت عجائب اک قلعہ دِس آیا
دروازے پہ قفل وڈیرا محکم تر ہی آیا
مرمر سنگوں چار دیواری حکمت نال بنائی

اُسدے بھی جد اندر آیا باغ عجیب دس آیا
حضرت حمزہ بیٹھا اوتھے لڑکے اٹھ سدائے
باراں ورہی اک نظری آئی دونویں اندر آئے
اُسدے اُتے بچہ آہا بڑا قد آور بھارا
عورت اک عجائب صورت آدھر او دس آوے
دونویں لڑکے آن کھلوتے اوہ عورت فرمائے
نس جاؤ مت مارے جاؤ جلدی قدم ودھاؤ
ننگ جاویگا ایہ تساڈوں نسو باہر جاؤ
ہہلول آشوب لگے تد آکھن ساتوں خوف نکوئی
ہیبت اللہ نال ہلاکے ملوچہ مار گوائے
ایہ گل سن سکھ ورنہ اوہا حیرت دیوچہ آئی
شاید حضرت حمزہ ہوسی قدم مبارک لیایا
اس عورت نے لڑکیاں تائیں الفت نال الایا
آکھو جا کر زہرہ مصری ایتھے قید کرائی
لڑکے فوراً نس سدھائے حمزہ دے ول آئے
پہنچ گئے اک لڑکا اندر رستا نظری آئے
اس نے ساتوں ایہ فرمایا ہیبت دیول جاؤ
حضرت حمزہ ایہ گل سنکے دلوچہ حیرت دہائی
پھر لگا او پر رب جلنے کی کی حال وہایا
نال محبت زہرہ مصری سینے نال لگائی
اُس نے سارا حال سنایا جو جو حال وہایا
جیکر حضرت حمزہ آئے قیدوں ملے رہائی،،
حمزہ ڈاڈھی قوت والا دیواں مار گوائے
حمزہ نے فرمایا جیکر حمزہ ایتھے آئے
زہرہ مصری آکھن لگی جے کر حمزہ آوے

اک شجر سلے ہیٹھے پوست گرگ بچھایا،،
باغ باغیچہ ویکھن لگے حیرت دیوچہ آئے
اوتھے اک بھنگوڑا ڈٹھا حیرت اندر آئے
پہنچ گئے اں قد اوسدا آہا ظالم سخت نکارا
اوس بھنگوڑے دی اوہ رسی زور و زور ہلاوے
اے لڑکو تم ایسی جگہ پر کیونکر قدم لیائے
جے لڑکا ایہ اٹھ کھلوتا پھیر متاں پچھتاوُ
ایہ ہے ظالم دیو دا بچہ بیٹس نہ ہرگز آؤ
اسدے پیروں نہ ہم ڈردے ایہ دس چیز کیہائی
ہیبت اللہ ہی قدرت والا اندر خاک رلاوے
ہیبت اللہ ایہ جیہڑی آکھن شاید چیز کیہائی
دیواں تائیں مار گیا دن قدر اوسے نے پایا،
ہیبت اللہ دے کول سداؤ ایہ پیغام سنایا
جیکر اوہ آکھے لگے میری مدد کرو کائی
یا حضرت ہم ایسی جگہ وچ سبر کرن توں دہائے
عورت اک بھنگوڑے والی رسی رہی ہلاوے
زہرہ مصری قیدی ایتھے ایہ پیغام پہنچاؤ
زہرہ مصری مکے وچوں ایتھے کیونکر آئی
حالا سنکے حضرت حمزہ فوراً اندر آیا
نالے حال حقیقت پچھی توں ایتھے کیونکر آئی
نال میرے جو سختی ہوئی انت حساب نہ آیا
ورنہ ایتھے فانی ہو وال البخت مصیبت پائی
جیکر ایدیں قدم لیائے میرے بند چھڑائے
اُسنوں کیونکر تساں پچھاتوں آن دیدار کراوے
فوراً لواں پچھان اُس تائیں جسدم دیکھاں

ہویا سدھی ہال گولی ڈھولاں تے پر حیرت کرائی
حمزے نے جد تاج مبارک سرتھیں اپرے ہٹایا
زہرہ مصری دیکھ کلالہ قدماں اُپر ڈگ روئی
تیغ جھاڑا سنگے اُس دم پچھ اُٹھ کھلویا
حمزے تائیں پکڑن لگا قوش کرن نوں آیا
زہرہ مصری تائیں حضرت نال رحم فرمایا
اُس نے اگوں عرض گذاری ریق مبارک آئی
دست ہزار دیو تد ظالم دا رنگ اندھیری آیا
حمزے تائیں آکھن لگا ایہہ کی قہر کمایا
تینوں کوئی اندھیری لیائی دیواں دے وچہ آیا
حمزے نے فرمایا اگوں میں خود خوشیوں آیا
دیو عفریت میں مار گوایا تینوں سچ سناواں
دست ہزار دیو نے اس دم سنگ ہزار اٹھایا
حمزے نے اک چھال لگائی اپر گردن آیا
شملے اُپر تیغ لگائی بازو کٹ گرایا
دیو اسی دم بازو اپنے فوراً چک سدھایا
حمزے نے پھر ایویں کیتا بازو کٹ گرائے
تن دفعہ جد ایویں ہویا مرنے وچہ نہ آوے
حمزہ حیرت اندر آیا لگا کرن دعائیں
حرف ایہا اسی وچہ زبانے حضرت خضر وی آیا
حمزے نے ایہہ عرض گذاری میں کی حیرت آیا
ہے اک چشمہ بہت عجائب حضرت حضرت لاوے
ایہا دیو تس اپنیر جاندا پانی اوہ لگاوے
چلو چشمہ اوہ دکھاواں حضرت خضر الاوے
حضرت حمزہ نال سدھایا چشمہ آن دکھایا

اسدا ایہہ پر کرم وڈیرا حد حدود نہ کائی
اوہ کلالہ ایسا ہیسی ظاہر نظری آیا
جیریں وچھیاں ملے ہوئے دور و بدل ہوئی
آدم زاد کھلو تے ڈٹھے خوشیاں اندر آیا
حمزے نے پھر مکیرو دا اگوں اسنوں چیز گوایا
دیں سبب کیا میں تیری وچہ پچھان نہ آیا
تلاے جیہیں فقیری کیتا ساری گل ایہا ئی
لڑکا اس تے مویا ڈٹھا غصے دیو چہ آیا
تیرا میرا مار گوایا میرا خوف نہ آیا
ایڈ ضعیف الجثہ ہو کے ایڈا ظلم کمایا
تینوں قصر جہنم پاواں تینوں مارن آیا
انشاء اللہ تینوں بھی میں اسدے نال رلاواں
ہر اک ہتھ وچہ اک پتھر سنگ ہزار لیایا
عفریت تیغ میانوں لیکے ایسا وار چلایا
تیغ سنبھال ہتھ اک پاسے دیو اوپر حیرت ہوگیا
کٹ کے پھول ہویا ثابت آیا سنگ ہزار لیایا
نس گیا پھر بازو لیکے ثابت ہو کر آئے
فوراً بازو جو گرے تس ای سنگ ہزار لیلاوے
یا رب سایاں فضل کرم کر میتوں نذر دیوچائیں
آن سلام علیکم سنایا حمزے ادب بجایا
دست ہزار نہ ظالم مردا میرا جگر جلایا
جو کوئی اسدا پانی لاوے عضو تداں جڑ جاوے
تائیں مڑ کے ثابت ہوندا سنگ ہزار لیاوے
اسنوں جھکوں غائب کرساں پھیر نجات نہ پاوے
موتی وانگر پانی اسدا ویکھن دیو چہ آیا

حضر مبارک قدم وگا یا چشمے نوں فرمایا
گم گیا ہے چشمہ اوتویں پھیر نہ نظری آیا
خواجہ خضر دے پتے نوں ڈٹے حمزے نوں فرمایا
بڑا جھر گیا ہو اندھا بختک ظلم کمایا
ایس رگ دا پانی اسدیاں چشماں اندر پایو
حمزے فر اوہ پتے دوتویں اندر تاج رکھائے
یا حضرت کر مدد میتوں اوسے باغ پوچاؤ
فوراً اندر باغ پوچاؤ حضرت خضر سدایا
دست نہارے لوپھر تدتوں چشمے اوپر آیا
چشمہ ہرگز نظر نہ آوے رو رو کے کرلایا
دو دن حضرت حمزہ صاحب اُتھے مقام کرایا
تنگ ڈٹے وچہ اٹکے دو دیں اپر اسپ ٹکائے
آپ لگام پکڑ کے حضرت پیدل ہو کے آیا
بحر محیط کہی اشنائیں ڈٹا بڈا بحر دس آیا
آن خضر نے اوسیوبیلے لفظ سلام سنایا
دوجے دن پھر کٹ مسافت چاردیوار دس آئی
حضرت حمزہ قاف ملک توں سی جیں روز سدایا
وچہ عبادت ربی بیٹھا اندر ذکر دس آیا
یا حمزہ وچہ یاد تیری دے مدت سخت وہائی
پھیو بیلسی اوہ فانی ہو یا حضرت دفن کرایا
قبر اوہدی پر فاتحہ آکھی خوب ثواب پہنچایا
شکر خدا دا کوہ قافاں دی حد دل باہر آیا
اک جگہ پر وچہ پہاڑاں سورج مغرب دا آیا
جگہ عجائب ہوندے کوئی ایہ خیال لگایا
حضرت حمزہ چار چوفیرے نظر مبارک پائی

ہو جا گم خدا دے حکموں فوراً گم سدایا
اسدے کندے بہت عجائب اک درخت دس آیا
ایہ پتے نوں کول رکھاویں جو ہر ایہ بنایا
نیل سلایاں چشمیں پایاں اسنوں کور بنایا
فوراً نور چشم وچہ آوے قدرت رب آزماوو
خواجہ خضر تھیں حضرت حمزہ ایہا عرض الاوے
حضرت خضر لگے فرماون چشماں بند کراوو
پوشیدہ ہو رخصت ہویا ہرگز نظر نہ آیا
اول رویا پچھوں پوہنتا تیرا کرم خدایا
پتھر نال اکھڑ دو تخ طرف سدہا یا
ترتیجے دن پھر رخصت ہو کے زین اسپ پر پایا
کاٹھی اُتے زیر ہا صری عزت نال بہائی
یاراں روزاں کٹ مسافت اک بحر وسایا
پتن بیڑی نظر نہ آوے دل فکرا وچہ دہایا
حضرت حمزہ تائیں فوراً پلو چہ پار لنگھایا
لوہے دی اوہ کندہ تمامی محکم کار بنائی
ایسی چاردیواری اندر سی اک مرد دس آیا
حمزے تائیں نال ادبدے سی اُس نے فرمائی
شکر خدا دا تے یارتہ تیری میتوں رب کرائی
اوہ چاردیواری آئی حمزہ اندر دھایا
اوہنوں حضرت رخصت ہوئے نالے ایہ فرمایا
اللہ صاحب میرے اوپر ایہا رحم کمایا
حضرت حمزہ رات رہی دا دل وچہ فکر لگایا
تدتوں لفظ سلام علیکم اک درخت الایا
بندہ کوئی نظر نہ آوے اک درخت دس آوے

پھل اس دے وچ لگے ہوئے جیوں صورت انساناں
او ہوپے سلام پکارن حمزے نے فرمایا
یا حضرت اک واری ایتھے شاہ سکندر آیا
میں اسدی پھر ضیافت کیتی تم بھی بستر لاؤ
اک پھل اس تھیں ٹٹ شتابی جھولی وچ آیا
ایسی لذت حاصل ہوئی اگے کدی نہ پائی
حمزے نے پھر نیچے اسدے بستر آن لگایا
ایسی جگہ لگایا بستر جتھے تساں لگایا
دس درختاں میں کد مرساں موت کد آوے
دہرت ہووےگی لوہے سندی بھی آسمان تمامی
اینھوں جداں سکندر ڈٹھا یاں تیجا دن آیا
گرمی تھیں اوہ بیدل ہویا نوکر نوں فرمائے
نیچے اسدے زرہ وچھائی اوہ زمین بنائی
روح اسدی تد نکل جاوے ایہ اس نال ودھایا
میرا بھی کجھ پتہ بتاؤ موت میری کد آوے
اتفاق دے جو وچ سماں دے نعل خضر نے لائے
اس وچ ہے اج مدت باقی فکر کرو مت کائی
ساری رات رہے وچ گلاں وقت فجر جد آیا
ریگستان ڈٹھا اک اگے گرمی جوش لیایا
منزل ست رہیا اوہ رستہ جاں اٹھواں دن آیا
شیریں نام اوتھے سی حاکم راوی ذکر لیایا
شیریں تائیں خبراں ہویاں فوراً حاضر لیایا
خوب تواضع کیتی اس نے حد حدود نہ کائی
اوس شہر وچ مرد نہ کوئی ہرگز نظری آیا
اوسنے اگوں عرض گذاری مرد نہ پیدا ہووے

حضرت حمزہ عشق عشق کرداوہ واہ صاحب واماں
حرف علیک الا یا حضرت پھیر درخت الایا
بھی اس نے پھر نیچے میرے بستر آن لگایا
تیری بھی میں ضیافت کرساں لذت ذرا اٹھا وو
حمزے نے پھر کٹیا اسنوں جو ماں بندیاں کھایا
ایسی چیز نفیس نہ کوئی دل نوں فرحت ہوئی
اوہ درخت لگا پھر آکھن جداں سکندر آیا
پھر سکندر نے میں کولوں ایہا حرف پچھایا
میں اوسنوں فرمایا اگوں موت تیری تد آوے
اسدن موت ہوویگی تیری اللہ یا بچہ نہ حامی
اک جنگل وچ گرمی ڈاہڈی ہی دکھ نہ نظری آیا
جلدی کجھ سامان بناؤ دل نوں فرحت آوے
اپر سر دل سایہ کیتا ایہ آسمان اوہائی
حضرت حمزہ نے پھر اسنوں نال رحم فرمایا
اوہ درخت لگا فرمان نالے ادب الاوے
جبدن اک نہ باقی رہسی موت تیری تد آوے
خوشیاں ویکھ تم گواؤ ایہا کرم خدائی
حضرت حمزہ رخصت ہوکے منزل منزل دھایا
مشکیزہ اوہ خضری اسدم کم ڈاہڈی سی آیا
اگے شہر اک نظری آیا خوب آباد دسس آیا
عورت سی اوہ شیریں ناموں حمزہ اوتھے آیا
حمزے تائیں نال ادب دے بھلا توجہ لیائی
اوہ عورت سی صاحب عفت نیکو کار سدائی
شیریں کولوں حضرت حمزہ ایہا راز پچھائی
دختر بہہ بھی پیدا ہوندی لڑکا کدی نہ ہووے

حضرت حمزہ نے فرمایا مرد کوئی ہے ناہیں
شیریں نے پھر عرض گذاری عورت بالغ ہووے
اک درخت ہے باہر شہروں پھل نہ ہرگز لاوے
عورت اسدم چنبڑ لگاوے اندر سمجھ نہ آوے
پھر عورت اوہ دختر جمے شیریں ایہ فرمایا
کل زنان پر حسن زیادہ پریاں وانگ دہاون
کجہ زنان نے چلو حضرت مکہ نیڑے آیا
شیریں نے تد عرض گذاری ایتھوں کدے نہ جاون
پھر لڑکے فرماون لگے ساڈے نال ٹراؤ
زنان بیچارہ اسی دم شیریں آن سپرد کرایاں
منزل اک گئے جس ویلے سورج مغرب وڑیا
فجری ویلے ویکھن لگے نصف زنان وہ آیاں
دوجی رات ہوئی جس ویلے پکا کم بنایا
دوہاں لڑکیاں ادھا ریاں اپنی کمرے پایا
سیم غاں دی روزی ہیسی رب معین کیتی
باقی والیاں پکڑ او تھاں طرف فلک دی دہائی
حمزے نوں بیداری ہوئی اٹھ خیال نکاوے
حمزے نوں وچہ دل دے جاتا شاید دیو آیا
وچہ کمان نے تیر رکھایا کرکے شست لگایا
سیم غاں دی مادہ اوتوں ویہڑی اوتر آئی
شوہر میرے نے تیں اوپرا یہ احسان کمایا
تے توں فیض اجیہا دتا بازو توڑ گوایا
قسم خدا دی میں نہ جاتا معلم دیو کرایا
خاوند تیرے نے میں اوپر ایہ احسان کرایا
میں قسم مسندہ ہو ساں ناہیں راز نہ آکھ سنائیں

حمل پہلا ہو کیونکر جاندا اگلی عورت تائیں
جوش شباب بدن وچہ آوے جسم بدن اوہ دیوے
اوس درخت نوں جا کے عورت خوشیوں جپھی پاوے
دو ساعت وچ ہووے اسنوں حمل تھوڑا پاوے
حضرت حمزہ قدرت ولوں وچہ وجد دے آیا
دونویں لڑکے حمزے لگے ایہا عرض الاون
ایہ سکیلاں کتھے بہت شوق انسان جیل آیا
جے کوئی لیجاوے ایتھوں چکسا ہو کل لسیاون
ویکھاں کیونکر دالیں آون قوت توں فرماؤ
حضرت حمزہ رخصت ہویا اوہ بہی نال ہد کایا
اوتھے آکے رات گذاری وقت فجر جد آیا
پنجہی شاید کتھے دہایاں ہرگز نظر نہ آیاں
ساڈیاں دے نک سا پایا اطمینان کرایا
بلیتے وچہ آئے دونویں دل افکر گوایا
زناں گئی اسگے او ہو رات جو ادہی بیتی
دونویں نال اکٹھے لڑکے ہوش حواس گوائی
کل زنانیاں دونویں لڑکے طرف فلک دے جاوے
جک گیا سی انساناں حیرت اندر آیا
بازو دے وچہ لگا جلکے گھاؤ زخم بنایا
حمزے اگے رون لگی کر کرزاری الائی
ہفت بحر تھیں کوشش کرکے تینوں پار لے جایا
حضرت حمزہ آکھن لگا میتوں راز نہ آیا
دیو طوفانی سمجھ دلے وچہ تائیں تیر وگایا
ایہ حرکت ہمت دسیں اسنوں حمزہ نے فرمایا
حضرت حمزہ اٹھ لگے لگا کرن دعائیں

یارب سایاں فضل کرم کر بانہہ دو ٹھیک کرائیں
درد نہ ہرگز رہیا باقی اللہ کرم کمایا
اوہ زنانیاں لیکے سبھے اوس شہر نوں دھائی

اللہ نے پھر کرم کمایا ملیا زخم تداہیں
لڑکے کھول لئے پھر دونویں اسنوں وداع کرایا
قدرت تیری حد نہ کائی تیری سبح خدائی

بیان شاہ عیاران عیار پیک خنجر گدا از خواجہ عمرو عیار صاحب کا

محمد صدیق قلم وبیاں وا اکاں عمرو طرف چلاؤ
ایہہ دنیا دن کائی واسا آخر خاک ٹکانا
مغرب شاہ نے نامہ لکھیا طرفے شاہ پوچایا
فجر ہوئی تد لشکر لیکے طرف قلعہ دی آیا
ہرکارے نے خبر سنائی مغرب شاہ ہے آیا
ترین بیچین اوسے ملے استقبال سدھائے
وو لکھ نال سوار اوہدے سن حکم شہنشاہ لایا
پیران حرامی لشکر لیکے عمرو طرف سدھایا
حضرت عمرو اللہ اگے لگا کرن دعائیں
برقعہ پوش آیا اتھیوں وچہ میدان کھلویا
برقعہ پوش آوازہ کیتا کوئی بہادر آؤ
پیران حرامی ایہہ گل سنکے وچہ میدان سدھایا
برقعہ پوش لگایا جھپٹا گھوڑہ تلوار لیایا
عرشے دی اک تیغ لگائی پلو چہ کٹ گرایا
فوج تمامی حملہ کرکے اُسدی طرفے آئی
ساری فوج حیرانی ہوئی ملک الموت دس آیا
فوج فرود گاہ بےدل دھائی عکرد لا توجہ دھایا
عمرو نوبت خوب بجاوے اللہ کرم کمایا

وچہ قرطاس فراخ میدانے عیاراں عجب کھاؤ
سد لوچہ جد شاہنشاہ دا اوس دواری جانا
نوشیرواں نے پھر اوسے ملے جنگی طبل وجایا
اک طرف تہیں معلم ہویا گرد غبار دس آیا
پیروان نال بہادر اسدی کرن اعانت آیا
استقبالی بجایا اسنوں پیش شہنشاہ لیلے
نور قلعہ نے عمرو بکر دو میرا جگر جلایا
عمرو لشکر زیادہ ڈٹھا حیرت دیوچہ آیا
یارب سایاں فضل کرم کر دشمن مار گوائیں
بختیارک نے شاہ دے اگے ایہا کیتا گویا
ضرب میری لذت چکھو اپنا زور دکھاؤ
برقعہ پوش اوپر آ اوسنے تیغوں وار چلایا
ٹکڑوں ٹکڑے اسدے تیا ئیں فل آسمان وگایا
کدو ونگ کیتا دو ٹکڑے الیا تنہہ چلایا
برقعہ پوش بہادر الیا حد حساب نہ کائی
نس گئے سبے خیمیاں طرف پیر نہ مول ٹکایا
برقعہ پوش رہا نہ ہرگز کیسے طرف سدھایا
نوشیرواں خود بھی زاری کر دا خیمے وچہ سدھایا

صبح غروب اک قلعہ تیاوں محکم کار بنایا
شاہ شغال قلعے دا مالک اسدن حاضر آیا

نوشیرواں اگے حاضر ہو کے ادب سلام بجایا
عمرو نوں میں مار گواواں جہز نگار لسیاواں
شاہنشاہ قبول کرایا اُس سامان بنایا
عمرو دا کجھ ذکر سناواں اسنوں کیسے الایا
شاہنشاہ دی ضیافت کیتی سبھ سامان بنایا
اج کرو محنت کجھ یارو میں اک گل سناواں
ویلے رات چلو سبھ باہر نعرہ زور لگاؤ
عادی نے فرمایا چلو نعرہ خوب لگاواں
سد عیاراں تائیں عمرو ایہ پیغام سنایا
تیغ تیغ سے گرز بناؤ اندر وسنجھ لگاؤ
دیوا ونہاں نے خوب بنائی سوچ مغز بنایا
شاہ قیطاس دے اوپر مقبل نوں اسوار کرایا
عادی نوں فرمایا پیالے نوں لندھو الائیں
نوشیرواں شاہ خوشی وچہ آملکے اگے نظری آیا
میں ہاں حمزہ قاتل دیواں تساں فساد مچایا
عادی نے اک نعرہ کیتا ایہا حرف الایا
رستم ہاں میں قوت اندر آؤ گرز لگاواں
سلطان بخت ایہ نعرہ کیتا ایہا حرف الایا
نام میرا بہرام بہادر کوئی زور دکھاؤ
شاہ نعقال پیا سبھ لشکر باہر دے دل آیا
تیغ لگی جد چلن اوتھے عمرو حیرت آیا
دشمن دا سبھ لشکر زیادہ متھاں ہزیمت آوے
اے دیو تم جلدی آؤ دیر نہ ہرگز لاؤ
اوسے وقت عیارا اوہا کاغذ دیو او بہائی
دشمن نے تدبیر پچھاتا بے شک حمزہ آیا

اے شاہا میں تیرے تائیں کرن اعانت آیا
میری دعوت اجہ قبول سبھ تساں فرماواں
دعوت وا اجہ حیلہ کیتا شاہ خوشی وچہ آیا
شاہ نعقال لڑائی کارن ہے اجہ حاضر آیا
عمرو نے پھر لشکر اپنا ایہے وقت بولایا
کہا ناہیت عجائب لیہی ایسی گل سناواں
لندھو بہرام اتے حمزے سدا لیکے نام الاؤ
بہی تلوار بتیری واہاں جب توالا کہاواں
کاغذ تے تم دیو بنایا ہو عمرو نے فرمایا
جسوقت ہے آواز لگاواں فوراً چک لیاؤ
رات آئی اوہ چانن والی راوی نے فرمایا
توں حمزہ دا نام پکاریں ایہ عمرو فرمایا
سلطان بخت بہرام بنایا آیا چائیں چائیں
مقبل اک آوازہ کیتا ایہا حرف الایا
آؤ اپنا زور دکھاؤ عمرو تنگ کرایا
میں لندھو بہادر ہندی ہاں اجہ حاضر آیا
گرز لگاواں دے تیغ پیاں والا اندر خاک رلاواں
میں ہاں ملک الموت تساں دا جند لیوں نوں آیا
نوشیرواں دے گل خنجر پھیراں آؤ سنبھ دکھاؤ
نوشیروان ابھی لشکر وچے مغرب شاہ الایا
جہیڑا اُٹھ نسنگ چلایا آہا کائی کم نہ آیا
عمرو اک آوازہ لایا ایہا حرف الاوے
ہے حمزے دا حکم تساں نوں دشمن نوں کھا جاؤ
وچہ میدان ہوئے آحاضر وانگ پہاڑ دسن آئی
دیواں دا اوہ لشکر لیایا کھان مال وسایا

نس گئے سب ڈر دے مارے جنگل طرف سدھائے
یاراں کوں ہے گئے سب نسی دل نوں صبر نہ آیا
عادی نے پھر کہیا نا کھا دا صبر دلیوچہ آیا
جلدی وچہ قلعہ تم جاؤ سب اسباب لیاؤ
مغرب تیغ قلعہ وچہ چلو مقبل جھٹ سدھایا
حضرت عمرو اسے ویلے مغرب تیغ سدھایا
وچہ قلعہ دے داخل ہویا فوراً تیغ وگائی
جو کوئی بندہ مسلم ہویا اسدی جان بچائی
مالک ہو کے بیٹھا عمرو دل دا فکر گوایا
نوشیرواں دا کجھہ ذکر سناواں کی اس نال وہایا
اوہ اموا گئے نس اڈویں جا کے حال سنایا
وانگ پہاڑ کھلوتے دس اتوں ہول نہ جاؤ
نوشیرواں شاہ لگا سن کہنیں حیرت اندر آیا
شاہا دیو نہ ہرگز ہوسن فکر میرے دل آوے
فوراً ایس جگہ اوہ آون دیر نہ ہرگز لاون
مغرب تیغ ولوں اک تدتوں بندہ حاضر آیا
عمرو ساڈے قلعے سدھایا لشکر مار گوایا
کاغذ دے بن دیو کھلوتے انہاں ایہ سنایا
آن ڈٹھا نہ چیز نہ کائی خیمے نظر نہ آئے
بستر اک نظری آوے رسا میخ نہ کوئی
نوشیرواں بہت تاسف کردا فوراً کوچ کرایا
عمرو نال لڑائی کرساں پھیر ارادہ آیا
لشکر نائیں آکھن لگا عرصہ بہت وہایا
غلہ بہت گیا رہ تھوڑا تد تکلیف دیواں
جینوں خواہش کرو گذارہ جب لگ حمزہ آوے

دیواں دی ہی ہیبت بھاری پیر نہ مول جمائے
عمرو نے سب خیمہ غلہ وچہ زنبیل ٹکایا
مقبل تائیں حضرت عمرو اسدم ایہ فرمایا
ہن نگارے تائیں لے آؤ تنبوئے تائیں چھڈ آؤ
دریاواں توں عملی کاغذ عمرو آن وکھایا
ہر اک چیز زنانیاں سبھے لے کر باہر آیا
کافر سارے قتل کرائے ہویا کرم خدائی
دروازے توں بند کروایا کردا شکر خدائی
دیواراں پر ہر ہر جاگہ پہرا کھڑا کرایا
فجرے وقت سوار گھلائے ایہا حکم سنایا
دیوان قاف ملکدیاں شاہ دا اڈا اہا پرجمایا
دیو ظالم ہیں کجھ طوفانی مفت نہ جند گواہ
ملے ہن ہیں کتھے جاواں تد بختک فرمایا
دیو ہوندے تد انہاں تائیں دسو کون مٹاوے
ایہہ عمرو دی گل چلاکی دیو بہلا کیوں آون
شاہ دے تقال سدا اوہ نوکر اس نے آن الایا
وچہ قلعہ دے داخل ہو کر اپنا حکم جمایا
شاہنشاہ تد لشکر لیکے خیمیاں طرف سدھایا
غلہ دا کجھہ نہ دسدا صاف میدان دسن آون
جھاڑ نہ کھڑکا نظر نہ آوے بھاری مشکل ہوئی
مغرب تیغ قلعہ دے لاگے ڈیرا آن لگایا
عمرو دا کجھ ذکر سناواں کی اس نال وہایا
حضرت حمزہ قاف ملک تھیں اجے واپس آیا
ادھی ادھی رسد ملیگی سچو سچ سناواں
جینوں نہ منظور ہووے اوہ گھر نوں ٹرجاوے

ساڑے باقی ہین کھلوتے عذر نہ ہرگز کائی
حیدرن دا اسہے حمزہ دہایا ہیں فوجاں ڈکھ جریا
نال صبر دے روز لنگھائے تے تکلیف اٹھائی
میرا کوئیں گذارہ ہیوے صاف جواب سنایا
عمرو نے فرمایا اسنوں جیکر عادی جاوے
جیکر ناہیں گڈیا جاویں عمرو نہ سارا اوال
عادی تے فرمایا تینوں چھٹا دیو لگاوے
تینوں دیو پونیگا چمٹر سچ اساں فرمایا
نوشیرواں نے فرمایا اسنوں جس کوئیں تو آیا
عادی نے سب حال سنایا جو جو گذر وہایا
باورچی نوں اوسے ویلے حکم شہنشاہ لاوے
عادی نوں فرمان سنایا شاہنشاہ فرماوے
عادی اونویں عمل کمایا در پر ڈیرہ لایا
عورت اک جمیلہ چنگی طرف شہنشاہ آئی
ویلا رات ہیگا سی اسدم راوی ذکر لیایا
عادی نے پھر اوسنوں فوراً قصد وصل دا چایا
اوہ بیچاری اوسے ویلے دنیا چھوڑ سدہائی
عادی دل وچہ کری وچاراں فکر دلیو وچہ آیا
ابصلاح دلیو وچہ کرکے عادی اٹھ سدہایا
راتو رات گیا کٹ منزل وقت فجر جد آیا
عادی نے پھر لکڑیاں چنگے بہار اڈھیر لگایا
کھاہی کے پھر پیدل ہویا تھوڑی دم مد سدہایا
فقیر گدایاں چھا تداوبندا اسدم نظری آیا
اتنے نال بھلا کی ہووے عادی نے فرمایا
ساہجر نے پھر اسدبیتا ایس جہان اسے دیوایا

عادی نے انکار لیایا تدایہا گل الائی
میرا شکم گئے دے پچھوں اکدن کسے نہ بھریا
استہایں کہی جدا صاحب کر ہیوا یہ ہے قہر خدائی
عادی صاحب اوسے ویلے گھر نوں اٹھ سدہایا
انشاء اللہ وچہ زمین دے زندہ گڈیا جاویں
تینوں زندہ پھیر کدے ہیں مکھ نہ مول وکھاواں
نہ لاوے تاں عادی ناہیں عادی ایہ الاوے
تینوں رکھ لیو تم نوکر میں ہاں حاضر آیا
عمرو نال بیگانہ کیہو نکر تینوں کوئیں کڈایا
نوشیرواں شاہ نوں عادی اوپر رحم زیادہ آیا
عادی تائیں جو بہو دامی جتنا کھانا کھاوے
کوئی بندہ باہجہ اجازت اندروار نہ آوے
دربانان دے وانگوں بیٹھا سخت اندر آیا
بہت عجیب شکل وچہ آہی کرن سلام سدہائی
دریا شہوت عادی والا جوش اندے وچہ آیا
عادی بہت انسان دے ڈیرا گھوڑا ڈکر چلایا
جام وچہ دا انگھٹ نہ بھریا محنت مفت گوائی
شاہ مبر ہینوں بدلہ ملسی چاہے مار گوایا
شاہنشاہ دا گھوڑا لیکے جنگل دیول دہایا
بھکھہ لگی تد کھادن کان کوئی نہ نظری آیا
گھوڑے نوں پھر ذبح کیتا اوپر اگ ڈکایا
اگے اک فقیراں سندا برا مکان دس آیا
عادی نے آمنگیا چھا تدا رگ فقیر پھرایا
ہو دیہو کجھ رحمت کرکے مینوں بھکھ ستایا
عادی نے پھر اگلا پچھلا سارا منہ وچہ پایا

سائیں تائیں آکھن لگا کھانا ہور دیواؤ
سائیں نے پھر کھانا دتا اوبھی فوراً کھایا
کل فقیر لگے فرماون اسنوں کوئی رجاؤ
کیونکر اتنا کھانا کھاسی ساریاں نے فرمایا
عادی کھانا کھاون لگا صاف میدان بنایا
کھا پیکے جد فارغ ہویا فقرا دان فرمایا
عادی شیر لگا فرماون بھریا ہرگز نائیں
کل فقیران مرشد اگے اسدم عرض سنائی
اسنوں اتھوں کوئی نکالو ساریاں نے فرمایا
اک رومال اتے اک کھونڈی عادی نوں پکڑائی
ایہ نشانی فقراں نوں دی تینوں اساں دیوائی
اک شہر وچہ آیا عادی وچہ بازار رہایا
خیر فضل ہو سائیں سدا کھانا کجھ دیواؤ
ایڈ طویل القامت ہو کے توں وچہ شرم لیاؤ
عادی آکھے میں ہاں حاضر محنت کوئی کراوے
نان بائی پھر آکھن لگا ادھ کو ماڑا جیاؤ
عادی نے پھر اوسے ویلے فوراً تیر اوٹھایا
اس تھیں روٹی منگن لگا چوبان باڑ رکھایاں
عادی نے اوہ کھا دیاں اوتویں پھیر اسنوں فرمایا
نان بائی نے روٹیاں اسنوں پیچھے پھیر پھڑایاں
پھر عادی فرماون لگا ٹھٹھا نہ کر بھائی
نانبائی انکاری ہویا عادی غصہ آیا
آپ گیا وچ اندر عادی ساریاں روٹیاں کھایاں
دوجی وچ دوکان سدھایا جو کجھ نظری آیا
ہو دوکان گیا پھر عادی فوراً ہتھ وگایا
ہور کسے نوں کجھ نہ چھوڑیا ہو ہیلوں اکی رجاؤ
ہوئی ہوچی دوزخ بھر لو عادی نے فرمایا
ساریاں دا تم اسنوں دیہو دیکھ لو آزماؤ
عادی نے پھر کھانا سارا فوراً پیش رکھایا
پنج سیاں دا کھانا یارو اس نے بلوچہ کھایا
ہن تیرا ہی دوزخ بھریا یا کجھ فرق دس آیا
پانی پیون چوگا ہویا دساں سچ تسائیں
ایہ انسان نہیں ہے ہرگز ایہ ہے غول بلائی
خوف اساڈے دل وچہ آیا ایہ کی جن دس آیا
جا ہو ملک خدا دا او سدا منگو کھاؤ بھائی
رومال اتے کھونڈی لیکے عادی کر گیا دھائی
نان بائی نوں عادی صاحب آپن سوال سنایا
نان بائی تد آکھن لگا محنت کرکے کھاؤ
محنت کرکے کھاون چنگا کوئی کار بناؤ
شکم سیر ہے دیوے کوئی جو کوئی کرواوے
لکڑیاں تم میریاں پاڑو جتنا مرضی کھاؤ
لکڑیاں سب چیر پلک وچہ بھارا ڈھیر لگایا
نان بائی نے عادی تائیں روٹیاں پنج پھڑایاں
پیٹ بھرن دا نال میرے توں ہے عمدہ یار بنایا
عادی نے پھر ہلہ کرکے ثابت اوہ لنگھایاں
جلدی جلدی روٹی دیہو کیوں ایہ دیر لگائی
گردن تھیں پھڑ فوراً اسنوں باہر وار گرایا
گوشت بوٹی جو کجھ لبھا ہانڈیاں صاف بنایاں
گردن پھڑ پھڑ باہر سٹے کھانا سارا کھایا
مالک نائیں باہر کڈھیا سب کجھ چیٹ کرایا

شور گیا پے وچہ یاراں دیو شہر دے وچہ آیا
عادی جد صورت ڈٹھی ڈرانس سدھا یا
شاہ میعاد جو حاکم آہا اسنوں حال سنایا
عادی دی جد صورت ڈٹھی حیرت اندر آیا
لوکاں آن فریاد سنائی سانوں ایس ستایا
شاہ میعاد نے عادی تائیں پھر اپنے کول بلایا
عادی نے پھر حال سارا کر تقریر سنایا
عادی نوں فرماون لگا خلقت کیوں اکائی
عادی نے فرمایا شاہا مرجامیں کی کردا
شاہ میعاد لگا فرماون دختر میں پر ناواں
ہے ایہ رسم قدیم اساڈی جے شوہر مر جاوے
جیکر عورت اول مردوں دنیا چھوڑ سدھا ہئی
جیکر ایہ قبول لیاویں میں دختر پر ناواں
عادی وچہ قبول لیایا اسدے نال سدھایا
اول شب جب عادی صاحب آن عمود گرایا
قالب رہگیا خالی اسدا کیونکر تاب لیاوے
فجر ہوئی تد غسل دیوایا منجے اوپر پائی
عورت اندر قبر لکائی عادی نوں فرمایا
ایہ دنیا جگ کوڑا واسا چلو دیر نہ لاؤ
عادی تد لکاری ہویا میتوں لوڑ نکائی
زور زوری پکڑن لگے ہرگز راہ نہ جاوے
عادی ایڈ بہادر سیدہ کد قابو وچہ آوے
تقدیروں وچہ اس شہر دے حضرت حمزہ آیا

تہانید الیہائن خوغا دوڑیا دوڑیا آیا
بڈا طویل انقامت بیٹھا دیواں وانگ دس آیا
شاہ میعاد سنے سب لشکر اوسے ویلے آیا
ایس طرح دا لگے اسنوں کوئی نظر نہ آیا
زور قدوری کہو کہاں دا اسوچہ زور سوایا
حال حقیقت پچھن لگا توں کس طرفوں آیا
شاہ میعاد نوں عادی اپر رحم وڈیرا آیا
خلقت نوں کیوں کھدیوایا تیری عقل ایہا ہی
مرن لگی تے ستھہ وگایا شکم لجے نہ بھردا
نال تیری میں دختر اپنی خوشیوں عقد کراواں
عورت زندی وچہ قبر دے نال دبائی جاوے
اوہ بھی اگر عورت زندہ وچہ دبایا جاوے
کھاون دی کجہ کمی نہ رہسی ادہاں ملکہ دیواواں
دختر دا پھر نال فتابی شاہ نے عقد کرایا
گھوڑا ذکر دیا جب دم نکل روح سدھایا
اوپر گاڈ جد فیل سدھایا کیونکر جان بچاوے
عادی نوں بے نال سدھایا طرف قبر دہائی
چلو صاحب وچہ قبر دے تاہیں حکم خدایا
ایتویں سب نے منتی ہوما فکر نہ دل وچہ پاؤ
زندہ دبن وچہ قبر دے تاہیں حکم خدائی
سارے نیڑے عاجز ہوئے قابو وچہ نہ آوے
ایہو جیہاں کتیاں تائیں کلا مار گواوے
اوس قبر دے خوغا ڈٹھا راوی ذکر لیایا

آنا امیر حمزہ صاحبقراں کا عادی کے پاس اور مارا جانا شاہ میعاد کا حرزیکچ

ہاتھ سے اور ملاقات کرنا مہرنگار سے اور لشکر سے

عادی وچہ نہ قابو آئے تدنوں حمزہ آیا
بہلول تائیں فرماوے حمزہ جلدی کرکے جاؤ
بہلول گیا مڑ واپس آیا آکر حال سنایا
اسنوں سارے پھڑدے پھردے اوہ نہ قابو آیا
اگے عادی بکھڑ اوس آیا حمزے حیرت آئی
عادی نوں فرماون لگے تیرا نام کیائی
عادی نے ایہ عرض گذاری حمزہ عرب سدھایا
برس اٹھاراں ہوئے حمزہ دل کوہ قاف سدھایا
میری اوس خوراک گھٹائی تدھی صبر کمایا
ستے ہن بیٹوں آکھن لگا غلہ مک گیائی
اگی ہن سی اگے دینا اگو وقت گذارا
میں تداوتھوں چلیا آیا کاہنوں جان گوالاں
الیس فیروز شاہ نے میتوں دختر خود پرنائی
میتوں نال اٹھے ہن زندہ چاہن زندہ دفن کرایا
حمزہ نے فرمایا جیکر حضرت حمزہ آوے
عادی آکھے جسدم آوے فوراً آپ سیاناں
برس اٹھاراں ہوئے اسنوں اجہی ہووس آئی
خال سبز جو متھے اتے ایہ نشانی پوری
حمزے نے وکھلاون کارن سروں تاج اٹھایا
قدماں تے پچھے ڈگیا عادی حمزے پکڑ اٹھایا
اے عادی کر خوف نہ ذرہ طاقت کون دکھاوے
حضرت حمزہ تدوہ کیتا ایہا حرف الایا
دیواں تائیں پلٹن والا توڑ طلسم گوایا
شاہ سعید ایہا گل سنکے فوراً باہر آیا

اک شجر دے نیچے آکے پوست گرگ بچھایا
ایس جگہ پر غوغا کیتا فوراً خبر لیاؤ
اک شخص نوں وچہ قبر دے جاہن پکڑ دبایا
حضرت حمزہ ایہ گل سنکے اوس قبر پر آیا
عادی اٹھے کیوں کر آیا کیتا جرم کیائی
کی تدہ اینہ قصور کمایا دسو گل وفائی
میں داروغہ لشکر اسدا اس نے قدر ودھایا
عمرو نام عیار اک آیا اسنوں شاہ بنایا
حمزے جیہوں اس نے میرا شکم نہ ہول بھرایا
اس نصف ٹکیا کھانا لوڑا ملک نہ کائی
یاراں من من دیون لگا عادا ایہ ہے سارا
ملک خدا دا وچہ سدا آخر کتھوں وقت لنگھاواں
جاں اس عمرو گرایا اس تے فوراً لد سدھائی
ہن کیوں زندہ جان گواواں فکر ہمیرے دل آیا
تاں اسنوں پھر کیوں سچاکے وچہ سیاں آدی
میں اسداہاں خادم اگلی پھیر نہ کیوں کر جاناں
طاقت اسدی بلی جسی اسوچہ شک نہ کائی
ہو کمال ابراہیمی ایہ سب کرم غفوری
خال کمال نظری آیا عادی ہنسیا آیا
عادی تائیں حمزہ صاحب سینے نال لگایا
کی طاقت ہے تیری طرفے انگل زندہ اٹھاوے
عبدالمطلب دا ایہہ پتر حضرت حمزہ آیا
کفراں نوں قتل کرن دا رتبہ رب دیوایا
عادی خوش تم حمزے تائیں لشکر نوں فرمایا

حمزے تے پھڑ لاگے آکے شاہ میعاد الا یا
کوہ قافوں توں زندہ آیا میں تین مار گواواں
ایہ گل کہکے حمزہ اوپر اُس نے وار چلایا
عادی نوں تلوار بھڑائی ستے تو دو ہتھ وگایا
سر اُسدا وچ سینے وڑیا روح پرواز سدھایا
جسنوں کاری تیغ لگاوے وچ جہنم پاوے
کتنے دوزخ داخل ہوئے قدم جہنم پایا
دلوں بجانوں مسلم ہویا اللہ کرم کمایا
اک ہفتہ پھر اوتھے رہ کر حمزہ شیر سدھایا
زہرہ مصری اُٹھکے دونویں اوپر اسپ بہائے
عاقل خان نے رقعہ لکھیا حضرت حمزہ آیا
شاہ میعاد سدا اسیر نال لے قاصد ہتھ گھلایا
اگھی ڈاڈی معلم ہوئی اُس نے جگہ جلایا
حمزے نے رکھ چھپاویں آکے پوست گرگ بچھایا
اک صندوق ڈٹھا وچ دریا جاندا نظری آیا
اسد اُٹھکن حیدروں اٹھایا حال عجیب دس آیا
عادی دی گل جیہی پائی عادی شور مچایا
اس دے پوتوں پھڑکے حمزے وچ صندوق ٹکایا
ایہ عادی دی دوجیہ آئی عمرو سی فرمایا
عادی نے سی ایہ فرمایا دیو تیری گل پاواں
جسدم عمرو کھولو اسنوں ایہ گل حمزہ جائے
اوہ صندوق سر تے چایا منزل منزل ہائے
مغرب تیغ قلعے دے اندر ڈیرا اوس تنیایا
زہرہ مصری اُٹھکے دونویں چا سپرد کرائے
اشقر اُپر کر اسواری ذرا لگام ہلایا

میں سنیاں سی تینوں حمزہ دیواں مار گوایا
تینوں زندہ جان نہ دیواں لذت خوب چکھاواں
حضرت حمزہ جھپٹ لگائی کھوہ تلوار لیایا
اُس کافر نوں کمروں چایا سر دے بھار گرایا
عادی حمزہ ملکے لشکر طرف سدھایا
عادی شیر بہادر گجے بیدل وانگ اڈاوے
عاقل خان وزیر جو اُسدا اوہ ایمان لیایا
حمزے نے پھر عاقل خان نوں اوپر تخت بہایا
عادی نال لیا ہمراہی اشقر زین پوایا
حمزہ عادی دونویں بیدل عمرو دل سدھائے
نوشیرواں طرف روانہ کیتا سارا حال بتایا
حضرت حمزہ ٹردا ٹردا اک جنگل وچ آیا
تھوڑی دور گئے جس ویلے گجر دس آیا
عادی صاحب غسل کرن نوں وچ دریا سدھایا
عادی صاحب کپڑے لیہکے باہر دوار لیایا
اک دیو وچ ڈاڈا سارا فوراً باہر آیا
حمزے نے پھر اللہ عادی تائیں ہوا آن چھڑایا
عادی نے پھر اسدے تائیں وچ سپرد رکھایا
نوں زندہ وچ گورستاں دیں سو لوڑ دکھایا
سو لکھ گیا ہو لوڑا اسد دی نظر ٹکاواں
سخن میرا کیہ عمرو تائیں یاد اسی دم آئے
عادی دی نہ عرض گذاری ایہیں مقابل آئی
حمزے نے پھر اوسی ویلے عادی نوں فرمایا
ہیں خود اگے اگے جاواں حمزہ غیر الا دے
بجلی وانگ گیا اوہ اشقر مغرب تیغ سدھایا

آن قلعے دے لاگے حضرت حمزہ خیال اُٹھایا
اک طرف سی بحر قلعہ دے وچے کوہ دس آیا
چوتھے پاسے خشکی آہی جتھوں درہ رکھایا
عمرو بیٹھا نظری آوے کرسی عجب بچھائی
سب ہر وار کھڑ ہتھ بدہی حرف نہ قدرہ الاون
مقبل اک وِل کھلا دس آیا ہتھ کمان اُٹھائی
حضرت حمزہ حالا ڈٹھا وچہ تبسم آیا
بیٹھ گئے خود اشقرتائیں حمزے نے فرمایا
افتہ اسدم نس سدہایا ستری دیوچہ آیا
عمرو دا کجھ ذکر سناواں اندر محل سدہایا
عمرو کرن تسلی لگا صبر کرو تم کائی
برس اٹھاراں پورے ہوئے حمزہ اجے نہ آیا
عمرو آکھے وقت وڈیرا شام جادوں تک آوے
اللہ کولوں دور نہ ہرگز جس دم کرم کماوے
چلو اوپر بام سدہاؤ سبزہ زار دیکھاواں
ویکھو قدرت ربدی بی بی غم نوں دور کراؤ
مہرنگار نے حضرت عمرو اوپر بام سدہائے
جاندے قاز جناب دوڈے تن نظر وچہ آئے
میں پایا اک تیر چلاواں اپنی فال لگاواں
تد حمزہ اج ملسی مینوں فوراً تیر چلایا
اوہ قاز ڈگا یا دہرتی حمزہ کول سدہایا
ذبح لیا کرا سد تیا ئیں نالے تیر اٹھایا
حمزے فیر تیر مبارک نال بیشانی لایا
حمزے نی وچہ حال فقیراں پوست گرگ بچھایا
اے لے میر فقیرا ظالم ایہ کی کم بسنایا

چھوٹا جیہا قلعہ دس آیا محکم بہت بنایا
نزدیکے پاسے سبزہ زاری گل پھل نال سدہایا
نوشیرواں دا سب لشکر اوتوں تنہا نظری آیا
شاہنشاہ دی اسد لگے طاقت اک نہ رائی
عمرو سندی دہشت مارے کجھ نہ اکھ الاون
یا لیں نال ہزاراں اسد تیر انداز او مائی
پاس قلعہ دے آکے حضرت پوست گرگ بچھایا
جا ہو تم جرو کجھ جلکے جا بیٹھے تشکم بہرا یا
اوہ حمزے دی بولی سمجھے سی دیوانہ جایا
مہرنگار پئی وچہ غم دے سینہ ہجر جلایا
صبر کراں میں کتنا بابا مہر نگار الائی
اجہ گئے ہو پورے سارے سینہ ہجر جلایا
تد نوں شاید حضرت حمزہ آن دیدار کراوے
سے برساندی وچھڑیاں نوں ملوچہ آن ملاوے
بہت عجائب سبزہ زاری دل فرحت وچہ پاواں
چلو سیر کراندے کریئے اللہ یاد لیائی
چار چوفیرے ویکھ لگے دل فرحت وچہ آئی
مہرنگار لگی فرماون اوہا قاز دس آئے
وسطی قاز مرے جی تیروں میں قسمت آزماواں
وسطی قاز مرے جے تیروں اللہ کرم کمایا
حمزے نے بھی اسد تائیں قلم تراش دکایا
مہرنگار اسم ایہ لکھیا اوپر تیر دس آیا
بوسہ لیون تیروں لگا تد نوں عمرو آیا
عمرو نے آ حمزے تائیں نال غضب فرمایا
توں اسد کیوں بوسہ لیندا امیرا خوف نہ آیا

ایہ ہے نیزہ جو ملکہ سندا ایہ تدہ قہر کمایا
جیکر پھیر لیویں توں بوسہ اپنا کیتا پاویں
حمزے نے فرمایا اُسنوں چلو ہٹو پچھاہاں
توں اسنوں جا دیشت ایتھوں جو کوئی دہشت کھاوے
ہفت اقلیم شہنشاہ میری لیشم برابر ناہیں
تُوں ہیں کون عیار نکار حمزے نے فرمایا
وچہ فلاخن سنگ لگایا حمزے طرف وگایا
چل بہلا ہن کتھے جاویں میں بھی سنہہ وکھاواں
ایہ گل کہہ کے عمرو طرفے پتھر اوہ چلایا
مارہی چھال گیا ہولا نیچے پتھر پھیر اٹھایا
حمزے نے پھر پھیا پتھر عمرو طرف وگایا
عمرو فوراً گیا نیچے لماں پتھر پیرے سدھایا
میری ضربوں کوئی نہ بچیا اتا لو توڑ سدھاوے
نال اہدے کجھ سختی کرنی ہرگز لائق ناہیں
عمرو آن مقابل بیٹھا کر کر عرض الایا
مبلغ پنج سیاں ہیں دیواں تیر دیہو میں تائیں
عمرو نے فرمایا اچھا اک ہزار دیواواں
حمزہ ہودی میں نال بدولت اندر قاف پیارے
توں ساتوں ہن لالچ دیویں ساتوں لوڑ نہ کائی
حمزے نے فرمایا مینوں چھ ماہ گذر سدھائے
اندر قاف رہے ہم کتھے اہدی مزے اوڈائی
عمرو نے فرمایا تینوں حمزے کی فرمایا
حمزے نے فرمایا مینوں اُس نے ایہ فرمایا
خیر عافیت راضی باضی فکر نہ کر ہو کائی
عمرو نے فرمایا اچھا ہور کیا فرمایا

سمجھ فقیر ایہا ہیں نیزا معاف قصور کرایا
انشاء اللہ تینتھ میرے تہانیں فوراً مار یا جاویں
تیرے جیسے لکھ ہزاراں ویکھے ہیں اساہاں
مینوں نیزا خوف نہ کوئی اک ذرہ بہر آوے
چھٹ ہزار کراں سر گنجا خوف میرے دل ناہیں
ایہ گل سُن کے حضرت عمرو غصے دے وچہ آیا
حمزے نے اوہ چھوپیا پتھر ایہ للکار الایا
قسمت ویکھ فقیر وکھاوے مینوں کی مزہ چکھاواں
عمرو نے جد پتھر ڈٹھا اک کُداڑا لائیا
وچہ فلاخن دہر کے اونویں حمزے طرف وگایا
زوراں دے وچہ پتھر گوبخے شور کریندا آیا
اکڑ چلا کی ڈٹھوں حمزہ حیرت دے وچہ آیا
ایڈ فقیر کرامت والا ضرب نہ ہرگز کھاوے
منت نے بیا لالچ دیواں ایس فقیرے تائیں
تیر دیہو تم سائیں صاحب بخش قصور کمایا
حمزہ شیر ہویا انکاری تیر دیواں گا ناہیں
حمزے نے فرمایا ہرگز لالچ مگر نہ جاواں
دیتے ہیں مسکیناں تائیں دولت مال ہزارے
ایہ گل سنکے عمرو تائیں پکڑ جگر وچہ ہوئی
حمزہ حیرا گیا ہو جد دا اندر قاف پیارے
وچھڑ یاں چھ ماہ ہوئی ہجرت جگر جلائے
کجھ پیغام دتا یا تائیں توں اُس کولوں آیا
عبدالمطلب والد تائیں ادب سلام پوچھایا
میں ہاں ہرم رانی باندی کردا شکر خدائی
حمزہ آکھے عمرو تائیں ادب سلام پوچھایا

عمرو نے فرمایا اسنوں لکھ ہزار سلاماں
عمرو نے فرمایا اچھا ہور کیا فرمایا
مہرنگار پیاری طرفے اوہ پیغام پچھایا
مہرنگار سندا میں خادم اسنوں اوہ پوچھاواں
حمزے نے فرمایا میتوں حیدم وطن سدائیں
سومیں اوتویں عمل کماواں اندر کن سناواں
عمرو نے فرمایا سائیں ایہ کی حرف الایا
مہرنگار ہے پردے والی کویں مقابل آوے
حمزے نے فرمایا اچھا جیکر اوہ نہ آوے
عمرو نے فرمایا مبلغ دو ہزار دلواں۔
حمزے نے فرمایا بابا تہ کر سخن اگاہاں
جیکر اسنوں خواہش ہووے میتوں کول بلاوے
عمرو اسدم ہو مجبوری اندر محل سدھایا
مہرنگار خوشی دے اندر نہ وچہ بدن سماوے
عمرو نے فرمایا یارو خوشیاں کیونکر آیاں
مہرنگار لگی فرماون ہیں اج فال لگائی
فاز گیا مراد ہو ویگا اللہ کرم کمایا
کوئی عورت اوپر چڑھکے طرفے ابر تکاوے
کوئی آکھے اوہ اک اگلا بدل ہو کر وس آیا
کوئی آکھے اس وچہ ہوسی حضرت تخت ٹکایا،
کوئی آکھے اوہ آیا ہے میتوں دیو دس آون
مہرنگار کہے دل میرے ہے ایہ معلم آوے
عمرو نوں فرماون لگی باہر دار سدھایا
عمرو نے فرمایا میں سال باہر وار سدھایا
تیر نہیں اوہ دبیدا ہرگز میں اسنوں فرمایا

اسنوں نال خیریت لاوے ہووے میل غلاماں
حمزہ آکھے ہی اک اس نے مخفی راز کھلایا
عمرو آکھے اوہ کیہا ہے دسو جو فرمایا
حمزہ آکھے تینوں ہرگز کدی نہ اوہ سناواں
مہرنگار دے گوش مبارک دیو وچہ ایہ سنائیں
مہرنگار بناں ہیں ہرگز راز نہ مول بتاواں
میتوں تسیں پیغام سناؤ کیے کرم سوایا
ملکہ تیری تہیں اوہ بیچاری کیونکر کن لگاوے
ایہ فقیر پیغام اجیہا کدی نہ مول سناوے
حمزے دا پیغام سناؤ میں خود محل لیجاواں
مہرنگار دے گوش بناں میں بات کراں کاناں
ورنہ ایہ فقیر کتے ول چپک دلق تُر جاوے
ہر اک بندہ وچہ قلعہ دے خوشیاں دلو چہ آیا
ہر اک زنانی خوشیاں اندر نظر فلک ول پاوے
مژدہ اینڈ کتہاؤں لیہا کردیاں کل دوہائیاں
فال میری اُس ہے پوری ہوئی ہویا کرم خدائی
ایہ ہے فال مجرب میرا آہا خود آزمایا
ہے لبید جو حضرت حمزہ ابیں ابر وچہ آوے
ہے امید جو حضرت حمزہ اسو چہ ہوسی آیا
کوئی آکھے اسو چہ ہوسی اوہ کالا دس آیا
ایس ابر وچہ تسے پھیرے دیڑاں عجب لگاون
انشاء اللہ حضرت حمزہ اج دیدار کراوے
تیرتے قاز کی لگا ہے باہر اسنوں چک لیاوو
اک فقیر قلندر کوئی اُس نے تیر اٹھایا
مبلغ اک ہزار دلواواں میں اسنوں فرمایا

حمزے نوں لوں ہاں میں آیا لالچ طمع نہ کائی
میں ہاں حمزے کول آیا اس پیغام پوچایا
میں ہر چند ہیا پچھا اسنوں ناہیں راز سنایا
وقت وصل دا جیدم یار و بہت مقابل آوے
مہر نگار اگی فرماون جلدی سدّ لیاؤ
عمرو عیار روانہ ہویا حمزے کول سدایا
اک ہزار لعل تحفہ دیواں جلد پیام سناؤ
جیکر اسنوں خواہش ہووے خود آکر سن جاوے
عمرو نے فرمایا اچھا اندر قلعے سداؤ
مذبوح اوہ ستا اور حضرت عمرو نوں پگڑا یا
وچہ قلعہ دے داخل ہویا عزت خوب کرائی
عمرو نے فرمایا سائیں اوہ پیغام سناؤ
حمزہ نے فرمایا ہرگز نہ اس طرح سناواں
مینوں حمزے قسم دیوائی اسدے گوش سنائیں
حضرت عمرو نال غضب دے حمزے نوں فرماوے
حمزے نے فرمایا جیکر اسنوں خواہش آوے
ورنہ میں خود رخصت ہوواں حمزہ نے فرمایا
عمرو نے پھر آکھیا سائیں اجے نہ باہر جاؤ
حضرت عمرو ایہ گل کہکے پردے وچہ سدایا
مہر نگار سنایا اسنوں ایہ فریب کمایا
مہر نگار کہی ایہ حاضر اسدے گوش سناؤ
ویکھ لیاں میں صورت اسدی شاید ہو نہ ہووے
فتنہ بانو چہرہ اپنا ننگا جدواں کرایا
فتنہ بانو ہے ایہ عورت ہے دائی دی جائی
مہر نگار دی صورت مینوں خوب طرح سمجھائی
لکھ ہزاراں حمزے برکت دولت آپ گوائی
مہر نگار دے گوش مبارک دسن حکم سنایا
مہر نگار دے گوش لغیروں دسن حکم نہ آیا
آتش عشق زیادہ بلدی دلدا صبر گواوے
میرے کول بلاؤ اسنوں دیر نہ ہرگز لاؤ
حمزے تائیں حضرت عمرو ایہا حرف الایا
حمزے نے فرمایا بابا مغز نہ مول کھپاؤ
ورنہ کدی نہ راز سناواں بھانویں زور لگاوے
حضرت حمزہ اٹھ کھلوتا چلو قدم ودھاؤ
تیر اتے اوہ پوست گرگاں لینے ہتھ اٹھایا
پردے وچہ حضرت عمرو مہر نگار رہائی
مہر نگار کھڑی ہے اندر پردے وچہ سناؤ
جب تک میرے کول نہ آوے کویں پیام الاوے
پردے وچہ کویں میں مساں ایہ گل بہاوے تائیں
اوہ عورت ہی پردے والی لاگے کیونکر آوے
نال ادب دے گوش لگاوے راز او ہا سن جاوے
ایہ گل کہکے حضرت حمزہ فوراً اٹھ سدایا
ملکہ مہر نگار لیاواں اندر گوش سناؤ
فتنہ بانو اوپر چادر دیکر باہر لیایا
حمزے اگے حاضر کرکے عمرو نے فرمایا
حمزے نے فرمایا اچھا برقعہ ذرا اٹھاؤ
دھوکے نال سنے جے دوجی جرم میرے سر ہووے
مہر نگار نہیں ایہ ہرگز حمزے نے فرمایا
حمزے نے ہے صورت اسدی مینوں سبھی بتلائی
دھوکے وچہ نہ ہرگز آواں مینوں قسم خدائی

ہو مجبوری ملکہ اُسدم آخر باہر آئی
حمزے نے جد کپڑے ڈٹھے میلے نظریں آئی
حمز یدی تد چشموں اسدم ہانجوں باہر آئے
ظاہر ہون نہ دیندا ہرگز راز متاں کھلجاوے
حمزے فرمایا جیکر منہ نہیں گوش لکاوے
عمرو دے دل غصہ آیا مقبل نوں فرماوے
مہر نگار نے دل وچ اپنے ایہا سوچ وچاری
اوسے ویلے منہ اپنے توں اسدے کول لگایا
ایہ گل کہہ کے تاج مبارک سر تہیں پرے ہٹایا
اوہ کلالہ ابراہیمی جیسدم نظری آیا
دیلوار ستدا ملنا یارو ہوش کیویں نہ جاوے
حمزے نے بھی چیخ لگائی بیہوشی وچہ آیا
تاج سروں لہہ ڈگیا اُسدم عمرو نظر وگاوے
عمرو قدماں اوپر ڈگا سب نوں معلم آیا
اُوسے وقت گلاب منگایا چہرے پر چھڑکایا
مہر نگار تے حضرت حمزہ ہوشاں اندر آئے
اندر باہر لشکر سارے عید اجیہی ہوئی
مقبل تائیں سینے لایا اپنے کول بہایا
تن پوشاک شہانی پائی زیور بدن لگایا
حمزے تائیں غسل دیوایا تے پوشاک دیوائی
غم سارے اوہ کھل سدھائے خوشیاں رب وکھایا
حضرت حمزہ اوسے ویلے لشکر اپنے آیا
خادم نوکر کل کمینے پھڑ پھڑ سینے لائے
ہر نوکر نوں خلعت دِتا ایہ انعام دیوائے
طاقت ہوجب ہر اک نوکر صدقہ وار کرایا

مہر نگار پیاری ایہا حمزے طرف سدھائی
تانبے رنگ بدن دا پیلا درداں جگر جلائی
درد دلے وچ لا بنو بلبیا وچے وچ دبائے
مہر نگار کھڑی ہی حاضر عمرو عیار الاوے
تد میں بات بناں کال اُٹھوں ورنہ واپس جاوے
ایس فقر نوں قتل دیہو کر جیسدم باہر جاوے
شاید حمزہ ایہو ہووے ایہ دلیل چتاری
ہیں ہاں حمزہ غیر نہ کوئی ایہ فقیر سرالایا
مہر نگار تہیں اسو ویلے قالب سیتز وچ آیا
مہر نگار نے چیخ لگائی ہوش حواس گوایا
جریں وچھنیاں میلے ہوون درد نہ جھلیا جاوے
دونویں الٹ زمین پر ڈگے ہوش حواش گوایا
اوہ کلالہ ابراہیمی جھلک عجیب وکھاوے
حضرت حمزہ شیر بہادر قاتل دیواں آیا
بید مشک دے چھٹے مارے پکھا ہور جھلایا
عمرو نوں پھر سینے لایا لطف عجیب وکھائے
ہر اک بندہ خوشیاں اندر انت حساب نہ کوئی
مہر نگار منگایا پانی فوراً غسل کرایا
وانگر حور بنی اس ویلے سارا بدن سجایا
اوسے ویلے مجلس جشنی جھٹ تیار کرائی
اللہ صاحب میلن ہارا اسدیاں سچ خدایا
اک اک بندہ کلا کل سینے نال لگایا
شکر خدا کردا حمزہ اللہ میل کرائے
سب سردار حمزے اوپر صدقے وار کرائے
ایسا کوئی نہ باقی آہا جس نہ وار کرایا

عمرو نے دو پیسے ڈیل صدقہ وار کرائے
نوبت خانے وجن لگے وانگر رعد اڈا دے
نوشیرواں دا کجھ ذکر سناواں راوی سنایا
نوبت وجی خوشیاں والی جدم حمزہ آیا
مخبر نے آ خبر سنائی حضرت حمزہ آیا
بختک ظالم آکھن لگا ہوگ فریب کمایا
حضرت حمزہ فانی ہویا حمزہ کتھوں آوے
یا خواہ تم اٹھ دیکھو آیا ہے یا ناہیں
بزرجمہر لگا فرماون حضرت حمزہ آیا
نوشیرواں شاہ ایہ گل سنکے حیرت اندر آیا
اشقر دا کجھ ذکر سناواں اوہ جگن توں دہایا
نوشیرواں سند گھوڑے اسثوں جیکر نظری آوے
ارنائیس دیو دا بچہ اشقر اسپ سدایا
اسدم ان گئی پٹے اتوں گھوڑے اوس وکائے
اپنیاں خیمیاں وچ سدائے اشقر مکر سدایا
گھوڑہ سیدھا جو کوئی لیجے ایسا ترک لگائے
اشقر نے تد کتنے کافر وچ جہنم پائے
نوشیرواں نے وچ دلدی جاتا ہے شبخون لگایا
آپس وچ کافر سارے لگے کرن لڑائی
آپس دے وچ لڑ لڑ موئے وقت فجر جد آیا
اپنا لشکر ہو یا ڈٹھا موئے پیٹے ہزاراں
نوشیرواں نے جد گھوڑا ڈٹھا لشکر نوں فرماوے
لشکر نے آگھیرا پایا اشقر چھال لگائے
ہرگز قابو ہوئے نہ آوے لشکر زور لگایا
حمزہ شیر لگا فرماون باہر وار سدھاؤ

عمرو وچ ظرافت زیادہ کدی نہ دلوں گوائے
وچ قلعے دے خوشیاں ہوون اللہ کرم کمائے
بزرجمہر اسی دن فوراً پیش شہنشاہ آیا
نوشیرواں حیرت اندر آیا ایہ کی حال دس آیا
تائیں نوبت طبل عجیبہ عمرو عیار بجایا
اگے دا مکھ چلاکی کرکے ہو سی مکر بنایا
بزرجمہر تائیں پھر اسدم شاہنشاہ فرماوے
نے یا عمرو مکر کریندا دسو سچ اسانیں
ایسے کارن بصرے وچوں ہیں نکلے توں آیا
حمزہ نام سنا جس ویلے حیرت اندر آیا
حمزے نے سی جیوں فرمایا اوہو عمل کمایا
نال دو لتیاں مارن لگا چکنا چور بنائے
گھوڑیاں سند اسدے اگے دس کھلا کی پایا
کتنے اس نے مار گوائے باقی نس سدھائے
لشکر وچ کفاراں اس نے آن فتور مچایا
زندہ مول نہ چھڈے ہرگز فوراً مار گوائے
اک دو لتہ جس دے مارے اسدی جان گوائے
عمرو نے ہی اگے وانگر ایہ فتور مچایا
مار و مار اجیہا ہو یا اسدی حد نہ کائی
نال نگاہاں ویکھن لگا حال عجیب دس آیا
گھوڑا اک ڈٹھا وچ پھردا کردا مار و ماراں
میں انعام دیوانگا اسنوں جیہڑا پکڑ لیاوے
جنوں جاوے پلہ کرکے کئیاں دوزخ پاوے
حمزے نے پھر عمرو تائیں اپنے کول بلایا
ساری رات رہیا ہے غوغا سادی خبر لیاؤ

مخبر اک گھلایا اسدم فوراً خبر لیا یا
کئی ہزاراں مارگوائے گھوڑا باز نہ آوے
حمزے نے فرمایا عمرو فوراً باہر جاؤ
توں اسنوں فرماویں جا کے حمزے نے بلوایا
ایہو حرف الاویں اسنوں فوراً اوہ آجاوے
عمرو عیار گیا پھر باہر اک آوازہ لایا
ارنائیس تیرا ہے والد ایہ نشان بتایا
اندر بلا قلعے دے عمرو حمزے کول لیایا
نالے بہت محبت کیتی الفت نال الایا
عمرو تیری خدمت کرسی حمزے نے فرمایا
اسپاندا سردار بنایا عمرو توں فرماوے
اگلے دن پھر عادی آیا آن سلام سنایا
آشوب انئے بہلول بہادر اپنے کول بہائے
اوہ صندوق پھڑایا اسنوں عادی نے فرمایا
عمرو بہت خوشی وچہ آیا عادی نوں چھڈایا
کھول صندوق لگا جد ویکھن دیو نہیں آندا آیا
حمزہ حمزہ کر کر عمرو کر کر زور الاوے
دیو عمرو نوں چھڈے ناہیں عمرو حیرت آیا
مہر نگار بغل دبائی بوسے منہ لگاوے
عمرو سندا چیخ چہاڑا گوشش مبارک آیا
شاید کیا مصیبت ہوئی عمرو شور مچایا
نال خیال آوازہ سنیا حمزہ اتول آیا
حمزے نے اک لت لگائی بوہا توڑ گوایا
حمزے نے پھڑ اسدے کولوں عمرو آن چھڈایا
دیو ظالم نوں پھڑ کے حمزہ باہر وار لیایا

یا حضرت اک گھوڑا کوئی اس شبخون لگایا
دشمن نال اجے ہے لڑدا فوراً مار گواوے
اوہ گھوڑا ہے میرا اسنوں فوراً سد لیاؤ
ارنائیس دیو دا بچیا تینوں لیون آیا
اسنوں اندر قلعے لیاؤ حمزہ تیر الائے
اشقر تینوں حضرت حمزہ اندر قلعہ بلایا
اشقر مار کوداوے فوراً عمرو دیول آیا
حمزے نے پھر اشقر تائیں سینے نال لگایا
عمرو دا کجھ حال اسنوں کر تعریف سنایا
سب اسپاں دے اگلے پاسے اشقر نوں بہوایا
دانے پانی دلوں اشقر کجھ تکلیف نہ پاوے
ماہ مہرہ مصری تائیں اسدم اندر محل پچایا
عادی صاحب عمرو تائیں اپنے کول بلائے
لعل جواہر اس وچہ ڈاڈھے ہے تیری نذر لیایا
لے صندوق گیا خود اندر بوہا بند کرایا
عمرو دے گل لپٹ گیا اوہ عمرو شور مچایا
یا حمزہ کر مدد میری دیو مینوں کھا جاوے
حمزہ سی وچہ محلاں اسدم خوشیاں اندر آیا
رخساری نوں پھڑ پھڑ چوپے سینے نال لگاوے
حضرت حمزہ اٹھ دا ہے فوراً باہر آیا
حضرت حمزہ باہر ویکھے عمرو نظر نہ آیا
عمرو اندر شور مچاوے بوہا بند دسن آیا
دیو نے عمرو قابو کیتا پھڑیا نظریں آیا
اس ویلے تہیں حضرت عمرو بیہوشی وچہ آیا
مہر نگار پیاری اگے حاضر آن کھڑایا

بڑا قدآور ڈٹھا اُسنے حیرت اندر آئی
حمزے نے پھر کپڑے وانگر استوں چیر گوایا
ہر اک بیٹرہ قوت ولوں وچہ وجد دے آیا
عمرو پر خوشبوئی ڈالی ہوش بدن وچہ آئی
شکم بزرگ کیتا نیں کارا اپنا قول پکایا
دیکھ بہلا ایں تیرے اوپر کیسی آفت پاوال
عادی نے پھر عمرو تائیں ہس ہس کے فرمایا
حضرت حمزہ صاحب میتوں کر امداد بچایا
حمزہ نے سمجھایا عمرو غصہ گل گوایا
عمرو تائیں نال خوشی دے حمزہ ایہ فرماوے
تیرے کارن تحفے لیاوے فکر کرو مت کائی
حمزے تائیں ادب کریندا اتے تحسین الاوے
شکر خدا دا جس نے میرا دفتر ایہ مکایا

دہشتناک اجیہا اُسنے ڈٹھا پیش نہ کائی
پھر ہنگار پھر شاباش دیندی تیرا قدر سوایا
ملکہ نے پھر حمزے اوپر صدقہ وار کرایا
عادی تائیں اوسے ویلے عمرو ایہ الائی
ایہ میرے گل آفت پائی میتوں دکھ دوایا
ایسی بے ادبی دا میتوں ایسا مزہ چکھایا
قول تیرا بھی پورا ہویا زندہ گور کرایا
میں بھی اپنا قول مبارک اکھاں نال وکھایا
عادی عمرو ستا حضرت میل عجیب کرایا
آسمان پری حید قافوں آوے تحفے خوب لیاوے
حمزہ تائیں ایہ گل سنکے خوشی زیادہ آئی
جان ولوں اوہ حمزہ اوپر صدقے ہوندا جاوے
چوتھا دفتر شروع کرن دا وقت مبارک آیا

قاسمی پریس نسبت روڈ لاہور میں چھپا۔